

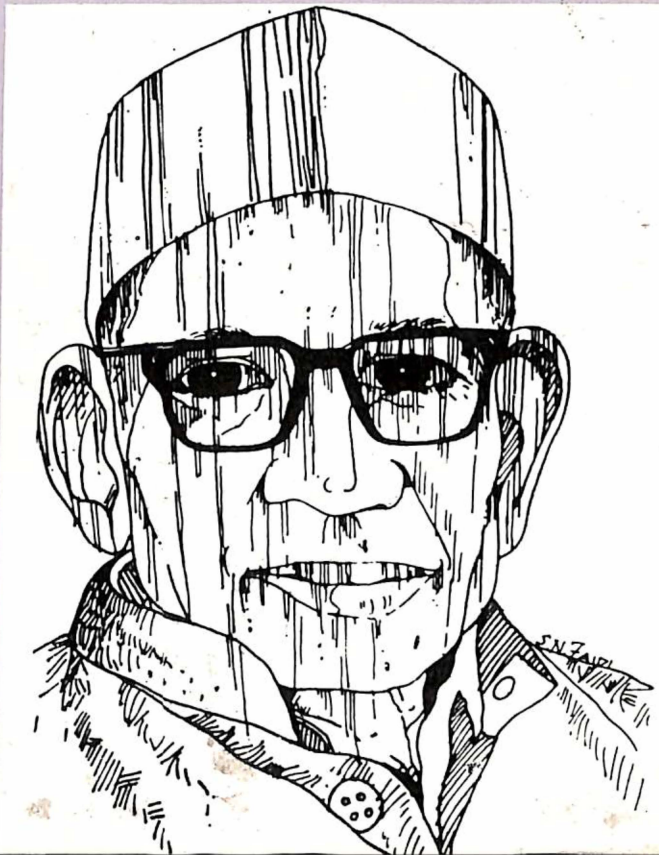
வி.எஸ். காண்டேகர்

எம். டி. ஹட்கனகலேகர்

T
891.460 92
K 527 H

இந்திய
இலக்கியச்

T
891.460 92
K 527 H

உள் அட்டையில் காணும் சிற்பக் காட்சியில் பகலான் புத்தரின் அன்னை மாயாதேவி கண்ட கனலின் பலனை மன்னர் சுத்தோ தனருக்கு நியத்திகர் மூவர் விளக்குகின்றனர். அவர்களுக்குக் கீழே அமர்ந்து அந்த விளக்கத்தை எழுதுகிறார் ஓர் எழுத்தர். எழுதும் கலையைச் சித்தரிக்கும் முதல் இந்தியச் சிற்பம் இதுவாகவே இருக்கலாம்

(நாகர்ஜூன மலைச்சிற்பம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு.
பட உதவி : நேஷனல் மியூசியம், புது தில்லி)

இந்திய இலக்கியச் சிற்பிகள்

வி.எஸ். காண்டேகர்

மூலம் எம். டி. ஹட்கனகலேகர்
தமிழாக்கம் : வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி

சாகித்திய அக்காடெமி

V.S. Khandekar - Tamil translation by V. Krishnamoorthi of M.D.
Hatkanagalekar's monograph in English.
Sahitya Akademi, 2000 Rs.25

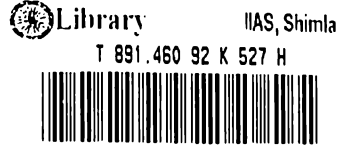
© சாகித்திய அக்காதெமி

முதல் வெளியீடு : 2000
ISBN-81-260-0829-6

T
891.46092
K 527 H

சாகித்திய அக்காதெமி

தலைமை அலுவலகம் :
ரவீந்திர பவன், 35, பெரோஸ்ஷா சாலை,
புது தில்லி 110 001.

விற்பனை

‘ஸ்வாதி’ மந்திர சாலை, புது தில்லி 110 001.

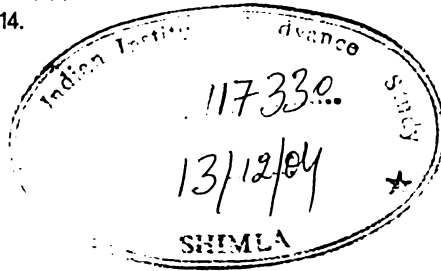
மத்தியக் கல்லூரி வளாகம், பல்கலைக்கழக நூலகக் கட்டிடம்,
டாக்டர் அம்பேத்கார் வீதி, பெங்களூர் - 560 001.

‘குணா பில்டிங்’ 304-305, அண்ணா சாலை,
தேனாம்பேட்டை, சென்னை 600 018.

ஜீவன் தாரா பில்டிங், 4வது மாடி,
டைமண்ட்ஹார்புர் சாலை, கல்கத்தா 700 053.

172, பம்பாய் மராத்தி கிரந்த சங்கிரகாலய சாலை,
தாதர், பம்பாய் 400 014.

விலை : 25

கணிப்பொறி : ஸ்டேன்பிக் லேசர், சென்னை - 34. போன்: 8239192

அச்சிட்டோர் : எமரால்ட் அச்சகம், சென்னை - 29.

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை	7
தோற்றமும் வாழ்க்கையும்	9
புதினங்கள்	18
சிறுகதைகள்	31
கட்டுரைகள், நீதிக்கதைகள், மற்ற நூல்கள்	41
இலக்கியத் திறனாய்வு	50
முடிவுரை	61
நூல் விவர அட்டவணை	73

முன்னுரை

நவீன மராத்தி இலக்கிய வரலாற்றில் விஷ்ணு சாகாராம் காண்டேசர் ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளார். 1920 முதல் 1976 வரை, ஏறக்குறைய அரை நூற்றாண்டு காலம் எழுத்துலகப் பணியிலேயே தனது காலத்தைக் கழித்தார். அவரை ஒரு முழு எழுத்தாளர் என அழைக்கலாம். ஏனெனில், அவர் கைபடாத இலக்கியத் துறையே இல்லை. கதை, நாடகம், புதினம், சொந்தக் கட்டுரைகள், இலக்கியத் திறனாய்வு, திரைப்படக்கதை, வாழ்க்கைச் சரிதம், கவிதை, மற்றும் நீதிக் கதைகள் போன்ற எல்லாத் துறைகளிலும் பரிமளித்தார். ஏறத்தாழ நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ள காண்டேசர், பிறமொழிகளிலும் அறிந்த முதல் மராத்தி எழுத்தாளர் என்றால் மிகையாகாது அவரது நூல்கள் குஜராத்தி, தமிழ், ஹிந்தி, சிந்தி, கன்னடம், மலையாளம், மற்றும் வங்க மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அம்மொழி வாசகர்கள், தங்கள் மொழி எழுத்தாளர்களின் நூல்களைப் படிப்பது போலவே காண்டேசரின் நூல்களையும் விரும்பிப் படிக்கின்றனர். சமூக வாழ்க்கைக்குரிய பண்புகளை பேணுவதற்கு இலக்கியம் ஒரு கருவியாக அமையவேண்டும் என்று கருதினார். சிறந்த கவிஞரான பி.பி.போர்க்கர் கூறுகிறார்: "மராத்தி இலக்கியத்தின் கடைசித் துறவி காண்டேசரே". இக் கூற்றுச் சரியானதே. விடுதலைக்குப் பிறகு உண்மையின் நிலை சீர் குலைந்து வருவது பற்றி மிகவும் வருத்தமடைந்தார். தான் தனிமையில் உள்ளதாகவும் உணர்ந்தார். விடுதலைக்கு பின் தோன்றிய தலைமுறை அவரிடமிருந்து விலகிய பிறகும் கூட, தனது கொள்கையின் பிடியில் தளராமல் இருந்துவந்தார். ஒப்பில்லா உயரிய உழைப்பால் தனது இலக்கியப் பெரும் படைப்பான யயாதியை வெளிக்கொணர்ந்தார். அந்நூல் அவர் கதை எழுதுவதில் சமர்த்தர் என்பதை உறுதிசெய்தது. இப்புதினம் ஒரு நீண்ட சர்ச்சைக்கு உள்ளாயிற்று, ஆனால் இப்போது அது ஒரு சிறந்த இலக்கியமாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. உடன் நலம்குன்றிய போதும், தனது கொள்கையை விட்டுக் கொடுக்காமல் எல்லோரும் விரும்பும்படி பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

இலக்கிய உலகில் அவர் பெற்றுள்ள உயரிய இடத்திற்கு அவரது உறுதியான கொள்கைப்பிடிப்பே காரணம். இவையே அவரை ஓர் உயரிய இடத்தில் வைத்தது எனலாம். பல சிறப்பு

விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். சாகித்திய அக்காதெமி விருது, பாரதிய ஞானபீட விருது, மற்றும் பத்ம பூஷண் விருது குறிப்பிடத் தக்கவை. அகில இந்திய மராத்தி இலக்கியக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தார். சிறந்த இலக்கிய சேவை செய்த விஷ்ணு சாகாராம் காண்டேகரை நவீன இலக்கியத்தில் புகழ்பெற்றுள்ள பிறமொழி எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிட இயலும்.

ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும், ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒருவரை அத்துறையின் தந்தை என மக்கள் எண்ணுவது வழக்கம். அவர் அத்துறை முன்னேற்றமில்லாமல் தேக்க நிலையில் உள்ளதா? அல்லது இனி முன்னேற வழி இல்லையா என்பது பற்றி கூற இயலும். விடுதலைக்குப் பிறகு, மராத்தி மொழிக்கு மட்டுமல்லாமல் பிற மொழி வாசகர்களுக்கும், கவலையுடனும் மறைமுகமாகவும், கொள்கைகளின் நிலை இழப்பு போன்றவற்றைக் கூறி, அவர்களை ஒரு நிலையில் நிறுத்தினார். அவரின் எழுத்துச் சிறப்பு, அவரது கொள்கைப் பிடிப்பிலே நன்கு தெரியும். அதற்காக அவர் பாடுபட்டார். அப்பெருமை அவரையே சாரும்.

இரண்டு தலைமுறை மராத்தி வாசகர்களிடையே அவரது இலக்கியத் தாக்கம் காணமுடிந்தது. அவர்களது எண்ணங்களைச் சீர் செய்தவர் காண்டேகரே!

அரை நூற்றாண்டுக்குமேல், மராத்திய சமூகத்திலுள்ள சமூக இடர்பாடுகளைக் களைய எண்ணம் கொண்டார். நீதியும், சமூக நிலையும், எண்ணத்தில் கொண்ட ஓர் எழுத்தாளர் காண்டேகர் என்று ஐயம் இன்றிக் கூறலாம். சிறந்த பேச்சாளர்: தனது நாவன்மையால் கூட்டத்தினரைக் கவர்ந்தார். இலக்கியத்தில் பெருந்தன்மையையும், பொறுமையையும் கையாள வேண்டுமென அவர் அயராது கூறுவார். பல இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்தார். அவரது நூல்களின் தனித்தன்மை எப்போதும் நம் கண்முன் நிற்கும். சில எழுத்தாளர்களின் நூல்களைவிட அவர்களது தனிப்பட்ட குணம் சிறந்து விளங்கும். அப்படிப்பட்ட எழுத்தாளர்களில் விஷ்ணு சாகாராம் காண்டேகரும் ஒருவர்.

தோற்றமும் வாழ்க்கையும்

விஷ்ணு சாகாராம் காண்டேகரின் இலக்கியத் தொண்டு 1919 முதல் 1974 வரை ஆகும். 1919-ல் அவரது முதல் நூலான ஸ்ரீமத் கலிபூரணம் வெளியாயிற்று. 1974-இல் யயாதி வெளிவந்தது. இந்த அரை நூற்றாண்டில் அவர் அவ்வப்போது மாறும் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டார். திரும்பத் திரும்ப, தனது நினைவுக் குறிப்புகளிலும், இலக்கியத் திறனாய்வுக் கட்டுரைகளிலும் இது பற்றிச் சரியாகக் கூறுகிறார்.

1874 முதல் 1920 வரையான, இடைப்பட்டக் காலத்தில், மராத்தி இலக்கியம் ஒரு நிரந்தரமான நிலைக்கு வந்தது. கட்டுக்கோப்பான புதிய முறைகள் சில கையாளப்பட்டன. 1920-மற்றும் 1930 க்கும் இடைப்பட்ட பத்தாண்டு காலத்தில், மராத்திய இலக்கியத்தின் புதிய வகைகளான சிறுகதைகள், தனிக்கதைகள், பாடல், தனிநபர் நாடகம், நவீன கால நாடகங்கள், முதலியன தோன்றின. நன்கு வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. அரசியல் நிலையில், மக்களிடையே, ஒத்துழையாமை இயக்கம், உப்பு யாத்திரை, மார்தீஸம், மற்றும் காந்திக் கொள்கை போன்ற கருத்துக்கள் தோன்றலாயின. இவை எதிலும் பட்டுக் கொள்ளாமல், எழுத்தாளர்கள் பலர், தங்கள் எண்ணம் முழுவதையும் தங்களது இலக்கியப் படைப்பில் செலுத்தினர். நடுத்தர குடும்பத்தினர் பகல் கனவு காணும் காலம் அது. முதல் உலகப் போர் முடிந்து சிறிது காலம் ஆயிற்று. இரண்டாவது உலகப்போர் பற்றி அறியாத நேரம். நல்லநேரம் அது. சிறந்த எண்ணமும், கற்பனை வளமும் நிறைந்த சமயம். இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் காலம். காண்டேகரின் இலக்கிய நிலைக்குக் காரணம் இருவர் - ஒருவர் சி.ஜி. அகர்கார்; மற்றொருவர் மராத்திய சிறந்த எழுத்தாளரான ஹரிபாபு ஆப்தே பகுத்தறிவுப் பாதையில் செல்ல. விரும்பினார் காண்டேகர். நவீன வாழ்க்கை மாற்றத்தைக் குறிப்பாகக் காணும் விமர்சகராக விளங்கினார். சமூகத்தில் காணப்பட்ட வற்றை தனது எழுத்துக்களாக மாற்றினார்.

காண்டேகரின் கற்பனை வளம் ராம் கணேஷ் காட்கரியின் கற்பனைவளம், மற்றும் மொழி வளத்தினால் நன்கு தேர்ச்சி பெற்று விளங்கியது. எழுத்தாளர்கள் தமது கற்பனை

வளத்தைக் குறைக்கமுடியாது என்பதை உணர்ந்திருந்தார். உண்மை நிலையை தனது கற்பனை வளத்தினாலும், கொள்கைகளின் மூலமும், வெளியுலகுக்கு எடுத்துக்காட்ட எண்ணினார்.

தனது பல நூல்களில், காலத்தால், தான் எவ்வாறு ஒரு எழுத்தாளராக ஆக்கப்பட்டேன் என்பதை விவரிக்கிறார். பள்ளிப் பருவத்திலேயே ஹரிபாபு ஆப்தேயின் சமூக நாவல்கள், கேசவசுதரின் புரட்சிக் கவிதைகள் மற்றும் அகர்காரின் கட்டுரைகளைப் படித்தார். இவையே காண்டேசர் ஒரு சமூக சீர்திருத்தவாதியாக உருவெடுக்க உதவின. கொல்ஹாட்கர் மற்றும் காட்கரியின் கற்பனையிலும், மொழிவளத்திலும் காண்டேசர் கவரப்பட்டார். இவர்களின் தாக்கத்தினால்தான், கவிதைகள், இலக்கியத் திறனாய்வு கட்டுரைகள் மற்றும் நகைச்சுவை கட்டுரைகளை எழுதினார். இவ்வாறு ஒருபக்கம் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தபோது, மறுபக்கம் தனது ஊரான சிரோடைச் சுற்றி வாழ்ந்த மக்களிடையே சமூக உண்மையைத் தட்டி எழுப்பினார். பெரும்பான்மையோர், ஏழ்மை நிலையில் இருப்பதை உணர்ந்தார். ஏழ்மையைக் கூட ஒரு தனிக் கண்ணோட்டத்தில் கண்டார். ஏழ்மை என்பது முன் பிறவியில் செய்த தீவினைப் பயனால் அல்ல; மனிதன் மனிதனுக்கு ஏற்படுத்தும் கொடுமை யால் ஏற்பட்டதுதான் என்று எண்ணினார். முதலில் ஏழ்மையை ஒழிக்க வேண்டும், பிறகு மற்ற சமூகக் கொடுமைகளான பெண்டிர் கல்வி, விதவை மணம் போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று எண்ணினார். இந்த நேரத்தில்தான் ரஷியப் புரட்சிப் பற்றி படித்தார் காண்டேசர். அதே நேரத்தில் மகாத்மா காந்தி காசி பல்கலைக் கழகத்தில் பேசிய பேச்சு அவரைக் கவர்ந்தது. ஆங்கில ஆட்சியாளர்கள் அரசாங்க விழாக்களில் நடத்தும் கேளிக்கைபற்றியும் செலவு குறித்தும், காந்திஜி விமரிசித்தார். காந்திஜியின் இந்தச் சொற்பொழிவு, காண்டேசரைக் கவர்ந்தது. இலக்கியம் என்பது ஒருவனுடைய சொந்த அனுபவமே. அது ஒரு போலி அல்ல என்று எண்ணினார். இருப்பினும் 1941-இல் மராட்டிய சாகித்திய சம்மேளத்தின் தலைமை தாங்குகையில், தன்னை ஒரு இலக்கிய சிற்பியாக ஆக்கியது, இராமாயணம், அராபிய இரவு பற்றிய கதைகள், சுதாமியசே போகே; மற்றும் அவருடைய கிராமமான சிரோடு என்று கூறினார். அவருடைய கிராமமான சிரோடும் அவருக்கு

ஒரு நூல் என்று கூறுகிறார். இவருடைய நூல்களில் உள்ள இலட்சியக் கொள்கை, கற்பனை, சொல்லழகு, ஏழைகளின்பால் அன்பு இயற்கையிடத்து நேசம் போன்றவைகள், மேலே கூறியவற்றால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். தன் தந்தையார் சாகும் தருவாயில் பட்ட துன்பங்களை காண்டேகர்பார்த்திருக்கிறார். அத்துன்பங்களிலிருந்து விடுபட, அவரது தந்தையார் இராமாயணம் படித்ததையும் அறிவார். துன்பங்களில் இருவகை உண்டு - ஒன்று மனிதனை ஒன்றும் செய்ய விடாத துன்பம் - மற்றொன்று, மனிதன் தானே வரவழைத்துக் கொண்டது. பின்னால் கூறிய துன்பத்தைத் தவிர்க்கலாம். அதற்கு இலக்கியம் ஒரு வழியாகும். தனது கிராமமான சிரோடில் உள்ள சமூக மற்றும் இலக்கிய நிலையை அவரால் முழுமையாக உணரமுடியவில்லை. ஆகையால் அதில் உள்ள ஏற்றதாழ்வுகளை நீக்கவும் முற்படவில்லை. இருப்பினும் பல சிறுகதைகளில் கரு அவரது குக்கிராமமான சிரோடு அவருக்கு அளித்ததே. அவருக்கு ஒரு கண் பார்வை சரியில்லை என்றாலும் கற்பனா சக்தியால் எல்லாவற்றையும் நன்கு அறிவார். இலக்கியமே தனது முழுவாழ்வு என்று எண்ணினார். தன்னை ஒரு கொள்கையுள்ள கற்பனையாளர் என்று கூறிக்கொண்டார். கல்வி அறிவினால் மட்டும் ஏழ்மையை மாற்றிவிட முடியும் என்று அவர் எண்ணவில்லை. சமத்துவத்திற்கு, போராடுவது அவசியம் எனக் கூறினார்.

1898-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 19-ஆம் தேதி விஷ்ணு சாகாராம் காண்டேகர் பிறந்தார். இவரின் தந்தையார் சங்கிலி மாகாணத்தில் முன்சீப்பாக வேலை பார்த்து வந்தார். ஆகையால் காண்டேகரின் இளமைப்பருவமும் கல்வியும் சங்கிலியிலேயே முடிந்தது. படிப்பில் காண்டேகர் அவ்வளவு சிறந்து விளங்கவில்லை. ஆயினும், நன்கு கவனம் செலுத்தினார். "பண்டிதர்" என அழைக்கப்பட்டார். நாடகத்திலும், விளையாட்டிலும் அதிக கவனம் கொண்டவராக இருந்தார். இவருடைய நண்பரான ராமப்பாபு ஜோஷியுடன் சேர்ந்து கொண்டு, இளைஞர்களுக்காகவும், நண்பர்களுக்காகவும், புராணக்கதைகளை நாடகம் ஆக்கி, நடத்திக் காட்டினார். சிலேட்டில் எழுதும் குச்சியே நாடகம் பார்க்க கட்டணம். இளமைப்பருவத்தில் காண்டேகர் எல்லாவித கதாபாத்திரங்களிலும் நடித்தார். மற்ற நேரங்களில், சரித்திர மற்றும் கற்பனை வளம் நிறைந்த உஷ்கால், காளிகாமூர்த்தி போன்ற புதினங்களைப் படித்தார். குழந்தைகள் திருமணம் பற்றிய

தேவலின் சாரதா என்ற நாடகம் காண்டேகரைக் கவர்ந்தது, அந்த நாடகத்தை மனப்பாடமார்க்கக் கூறுவார். ஸ்ரீபாத் கிருஷ்ண கோல்ஹாட்கரின், நகைச்சுவை, மற்றும் வஞ்சப் புகழ்ச்சி நிறைந்த கட்டுரைகளை நன்கு படித்து அறிந்து கொண்டார். அவருடைய நாடகங்களை அனைத்தையும் மனப்பாடமாக ஒப்பிப்பார். தனது நாடகமான விதுபாரிக்கா என்ற நாடகத்தைப் பார்க்க, சங்கிலியிலிருந்து 20 மைல் தூரத்திலுள்ள மீராஜ் என்ற ஊருக்கு நடந்தே போய்வந்தார் காண்டேகர். ஷானி - மகாத்மியம் என்று ஒரு சிறு நாடகத்தை இவரே எழுதினார். புராணக் கதைகளில் உள்ள நீதிகளை மனத்தில் கொண்டே காண்டேகர் வாழ்ந்தார் என்லாம். நவீன வாழ்க்கை முறைக்கு ஏற்ப அக்கதைகளைக் கூற எண்ணினார்.

1913 ஆம் ஆண்டு தனது பள்ளி இறுதி வகுப்பை முடித்த காண்டேகர் பல்கலைக் கழகத்தில் எட்டாவது மாணவனாகத் தேர்ச்சி பெற்றார். பூனாவில் உள்ள பர்கூஸன் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்தார். அவருக்கு உபகார்ச் சம்பளம் கிடைத்தது. இருப்பினும் தனது செலவுகளை ஈடுகட்ட இருவருக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தார். அதற்காக தினமும் நடந்தே நகரத்திற்குச் செல்வார்.

காண்டேகர் பூனா வந்தபோது, ராம்கணேஷ் காட்கரியின் நாடகமான "பிரேமசன்யாஸ்" சர்ச்சைக்கு உரியதாகதான் இருந்தது. இளம் எழுத்தாளர்கள் காட்கரியைச் சார்ந்து பேசினார்கள். அப்படிப் பட்ட எழுத்தாளர்களில் ஒருவரும், காண்டேகரின் நண்பரும், சங்கிலியைச் சேர்ந்தவருமான பான்யபாபு கமட்நூர்கர் ஆவார். காண்டேகர், கொல்ஹாட்கரின் பரம ரசிகர். கமட்நூர்கரும், காண்டேகரும், தனது ஆசானின் சார்பில் பல இலக்கியச் சர்ச்சைகளை நடத்தினார்கள். ஒருநாள் கமட்நூர்கர், காண்டேகரை காட்கரிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். காட்கரியின் நட்பை, சிறிது நாட்களுக்குதான், காண்டேகரால் அனுபவிக்க முடிந்தது. இருப்பினும், அத்தருணங்களைத் தனது வாழ்நாள் முழுமையும் எண்ணினார். காண்டேகரின் எழுத்தில், கொல்ஹாட்கர், மற்றும் காட்கரியின் தாக்கத்தை நன்கு காணமுடியும்.

1916-ல், காண்டேகரை அவரது மாமா தத்து எடுத்துக் கொண்டார். அதனால் அவருடைய பெயரான கணேஷ் ஆத்மராம் காண்டேகர் என்பது விஷ்ணு சாகாராம்

காண்டேகர் ஆயிற்று. தன்னைத் தத்து எடுத்துக்கொண்ட தந்தை, தனது கல்லூரிப் படிப்புக்கு உதவுவார் என்ற காண்டேகரின் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. ஆகையால் படிப்பை விட்டுவிட்டு சவந்தவாடி சென்றார். அடுத்த மூன்று வருடங்களுக்கு, ஏழ்மை, மனச்சுமை மற்றும் மலேரியாவால் துன்பமடைந்தார்.

சவந்தவாடியில் உள்ள அவரது சகோதரியின்பால் காண்டேகருக்கு பாசம் அதிகம். மேலும் அந்த இடத்தின் இயற்கை சூழ்நிலையை அவர் நேசித்தார். ஆகையால் தான் அவர் சவந்தவாடிக்கு வந்தார். அவருடைய உடல் நலக்குறைவுக்கு ஏதோ துர் தேவதைதான் காரணம் என அவரது சகோதரி எண்ணினார். குடும்பத்தலைமுறை இல்லாமல் செய்ய அந்தத் துர்தேவதை நினைக்கிறது என்றும் எண்ணினாள். உடல் நலக்குறைவின்போது பல நூல்களைப் படித்தார். ஒப்புக்காக எழுதினார். இக்கால கட்டத்தில்தான் தனது முதல் இலக்கியத் திறனாய்வுக் கட்டுரையை காண்டேகர் எழுதினார். அக்கட்டுரை 'நவயுக' என்ற பத்திரிகையில், சிறந்த திறனாய்வாளராக ஸிடி மட்கோல்கர் எழுதிய "கேசவசுத்தின் காலம்" என்ற கட்டுரைக்கு ஒரு எதிர்ப்புக் கட்டுரையே. பிற்காலத்தில் இருவரும் சிறந்த நண்பர்களாகிவிட்டனர்.

உயர்நீதிமன்ற வக்கீல் வேலைக்குச் சென்று சவந்தவாடியில் வக்கீல் தொழில் நடத்தியிருப்பார் காண்டேகர். ஆனால் பிறருக்கு உதவும் எண்ணமும் தியாக உணர்ச்சியும், வக்கீல் தொழிலைவிட அவரைக் கவர்ந்தன. இதில் அவர் அகர்காரைப் பின்பற்றினார். ஆகையால் 1920-இல் சிரோட்டில் ஒரு பள்ளியில் ஆசிரியராக வேலையில் அமர்ந்தார். அப்போது அப்பள்ளியில் 60 மாணாக்கர்களே இருந்தனர். அவரது மாத ஊதியம் 20 ரூபாய்கள்தான். ஆசிரியர் தொழிலுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். எவ்விதக்காலக்கெடு இல்லாமல், மாணவர்களுக்கு நாள்முழுவதும் கல்வி புகட்டினார். அவர்களது மனத்தில், இராமாயணம், மற்றும் மகாபாரதக் கதைகளைக் கூறி பெருந்தன்மையை வளர்த்தார். அம்மாணவர்களை மட்டுமின்றி முழு உலகத்தையும் மாற்ற அவை உதவும் என்று எண்ணினார் காண்டேகர். அம்மாணவர்களுடன் கட்டுரைக்குச் செல்வார். அவர்களுக்குத் தெரியாத பல செய்திகளைக் கூறி அவர்களது எண்ணங்களை விசாலப்படுத்தினார். ஆரம்ப காலங்களில், கிராம மக்கள்,

அவருக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். பல பயமுறுத்தல் கடிதங்களும் வந்தன. தனது மாணவர்களில் ஒருவனான அன்னா கோட்னிஸ் காட்டிய அன்பினால் அவற்றை எல்லாம் தைரியமாக எதிர்த்தார். அந்த மாணவன் சங்கிலி கல்லூரியில் படிக்கும்போது, ஏற்பட்ட டைபாய்ட் விஷக் காய்ச்சலின் போது, தனது தாயும், ஆசிரியர் காண்டேகரும் தனது அருகில் இருந்ததால் போதும் என்று அவன் கூறிய கூற்று, காண்டேகரை மிகவும் கவர்ந்தது. ஆசிரியர் தொழில் ஒரு சிறந்த தொழில் என்பதை ஒரு மாணவன் தனது கடைசி நேரத்திலும் தனது ஆசிரியரை நினைக்கிறான் என்ற செய்கையினால் புலப்படுகிறது.

விடுமுறைக்காலங்களில் பள்ளிக்கு நன்கொடை வாரங்குவதற்காகக் பல இடங்களுக்குச் சென்றார். 1925-இல் பள்ளிக்குச் சொந்தமாகக் கட்டிடம் கிடைத்தது. பள்ளி மாணவர்களின் எண்ணிக்கை கூடியது. ஆனால் பள்ளி ஆசிரியர்களின் சம்பளம் அப்படியே இருந்தது. இருநபர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறு குடும்பம் நடத்தக் கூட அச்சம்பளம் போதவில்லை அப்போது காண்டேகரின் தமக்கையும் அவருடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

1920-25 இல், காண்டேகர் பல கட்டுரைகள் எழுதினார் அவைகளில் ஒன்று காட்கரியின் மரணம் குறித்த கட்டுரை, மற்றவை நகைச்சுவை மற்றும் கேலி நடையில் எழுதப்பட்டவை. அவரது முதல் சிறுகதையான "கார் கோனசே" 1923-ல் வெளிவந்தது. காண்டேகரின் நண்பரான ஸ்ரீமேகஸ் யாம் சிரோட்கர், சுவந்தவாடியிலிருந்து 'வைனதேயே' என்ற வாராந்திரப் பத்திரிகை ஒன்றை ஆரம்பித்தார். அப்பத்திரிகையின் இலக்கியப் பகுதிக்குக் காண்டேகர் ஆசிரியர் ஆனார். காண்டேகர், புத்தக விமர்சனம், சமூக மற்றும் அரசியல் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், மற்றும் நகைச்சுவைப் பகுதிகளைக் கவனித்துக் கொண்டார். 1925 முதல் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்ட கட்டுரைகளையே காண்டேகர் எழுதினார். 1926-இல் கொல்ஹாட்கர்தான் காண்டேகரை தனது வாரிசு என பொதுமக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். இளமையில் அவரது குரு கொல்ஹாட்கர்தான். கீரத்னாகர், யஷ்வந்த், மனோரஞ்சன், ஸ்வயம்சேவக், போன்ற பெயர் பெற்ற பத்திரிகைகளில் அவரது சிறுகதைகள் வெளிவரலாயின. ஸ்வயம்சேவக், கோவாலிருந்து வெளிவந்தது.

இச்சமயத்தில், அவர் ஆசிரியராக வேலை பார்த்து வந்த பள்ளி நன்கு நிறுவப்பட்டு விட்டது. கொல்ஹாட்கர் மற்றும் தனது தமக்கையின் வேண்டுகோளின்படி, பெல்காம் மாவட்டத்தில், அசோகே என்ற ஊரில் மனோகர் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மனுதாய் என்ற யுவதியை மணந்தார்.

இந்த நேரத்தில்தான் (இதயத்தின் குரல்) ஹிருதயசி ஹாக் என்ற தனது முதல் புதினத்தை எழுதினார் காண்டேகர். கர்நாடக அச்சகத்தின் உரிமையாளரும், மற்றும் அவரது ஆப்த நண்பருமான ஸ்ரீ குல்கர்னி, மற்றும் ஸ்ரீ கனோல்கரின் வேண்டுகோளின்படி 6 நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். இவற்றில் 5 நாடகங்கள் கிடைக்கவில்லை.

1929 முதல் 1934 வரை காண்டேகருக்கு மிகச் சிறந்த காலம். இருப்பினும் ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சி, இந்த காலகட்டத்தில் அவரை பாதித்தது. பிற்காலத்தில், இந்நிகழ்ச்சி அவரது உடல் நிலையைப் பாதித்தது. 1933-இல், மாலையில் வெளியே காற்று வாங்கச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பும்போது ஆரவல்லி மலைக்கருகே ஒரு பாம்பு அவரைத் தீண்டிவிட்டது. உடனே மருத்துவம் செய்தார். அவர் உயிர்பிழைத்து விட்டார். ஆனால் அவரது உடலில் அங்கும் இங்கும் வெள்ளைத் தழும்புகள் ஏற்பட்டன. அவரது உறவினரும் மற்றும் சிறந்த வைத்தியருமான டாக்டர் படமகரின் நேர்ப்பார்வையில் ஒரு வருடம் பூனாவில் சிகிச்சை பெற்றார். அந்தச் சிகிச்சை எதிர்பார்த்த நிலையை உண்டாக்கவில்லை.

1935-இல் சாயா என்ற திரைப்படத்திற்குக் கதை எழுதினார். அதுவே அவரது முதல் திரைப்படக் கதை. 1936-இல் அத்திரைப்படம் "கோகர் பரிசை"ப் பெற்றது. மேலும் மேலும், வேலைகளை ஒத்துக் கொண்டதால் பள்ளி வேலைகளைச் சரிவரச் செய்ய இயலவில்லை. அவரது உடலில் வந்த வெள்ளைத் தழும்புகள் பற்றியும் எண்ண. அவருக்கு நேரமில்லை. ஆகையால் தானாவே, பள்ளியிலிருந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு கொல்காபூரில் தங்கினார். அப்போது 6 திரைப்படங்களுக்குக் கதை எழுதினார். சிரோடிஸ் 1920 முதல் 1938 வரை இருந்தார். அப்போது அவருக்கு இரு தோழர்கள் - ஒன்று கடல்; மற்றொன்று "பிகேடோன் கரி" என்ற மலை.

பனஜியில் 1921-இல் தனது முதல் செஹ்ர்பொழிவை ஆற்றினார். அதுவே பிற்காலத்தில் அவர் செய்த பல சிறந்த

சொற்பொழிவுகளுக்கு முன்னோடியாக இருந்தது. பல இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குத் தலைவராகும் பெருமையை அடைந்தார் காண்டேகர். தன் பார்வைக்கு வரும், முக்கியமானவை யாவற்றையும் குறித்துக்கொள்ளும் பழக்கமுண்டு, அவையே பிற்காலத்தில் சிறுகதை எழுதக் கருவாகவும், தன்னிலைக் கட்டுரை எழுத, ஊன்றுகோலாகவும் விளங்கின.

அவரது குணம் முக்கியமாக நான்குவிதமான தாக்கத்தால் ஆனது. கண்டிப்பு ஆனால் நேசம்; பெருந்தன்மை மற்றும் நாணயம் கொண்ட அவரது தந்தையார்; காலையில் எழுந்தவுடன் வேதம் படிக்கும் அவரது தாத்தா பாபாகாகா மைன்கார், இவர் மிகவும் தைரியசாலி, சிறந்த கல்விமான்; உரையாடலை மிகவும் விரும்புவார்; மூன்றாவதாக, காண்டேகரின் தந்தையின் நண்பரும், சங்கிலி மாகாணத்தின் உயர் வைத்திய அதிகாரியும், தனது வாழ்க்கையை பொது நலத்திற்காக அர்ப்பணித்தவருமான டாக்டர் ஸ்ரீகிருஷ்ணடியோ. இவரின் கொள்கைதான் காண்டேகரை சிரோடு பள்ளியில், தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொள்ள ஊன்றுகோலாக அமைந்திருந்தது என்கிறார் காண்டேகர். நான்காவதாக டாக்டர். பதம்கரின், சீரான வாழ்வு, இவற்றைத் தவிர கொல்ஹாட்கரின் சுதமய்யசே போகே என்ற சமூக நையாண்டிக் கட்டுரை மற்றும் அகர்காரின் கட்டுரைகள் காண்டேகரின் மனத்தில் சமூக ஏற்ற தாழ்வை எதிர்க்கும் உணர்வை எழுப்பின.

தனது வாழ்க்கையில் பெரும் பகுதி ஏழ்மையில் துன்பமடைந்த போதிலும், தன்னை நாடிவந்தவர்களுக்கு உதவும் பெருந்தன்மை அவரிடம் இருந்தது. குழந்தைகளிடத்து மிகவும் பாசம் கொண்டவர். உரையாடலை மிகவும் விரும்புவார். பல நேரங்களில் பலமான் உரையாடல், மேடைப் பேச்சு போல் ஆவதுமுண்டு. அவர் பேச ஆரம்பித்து விட்டால் கேட்போருக்கு அது ஒரு சிறந்த இலக்கிய விருந்தாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கொல்காபூரில் அவர் ஒரு சிறந்த இலக்கியச் சிற்பி என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு துறையிலும் வெற்றி பெற்றார். புதினங்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், திரைக்கதைகள் போன்றவை அவரது பேனாவிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. 15 புதினங்களும், 75வேறு நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். அவரது புதினங்கள், குஜராத்தி,

கன்னடம், ஹிந்தி, மலையாளம், மற்றும் வங்க மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1960-இல் சாகித்திய அக்காதெமி பரிசைப் பெற்றார். 1968-இல் மத்திய அரசு அவருக்கு பத்மபூஷண் விருதுகொடுத்து கௌரவித்தது. 1970-இல் அக்காதெமியின் சிறப்பு உறுப்பினர் ஆனார்.

அவரது சிறந்த புதினமான யயாதியை எழுதும்போது அவர் நோய்வாய்ப்பட்டார். அவரது கண்பார்வை குறைந்தது. அவரால் எழுத முடியவில்லை. அந்தப் புதினத்தின் எஞ்சிய பகுதிகளை அவர் கூற, மற்றொருவர் எழுதினார். 1974-இல் அவருக்கு ஞானபீட பரிசு கிட்டியது. கொல்ஹாப்பூரில் உள்ள சிவாஜி பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு டாக்டர் பட்டம் அளித்து கௌரவித்தது. இதற்கிடையில் அவரது உடல் நலம் குன்றியது. அவரது மனோதிடத்தில்தான் உயிர்வாழ்ந்தார். கடைசி காலத்தை, கொல்ஹாப்பூரின் அருகில் உள்ள இஸ்லாம்பூர் என்ற ஊரில் வசித்துவந்த, தனது மூன்றாவது மகளான சுலாபா சுபாடியிடம் கழித்தார். 1976-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 2ந்தேதி காண்டேசர் இயற்கையெய்தினார்.

புதினங்கள்

மராத்திப் புதினங்கள் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்ற தரம் ஆப்தேயால் இடப்பட்டது. சரித்திரப் புதினங்களோடு, சமூக நாவல்களையும் ஒழுங்குபடுத்தி, அவற்றில் ஒரு ரசனையைச் சேர்ந்தார் ஹரிநாராயண ஆப்தே. தத்துவ ஞானியான பேராசிரியர் வி. எம். ஜோஷி மற்றும் முதல் மராத்தி கலைக் களஞ்சிய ஆசிரியரும், சமூக நோக்கு உள்ளவருமான எஸ்.வி. கேட்கர், ஆகியோர் மராத்திப் புதினங்களுக்கு ஒரு தத்துவ மற்றும் சமூகநிலைகளைக் கொடுத்தனர். தனது ராகினி மற்றும் கஷ்லேச தேவ் போன்ற புதினங்களின் மூலம் வேகமாக முன்னேறிவரும் ஹிந்து பெண்டிர் குறித்து எழுதினார். டாக்டர் எஸ்.வி. கேட்கர், தைரியமாக யாரும் எழுதமுற்படாத, சமூக நிலைகளைத் தன் புதினங்களில் கையாண்டார், குறிப்பாக விபச்சாரிகளின் சந்ததி குறித்து அவர்கையாண்ட விதம் குறிப்பிடத் தக்கது. அவரது புதினங்களின் நடையில் சிறிது குழப்பம் தெரியும். இருப்பினும், அப்புதினங்கள், படிப்போரைத் தூண்டும் விதத்தில் அமைந்திருந்தன. ஜி.டி. மட்கோல்கர் மற்றொரு சிறந்த நாவலாசிரியர். இவரது புதினங்களில் இன்றைய அரசியல் நிலை நன்கு விளங்கும். மேலும் ஆண் - பெண் உறவு குறித்த இவரது புதினங்கள் இலக்கியத்திற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு. தனக்கே உரிய முறையில் அவர் ஆண் - பெண் உறவை விவரித்துள்ளார். சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் கொண்டவை இவை. அவற்றில் ஆன்மீகமும், இசையும் இணைந்திருப்பதைக் காணமுடியும். காண்டேகர் இம்முறைகளைப் பின்பற்றினார் எனக் கூறலாம். பி.வி.என்று அழைக்கப்படும் மாமாவரேர்களும், புதினங்கள் எழுதினார். அவர் ஒரு நாடகாசிரியரே. இவரது புதினங்களில் நகரங்களில் உள்ள இயந்திர வாழ்க்கை அப்படியே, கற்பனைக் கலக்காமல், சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடியும். வங்கத்தின் சிறந்த எழுத்தாளரான சரத் சந்திர சாட்டர்ஜியின் புதினங்களை மராத்தியில் காண்டேகர் மொழிபெயர்த்தார்.

ஆரம்ப காலத்தில், அரசியல் வாழ்விலும், சமூக வாழ்விலும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்தன. நாள் செல்வச் செல்ல அவை சிறிது குறைந்தன. மக்கள் கலாரசனை பெற ஆரம்பித்தனர். காண்டேகரின் நூல்கள் கொள்கை உணர்வை வெளிப்படுத்த

ஒரு ஆயுதமாக இருந்தன. பேராசிரியர் பட்டேயும் கலா-
சரணையை ஊக்குவித்தார். காண்டேகரின் நூல்கள்
கொள்கைப் பிடிப்பை உணர்த்தின. இந்த நூற்றாண்டின்
முற்பகுதியில் அவை நன்கு வளர்ச்சி பெற்றன.

காண்டேகருக்குச் சமமான எழுத்தாளர் பட்டே ஆவார்.
எளிய மற்றும் அழகிய நடையைப் பின்பற்றினார்.
நன்குவிவரிக்கப்படும் அவரது நூல்களில் கற்பனையின் தாக்கம்
காண இயலாது. அவரது புதினங்களில், இளம் உள்ளங்களின்
அன்பு நன்கு கையாளப் பட்டிருந்தது. இளம் தலைமுறை-
யினரை அது கவர்ந்தது. கதா பாத்திரங்கள், காட்சி அமைப்பு,
சூழ்நிலை போன்றவை காண்டேகரைவிடச் சிறந்து விளங்கின,
முன்பு கூறியதுபோல், காண்டேகரின் புதினங்களில் சிறந்த
கொள்கைகளைக் காண முடியும். கற்பனை நிறைந்த இலக்கிய
வளத்தைக் காணலாம். இந்த இரு எழுத்தாளர்களிடையே இந்த
ஒப்பு நோக்கு அவசியமே.

பட்டேயைப்போல, காண்டேகரும், சிறுகதை, திறனாய்வு,
நீதிக்கதைகள், தனிக் கட்டுரைகள், புதினங்கள் மற்றும்
திரைப்படக் கதைகள் போன்று எல்லாத்துறைகளிலும்
எழுதினார். பட்டே எழுதிய அளவுக்கு அதிகமான
புதினங்களை காண்டேகர் எழுதவில்லை. இருப்பினும் மற்ற
துறைகளைவிட புதினங்களிடத்தும், சிறுகதையிலும் அவருக்கு
ஒரு பிடிப்பு உண்டு. எல்லாத்துறைகளிலும் அவர் எழுதியது
பற்றி கூறுகிறார். "திரைப்படக்கதைகள் என் வாழ்க்கைக்காக
எழுதுகிறேன்; என் சந்தோஷத்திற்கான தனிக் கட்டுரைகளும்,
நீதிக்கதைகளும் எழுதுகிறேன். திறனாய்வு புதினம், மற்றும்
சிறுகதைகள் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதை
கருத்தில் கொண்டு எழுதுகிறேன்."

பட்டேயும், காண்டேகரும் எழுதும் முறையில் மாறு-
பட்டவர். பட்டேயின் நடையில் ஆங்கில எழுத்தாளர்களின்
தாக்கம் காணப்படும். ஆங்கில எழுத்தாளர்களின் கைத்திறன்,
நடை ஆகியவற்றிற்கு முதலிடம் கொடுத்தார் பட்டே. ஆனால்
காண்டேகரோ மொழிக்கே உரிய இலக்கிய நடையில்
உந்தப்பட்டார். அக்கால எழுத்தாளர்களான கொல்ஹாட்கர்
மற்றும் காட்கரியின் நடையில் கவரப்பட்டார். அவர்களது
தாக்கம் பற்றி காண்டேகர் கூறுகிறார்:

"நான் பள்ளி மாணவனாக இருந்த போதே கொல்ஹாட்கர் ஒரு சிறந்த நகைச்சுவை எழுத்தாளராகப் போற்றப்பட்டார். காட்கரி பல நாடகங்களை எழுதியிருந்தார். இவ்வாசிரியர்கள் தங்களின் கற்பனைவளத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தினார்கள் அக்கற்பனை வளம் இளைஞர்களை நன்கு கவர்ந்தது. முதியோர்களும் கவரப்பட்டனர். ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, தேவல் மற்றும் ஹரிபாபு ஆப்தே இந்த அளவுக்கு முதியோரைக் கவர்ந்தனரா எனக் கூறுவது கடினம். எனது 10 வயதிலேயே, கொல்ஹாட்கரின் மூக் நாயக் என்ற நூலின் நகைச்சுவை என்னைக் கவர்ந்தது. தேவலின் சாரதா அவ்வளவாக என்னை ஈர்க்கவில்லை. காட்கரியின் நூல்களில் மொழிவளம் காண முடிந்தது. அதுவே உயர்ந்த இலக்கியம் என்றும் எண்ணினேன். 1915-இல் நான் பூனாவை விட்டு வெளியேறிய போது காட்கரியின் புன்ய பிரவா என்ற நூலை எழுத்துக்கு எழுத்து நன்கு அறிவேன். ஹரிபாபு ஆப்தேயின் புதினங்களையும் நன்கு படித்திருந்தேன். எளிய மனிதர்களின் இன்ப துன்பங்களை அவர் விவரித்த விதம் என்னைக் கவர்ந்தது. இருப்பினும் ஆப்தே கொல்ஹாட்கரின் நடையில் இன்னும் எழுதவேண்டும் என்று எண்ணினேன். கல்லூரியில் படிக்கும்போது அகர்காரின் நூல்களைப் படித்துள்ளேன். அவையே என்னுள் சமூகசேவை என்ற எண்ணத்தை ஊட்டின. தடங்கல்களுக்கிடையே என்னால் உயர்தரபடிப்பை முடித்து எங்கோ ஓர் இடத்தில் ஒரு பேராசிரியராக இருந்திருக்க முடியும்.

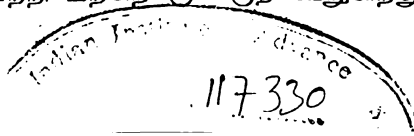
ஆனால் நான் ஐனத்தொகை அதிகமில்லாத ஒரு குக் கிராமத்தில் ஆசிரியராக வேலை பார்ப்பதையே விரும்பினேன். 1938வரை என்னுடைய எல்லாப் புதினங்களும் இக்கிராமத்தில் எழுதப்பட்டவையே. ஹிரவ சாப்ப என்ற புதினத்தையும் நான் இங்குதான் எழுதினேன். நான் என் கிராமத்திற்குச் சென்றவுடனேயே அச் சூழ்நிலையில் என் எண்ணம் மாறிவிட்டது. எனது இலக்கியக் கொள்கை தடுமாற்றம் அடைந்ததாக எனக்கு ஓர் உணர்வு. என்னுடைய எழுத்தின் பொருள், ஹரிபாபு ஆப்தேயின் எழுத்தையொட்டியிருப்பதை உணர்ந்தேன். நடையில் கொல்ஹாட்கர் மற்றும் காட்கரியின் தாக்கம் இருப்பதை எண்ணினேன். சமூகநிலைக் குறித்து ஒரு நல்ல பாகுபாடு எங்களது எழுத்தில் காண முடிந்தது. அவைகள் தனித் தன்மையோடு இல்லாமல் ஒன்றையொன்று ஒட்டி செயல்படுவதைக் காணமுடிந்தது. கொல்ஹாட்கர் மற்றும் காட்கரியின் நடை, பொருள் ஆகியவற்றை நான் அப்படியே

கையாண்டேன். காலப் போக்கில் மாற்றம் நடந்தது. ஒரு போதும் நான் எனது கற்பனை உலகில் இருந்து வெளிவரவில்லை"

தன்னைப் பற்றி காண்டேசர் கூறியது முற்றிலும் உண்மையே.

ஹிருதயசி ஹக் (இதயக்குரல் 1930) மற்றும் காஞ்சன் மிருக (தங்கமான் 1931) - இவை இரண்டும் அவர்முதல் முதலில் எழுதிய புதினங்கள். இப்புதினங்களில் சொல்லழகம், சொற்களை காண்டேசர் கையாண்ட விதமும், அவரது இலக்கிய நடைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகும். ஆசிரியரின் கருத்துக்கள் சுதாபாத்திரங்களின் வாயிலாகக் சொல்லப்பட்டன. கற்பனைவளம் மற்றும் இயற்கை காட்சிகள் அவரது மற்ற நூல்களிலிருந்து எடுத்துக் கையாளப்பட்டன சுதாபாத்திரங்கள் உயரிய கருத்துக் கொண்டவர்கள். ஹிருதயசி ஹாக் ஜீவகளையுள்ள புதினமல்ல. ஏனெனில், அதிலுள்ள நாடக நிகழ்ச்சிகள் நம்பத்தக்காதவற்றை ஞாபகமுட்டின. காஞ்சன் மிருக ஒரு நல்ல புதினம் எனக் கூறலாம். அதில் செயற்கை இல்லை. கிராம மற்றும் நகர்புற வாழ்க்கையின் ஏற்ற தாழ்வுகளை விவரித்தது இப்புதினம்.

இக்கதையின் சுதாநாயகன் சுதாசர், கிராமத்தையும் செழிப்பாக்க வேண்டும், கிராம மக்களுக்கும் ஒரு புத்துணர்ச்சி ஊட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஒரு கிராமத்திற்கு ஆசிரியராகச் செல்கிறான். அங்கு சுதா என்ற விதவையைக் காதலிக்கிறான். அதற்காகப் பல துன்பங்களையும், சமூகத்தின் எதிர்ப்புகளையும் தைரியமாக எதிர் கொள்கிறான். ஆசிரியர் தனது முன்னுரையில் கூறியபடி நகரங்கள் அன்னை இந்தியாவின் ஆடைகள். கிராமங்களோ, அன்னை இந்தியாவின் சதையும் எலும்பும் ஆகும். கிராமங்களைப் புறக்கணித்து நகரங்களுக்குப் போவது இராமாயணத்தில் சீதை தங்கமாணை விரும்பியது போல்தான். அவரது அடுத்த இரண்டு புதினங்கள் உல்கா (பிரகாசமான எரிநட்சத்திரம்) தோன் துருவ (இரண்டு துருவங்கள்) 1934-இல் வெளிவந்தன. சுதாநாயகியின் பெயர் உல்கா. அவளின் தந்தை ஓர் இலட்சியப் பற்றுள்ள ஆசிரியர். அவள் எரி நட்சத்திரம் போல் பிரகாசமாகயிருப்பாள். அவள் எண்ணத்தில் ஏற்பட்ட துன்பங்களை விவரிக்கும் இப்புதினத்தில் இன்றைய நடுத்தர மராட்டிய குடும்பத்தினரின் வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். காஞ்சன் கொஞ்சமாக ஏமாற்றமடையும் ஆசிரியரைப் பற்றி மற்றொரு பகுதி கூறுகிறது. மக்களைத்

தட்டியெழுப்பதான் செய்யும் முயற்சி போதுமானது அல்ல என்று எண்ணினார் அந்த ஆசிரியர். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துயரங்களின் மூலம் எது என்பதைக் காண, இப்புதினத்தில் முயல்கிறார் காண்டேகர். இது குறித்து அவர் மூன்று எண்ணங்களை வெளியிடுகிறார். ஒன்று பெண்டிரின் வாழ்க்கை; சமூக சேவை மற்றும் தியாகத்தின் முடிவு - மூன்றாவதாக பொருளாதார ஏற்ற தாழ்வு; அதனால் ஏற்படும் புரட்சி, அவருடைய நடையில் எவ்வித மாற்றமுமில்லை. விவரித்தலும் அப்படியே இருந்தது. பால்சாகிப் என்ற கதாபாத்திரம் உல்காவைவிட சீரியதாகத் தோன்றியது, உல்காவின் கதாபாத்திரம், எவ்வித மாற்றமுமில்லாமல் அப்படியே காட்சியளித்தது. இக்குறைபாடுகளிடேயும், இப்புதினம் ஒரு சிறந்த புதினமாகக் கருதப்பட்டது. ஏனெனில் அப்புதினம் சொல்லிய கருத்தில் உண்மை இருந்தது.

அந்தப் புதினம் அடைந்த வெற்றியின் உற்சாகத்தில், காண்டேகர் தோன் துருவ என்ற ஒரு பெரிய புதினத்தை அந்த வருடமே வெளிக் கொணர்ந்தார். உல்காவில் உள்ளது போலவே, அறிவு பூர்வமான கற்பனை வளம் கொண்ட புதினம் இது. இருப்பினும் உல்காவின், அளவிற்குக் கூறமுடியாது. அப்போது காண்டேகருக்கு வேறு விதமான இரண்டு எண்ணங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். 1925-34ல் பேராசிரியர் பட்டேமராத்தி இலக்கியத்தில் ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியர் என்று அழைக்கப்பட்டார். காண்டேகரின் பார்வையும் திறமையும், பட்டேயினின்றும் மாறுபட்டு இருந்தது. பட்டேயின் கொள்கையான, கலை கலைக்காகத்தான் என்ற கொள்கையை காண்டேகர் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. மேலும் தன்னை ஒரு நாவலாசிரியர் என நிலையில் நிறுத்திக் கொள்ள வாதாட வேண்டியிருந்தது. தனது புதினமான தோன் துருவாவில் கலைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் எதிரான போக்கைச் சித்திரித்திருந்தார். இவையே பட்டேயையும், காண்டேகரையும் வெவ்வேறுநிலையில் நிறுத்தியது. இதன் பொருட்டு காண்டேகர், பட்டேயின் கருத்துக்களை எதிர்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதே நேரத்தில் பட்டேயின் சில கொள்கைகளையும் செய்முறைகளையும் ஒத்துக்கொள்ளவும் செய்தார். இப்புதினம் எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றி பெறவில்லை. இப்புதினத்தில் "அன்பு" என்பதை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டியிருந்தார். நிகழ்ச்சிகளின் மாற்றங்களும், முக்கிய நிகழ்ச்சிகளும், நம்பத் தக்கவைகளாக இல்லை.

கதாபாத்திரங்களும் திருப்திகரமாக அமையவில்லை. இந்தப் புதினத்தைப் படித்த பிறகு ஒரு சில நீதிமொழிகள் மட்டுமே மனதில் நின்றன.

ராமகாந்த், என்ற ஒரு நாடகநடிகன், அவனது மன்னவி வத்சலா இவர்களிடையே ஏற்படும் வேற்றுமையை விளக்குவதே இப்புதினம். அவன் அழகானவன்; அழகை ரசிப்பவன். சுரங்கா என்ற அழகான நடிகைபால் ஈர்க்கப்படுகிறான். வத்சலா வீட்டைவிட்டு வெளியேறி ஒரு முந்திரிச் சாலையில் கூலியாளாக வேலைசெய்கிறாள். அத்தொழிலாளர்களின் துன்பமான வாழ்க்கை அவளுக்கு ஒரு உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. அவர்களின் இன்ப-துன்பங்களில் பங்கு கொள்கிறாள். தனது கணவன் மறுபடியும் அழைத்தும் போக மறுக்கிறாள். சமூகத்தில் வேரூன்றிப் போன தீமைகளை காண்கிறார் காண்டேகர். மக்கள் அறியாமையிலிருந்து என்று விடுபடுகிறார்களோ அன்றுதான் சுதந்திரம் வரும் எனக் கூறுகிறார். கிராமமக்களின் கூக்குரல், அவரை அறிவு பூர்வமான புத்தக உலகின்று விலகி, உண்மையான வாழ்க்கை நிலையை அறியச் செய்கிறது. சமூக ஏற்றத்தாழ்வை உணர்ந்தவர் காண்டேகர். பலாத்காரம் ஏற்படும்போது, அதைச் சரிசெய்ய காந்திஜியின் அஹிம்சைக் கொள்கை போதுமானது அல்ல என்று கருதினார்.

பந்தாரே தாக் (வெள்ளை மேகம்) 1939-ல் வெளிவந்தது. இரண்டாம் உலகப் போரையொட்டி தவறான எண்ணங்கள் மாறிக் கொண்டிருந்த காலம். சமூகத்தின் நிலையை காண்டேகர் எவ்வாறு ஆராய்ந்தார் என்பதற்கு இந்தப் புதினம் ஒரு சான்று. மத்தியதர வகுப்பினரின் ஏமாற்றத்தைப் பிரதிபலித்தது இப்புதினம். சாதகப்பறவை போல, எளியோர், மேகத்தினின்று மழையை எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்று எண்ணினார். இந்த வெள்ளையான மேகத்திற்குப் பின் கருமையான துன்பம் தரக்கூடிய மேகங்கள் உள்ளன; மனிதகுலத்திற்கு அமிர்தம் கொணர்ந்த கருடனைத் தவிர மற்ற எல்லோருக்கும் அந்த மேகங்களினால் துன்பமே.

இந்த நாவலின் கதாநாயகன் அபயன், பயமற்றவன், இன்றையத் தலைமுறையைச் சார்ந்தவன். அவனுடைய நண்பனான நரேந்திரன் அப்போதுதான் ஸ்பானிஷ் உள்நாட்டு யுத்தத்திலிருந்து திரும்பி வந்திருந்தான். அறிஞர்கள் படித்திருந்த போதிலும், வாழ்க்கை என்ற புத்தகத்தை

அறியாதவர்கள் என்று அவன் எண்ணினான். அப்புதினத்தின் கொள்கையையும், சூழ்நிலையையும், அதன் முன்னுரையில் காண்டேசர் இவ்வாறு கூறுகிறார்:-

"மராத்திய நடுத்தரப்பிரிவு மக்களிடையே நிலவிய ஒருவிதமான கொள்கையற்ற நிலையை இப்புதினம் விளக்குகிறது. அபயன் ஏழைகளின் பிரதிநிதி; இளைய தலைமுறையில் நன்கு படித்தவன்"

இப்புதினத்தில் முன்பகுதி கையாளப்பட்டுள்ள முறை நன்றாகவும், இயற்கையாகவும் உள்ளது. பின்பகுதி உணர்ச்சி பூர்வமாக உள்ளது. அபயனின் பள்ளி நாட்கள்; அவனது குடும்ப வாழ்க்கை, அப்போது ஏற்பட்ட சிறு நிகழ்ச்சிகள் அக்கா, தாதாபந்த், மற்றும் தாத்தாவைப் பற்றிய வர்ணனைகள் எளிய நடையில் அமைந்து புதினத்தின் சிறப்பை உயர்த்தியுள்ளது.

காண்டேசரின் ஐந்தாவது புதினமாக ஹிர்வ சாபா (சண்பகமலர்) 1938-இல் வெளியானது. இந்தப்புதினத்தின் சில பகுதிகள் ஜோஸ்ட்னா என்ற பத்திரிகையில் 1936-இல் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தது. இப்புதினத்தில் பேராசிரியர் பட்டேயின் தாக்கத்தையும் ரசனையையும் காண முடியும் உரையாடல்கள் எளிமையாகவும், நகைச்சுவை நிரம்பியதாகவும் இருந்தன. தோன் மனோ (இரண்டு எண்ணங்கள்) அதே வருடத்தில் வெளியானது. மற்றப்புதினங்களைப் போலல்லாமல், மனோதத்துவத்தைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது இந்த நாவல் இளமையிலிருந்தே நண்பர்களாக இருந்த நண்பர்கள் மூவரைப்பற்றியது. ஒரே எண்ணம் கொண்ட மூவர், பிற்காலத்தில் அவரவர் வழியே எப்படிப் பிரிந்து செல்கின்றனர் என்பதைப் படம்பிடித்துக் காட்டியது. அப்போது காண்டேசர் கூறுகிறார் "மனிதனின் வெளித் தோற்றமும், நடத்தையும், அவன் உள் மனத்தினின்றும் வேறுபட்டுள்ளது. வெளியுலக சமுதாய உணர்வுகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு உணர்ச்சிகளை ஸ்திரபுத்தியில்லாமல் கட்டுப்படுத்தும் மனிதனைப் பற்றி எண்ணுகிறேன்"

அக்கால கட்டத்தில் மராத்தி இலக்கியத்தில் பிராய்டின் தாக்கம் காணப்பட்டது. இது காண்டேசரையும் பற்றிக் கொண்டது. மற்ற இரு புதினங்களைப் போல தோன் மனோயும் மதக்கொள்கைகள், அன்பு, மற்றும்

சத்தியாகிரகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனால் அவைகள் மாறுபட்ட முறையில், அதாவது மனோ தத்துவமுறையில் கையாளப்பட்டன.

1936-இல் திரைக்கதைகள் எழுத ஆரம்பித்தார் காண்டேகர். அவற்றைப் புதினங்களாக வெளிவிட்டார். ரிசும் தேவரா, (வெறுங்கோயில்) (1939) அவர் எழுதிய தேவதா (கடவுள்) என்ற திரைக்கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டது. சுகாச ஷோத் (இன்பத்தைத் தேடி) நாவல்கள் இந்திய திரைப்படத்திற்கு ஏற்றதாயும் அமைந்திருந்தன. வசனங்கள் எளிமையாகவும் புரியும்படியும் அமைந்திருந்தன. பகலே பிரேம் (முதல் காதல்) 1940, ஜலவேலா மோகர் (வாடிய மலர்) 1941 வர்ணனையிலும், கைத்திறனிலும் வெவ்வேறு பரிசோதனைக்குட்பட்டு எழுதப்பட்டவை. முதல் புதினத்தின் கருத்து முதல் காதலே உண்மையான காதல் என்ற அடிப்படையில் எழுதப்பட்டது. அக்காதலில் தோல்வியடைந்தால் உள்ளம் எவ்வாறு துன்பத்திற்குள்ளாகும் எனபதை விவரித்தது. இரண்டாவது புதினத்தில், குடும்ப சூழ்நிலை, நல்வாழ்க்கை வெளிப்புற இன்பங்களினால் அமையும் என்ற கருத்து கூறப்பட்டது. கதாசிரியரே தன்னைக் கதாநாயகனாக எண்ணி எழுதப்பட்ட புதினம் இது. இப்புதினத்தில் வெவ்வேறு விதமான கதாபாத்திரங்களைக் காணமுடியும். காதல் என்ற பொருளைக் கூற இது ஒரு நல்ல முறைதான்; இருப்பினும் எதிர்பார்த்த ஆழம் இல்லை. எதிர்பார்த்த வெற்றியும் பெறவில்லை.

கிரௌஞ்சவதா (1942) கிரௌஞ்சவதம் ஸ்டீபன் ஸ்லிக் மற்றும் எர்ன்ஸ்ட் டோலருக்கும் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட நாவல் இது. கவிதை மற்றும் செயல், அறிவு மற்றும் உணர்ச்சி, மறுத்தல் மற்றும் அனுபவித்தல், இவற்றின் மாறுபாட்டைச் சித்திரிக்கும் நாவல் இது. மாறுபட்ட கருத்துக்கள் ஒன்று சேர வேண்டும் என்ற கருத்து இந்தப்புதினத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. நாகரீகமான மத்தியதர வகுப்பின் பிரதிநிதியாக அப்புதினத்தின் கதாநாயகன் தாதா சாகேப் தாதர் சித்திரிக்கப்படுகிறார். தனது கொள்கைகளிலிருந்து மாறுபட வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு ஆளாகிறார் தாதா சாகேப். பகுத்தறிவுக் கொவ்வாத மகர்த்மாவின் கொள்கைகளைக் குறை கூறுகிறார். இருப்பினும் 'தானே காலத்தை வீணடிக்கிறேன்' என்ற குற்றச்சாட்டை அகற்ற முடியவில்லை. அவருடைய புதல்வி கலோச்சனா ஒரு உணர்ச்சி மிக்க யுவதி. சமூக நடப்பும்,

கொந்தளிப்பையும் அறிந்தவர். மக்களின் தலைவனான தினகர் அவளை ஈர்க்கிறான். தினகர் சிறைப் படுத்தப்பட்டு அவனுடைய அரசியல் செயல்களுக்குத் தண்டிக்கப்படுகிறான். சீர்திருத்தங்களை நம்பி இருந்தது, இந்த நூற்றாண்டின் குறையே எனக் கூறினார், காண்டேகர். இந்த நம்பிக்கை மாயமானது. இச்சீர்திருத்தங்கள் நம்மை அனுபவமுள்ள ஒரு மனிதனாக ஆக்கவில்லை. சண்டைகளையும், ரத்த வெறிகளையும் தடுக்கவில்லை. மிருகத்தனமான கொள்கையான நாசிஸம் மற்றும் பாஸிஸக் கொள்கைகள் காட்டுத்தீபோல உலகெங்கும் பரவிற்று. தினகர் போல டோலர், ஸ்விக் போன்ற கள்ளங்கபடமற்றவர்கள் அத்தீயில் மூழ்கினார்கள். கிரவுஞ்ச பட்சி ஒன்றை வேண்டுமென்றே கொண்டு, முனிவரின் சாபத்துள்ளாகிறான் ஒரு வேடன் என்று இராமாயணம் கூறுகிறது. அளவுக்கு மீறிய தனித்துவம். ஒருவிதமான பதவிவெரியைக் கொணர்கிறது. சோசலிஸக் கொள்கைகளும், காந்தியக் கொள்கைகளும், தனித்துவத்தை நிறுத்த முடியவில்லை. கிரௌஞ்சவதம் காண்டேகர் எழுதிய புதினங்களில், ஒரு சிறந்த புதினமாகக் கருதப்படுகிறது.

ஏனெனில், அக்காலகட்டத்தில், மராட்டியத்தில் தோன்றிய வேறுபட்ட எண்ணங்களையும், மாறுபட்ட பழக்கங்களையும், படம் பிடித்துக் காட்டியது இப்புதினம். அக் கதாபாத்திரங்கள், வேறுபட்ட எண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்கும்வகையில் கையாளப்பட்டன. மனிதர்கள் பிறருக்காக வாழ வேண்டும் என்ற கருத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இருப்பினும் காண்டேகர் எழுத்துலகத்தின் உச்சியில் இருந்தபோது எழுதிய இந்த நாவலில், குறைகள் இல்லாமல் இல்லை. அன்றைய சூழ்நிலையில், கல்வி, அறிவு பெற்றோர் வாழ்வில் ஏற்படும் வெவ்வேறு திருப்பங்களுக்கு உருக்கொடுத்தது எனலாம்.

அஷ்ரு (கண்ணீர்) (1953): அமைதி குலைந்திருந்த 1942 மற்றும் 1952க்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் அவரது மனத்தாங்கலை வெளிப்படுத்தும் நாவல் இது. இந்த நாவலின் கதாநாயகன் சங்கர் கொள்கைப் பிடிப்புள்ளவன்: ஆசிரியன்; நிரந்தரமான புகழைத் தேடுபவன். தன்னைச் சுற்றியுள்ள மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கண்டு கலவரமடைகிறான். பண்டைய மரபுகளை மறுபடியும் சோதிக்க எண்ணுகிறான். பண்டைய மரபுகளைப் பின்பற்றுபவர்களான, நடுத்தர வர்க்கத்தினர், கலாச்சாரம் மற்றும் பொருளாதாரத்துக்குமிடையே சிக்கித்

தவிப்பதை உணர்கிறான். இச் சமூகம் முன்னேற ஒரேவழி, சுயநலத்தை துறப்பதுதான் என எண்ணுகிறான். மற்றும் மக்களின் அபிலாஷைகளுடன் ஒத்துப் போவது என்றும் முடிவு செய்கிறான்.

யயாதி (1964) சிற்றின்ப சுகத்தைப்பற்றி ஆராயும் இந்நூல் இலக்கியத்தின் பெரும் பரிசான ஞானபீட பரிசை, காண்டேசுருக்குப் பெற்றுத்தந்தது. அறிவியல் முன்னேற்றம், மற்றும் நவீன கண்டுபிடிப்புகள் காரணமாக, சிற்றின்ப சுகங்கள் அதிகரித்துவிட்டன என்று காண்டேசுர் கருதினார். சரித்திரத்தில் இதற்குமுன் இல்லாத அளவிற்கு, சாதாரண மனிதருக்குக் கூட சிற்றின்ப சுகத்தை, இவ்விஞ்ஞான உலகம் கிடைக்கும்படி செய்தது என்று எண்ணினார். இன்பத்தை வேண்டுவோர் ஒருபுறம்; இன்பம் வேண்டாம் என்று துறந்தீதார் ஒப்புறம். இன்பம் வேண்டாம் என்று கருதுபவர்கள் புண்ணிய ஆத்மாக்கள், பிறருக்கு முன்னுதாரணமாக இருப்பவர்கள். சாதாரணமக்களின் பிரதிநிதியாக விளங்கினான் அரசன் யயாதி. எந்த விதத்திலும் தனது சுகத்தை அடைய எண்ணினான். கச்சன் சிறந்த தொண்டு; எளிமை, மற்றும் சேவை போன்ற சிறந்த எண்ணங்களை உடையவன், புது உலக மனிதனுக்கு அவன் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. மனவளர்ச்சி நன்கு அடைந்தவன். தன்னுடைய தீவிர உணர்ச்சிகளை கட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்ளும் சக்தி பெற்றவன். புராணக்கதையான யயாதிக்கு ஒரு நவீன கருத்தைக் கொடுத்தார் காண்டேசுர். இச்சையை விரும்பும் யயாதி, மகாபாரதத்தில் இல்லை. பிற்காலத்தில் அப்படி ஒரு கருத்து சேர்க்கப்பட்டது. அதை அப்படியே தனது புதினத்தில் கையாண்டார் காண்டேசுர். யயாதியின் கதாபாத்திரங்களில், கச்சன், தேவயானி, ஷர்மிளா ஆகியோர் உயிருள்ள பாத்திரங்களாக கண் முன் நிற்கின்றனர். தன்னுடைய செய்தியைக் கூறுவதற்கு சுதந்திரமும் எடுத்துக் கொண்டார். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு கட்டுக்கடங்காத இச்சைக்கு யயாதி ஒரு பிரதிநிதியாகவே கருதப்பட்டான். வயதாகிவிட்ட காரணத்தால், அவனது இச்சையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளமுடியாத நிலையில், தனது மகனின் இளமையை வேண்டிப் பெற்றான்.

இந்தியப் புராணக் கதைகளில், பல அரசர்களும், முனிவர்களும், இவ்வித இச்சைக்கு உட்பட்டிருக்கின்றனர். இருப்பினும், அதில் முதல் இடம் அரசன் யயாதிக்கே.

தற்கால சூழ்நிலையில், நவீனத்திற்கும், கட்டக்கடங்காத இச்சைக்கும் ஒருவித முரண்பாடு இருப்பதைக்காணலாம். அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம், நீதி போன்ற எல்லாவற்றிலும் அந்த முரண்பாடு உள்ளது. தனக்குத் தேவையான சுகத்தைப்பெற ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உரிமை உண்டு என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள முடியுமா? அதற்காக எவ்வளவு பொருளையும் ஒருவன் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதையும் ஒத்துக் கொள்ள முடியுமா?

இந்த நூற்றாண்டில், உலகம் அழிவை நோக்கி வேகமாகச் செல்கிறது என்று எண்ணினார் காண்டேகர். மனிதன் அழிவுக்கான ஆயுதங்கள் பலவற்றைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறான். இருப்பினும் அவன் தனது மனத்தைப் பற்றி நன்கு அறியவில்லை. அதை விளக்க சக்ராச்சாரியாரின் கதையை எடுத்துக் கொண்டார் காண்டேகர். அரசுக்களின் குருவான சக்ராச்சாரியார், அற்பமான காரியங்களுக்குக்கூட அதிக சக்தியை உபயோகப் படுத்துவது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட சக்தியை பக்தியைக் கொண்டதான் முறியடிக்க வேண்டும். அதற்காகவே கச்சனை இக்கதைக்குக் கொண்டுவந்தார். காண்டேகர். கச்சன் ஒரு இலட்சியவாதி.

இன்பம் மற்றும் துறவு; சிற்றின்ப இச்சை மற்றும் பக்தி; முரட்டுத்தனம் மற்றும் பயந்த பக்தி; உலகவாழ்க்கை மற்றும் துறவு; உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் உள்ள ஒருமைப்பாடு போன்ற தத்துவங்களுக்கு ஒரு உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் எண்ணினார். ஆசை, அன்பு, பக்தி போன்றவை உள்ளத்தை தூய்மைப்படுத்தும் வெவ்வேறு நிலைகள் என்று கருதினார். இத்தத்துவத்தை கச்சன் மற்றும் தேவயானியின் காதலில் விளக்குகிறார். ஆசையென்பது இயற்கையானது. இன்பத்திற்கு ஆசைப்படுவது என்பது மனிதனின் உள்ளத்தில் உள்ள ஒரு வேட்கை என்று காண்டேகர் அறிந்திருந்தார். தியாகமும் பொறுமையும், மனித நாகரிகத்தின் எல்லைகள் எனக் கருதினார். இவை மனிதனின் மிருக வெறியைக் கட்டுப்படுத்தும் என்பது அவர் எண்ணம். வலிமையாலோ பயத்தினாலோ, ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த இயலாது என்று எண்ணினார். அளவுக்கு மீறிய இன்பத்தையும்

எதிர்த்தார். சிறந்த தத்துவத்தை விளக்கும் நூலாக இருந்த போதிலும், யயாதி, இன்பத்தை விரும்பும் ஒருவரின் துன்பியல் போலவே தோன்றியது. கிரேக்க துன்பியல் நூல்களின் தரத்தைப் பெறவில்லை. இருப்பினும், ஆழ்ந்து சிந்திக்க இந்த நாவல் உதவியது. தத்துவக் கோட்பாடுகள் அசலாக இல்லை. என்றாலும் கதாபாத்திரங்கள் நேர்மையையும் சமூகத்திடம் இரக்கமும் கொண்டிருந்தது நன்கு சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது. வேண்டாத ஆசைகள் மற்றும் தேவைகளினால் சமூகம் சீரழிவதைக் கண்டு காண்டேகர் வருந்தினார். எப்பாடுபட்டாவது கலாச்சாரத்தை மனிதன் காப்பாற்ற வேண்டுமென எண்ணினார். தன்னைச் சுற்றிவந்த தடைகளை தகர்க்கும் இளைஞனான அபிமன்யு போல் காண்டேகர் இருந்தார்.

யயாதிக்குப்பிறகு அமிர்தவேல், சோனேரி சொப்னா (பங்கலேலி) என்று இரு புதினங்களை காண்டேகர் எழுதினார். அவை இரண்டும் முற்றுப் பெறவில்லை. வாழ்க்கை என்ற ஓடத்தில் மனிதனுக்கு சுயநலமற்ற அன்பு தேவை என்ற கருத்தில் எழுதப்பட்டவை - அப்புதினங்கள். அதைப்பெறுவது கடினம் அப்படிப்பட்ட அன்பு அழிவுற்றது. அது மனிதனை எப்போதும் உயிரோடு வைத்திருக்கும். இக் கதையில் ஒரு இடம் ஷேக்ஸ்பியரின் ஹாம்லெட் டை நினைவுபடுத்துகிறது.

வாழ்க்கையில் தான் பெற்ற அனுபவத்தை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக, புதினங்களை எழுதவில்லை அவர். இலக்கியத்தின் பால் அவருக்கு ஏற்பட்ட உந்துதலே, அவர் பல புதினங்களை எழுதியதற்குக் காரணம். காட்கரி, மற்றும் கொல்ஹாட்கர் நூல்களைப் போலவே காண்டேகரும் எழுதினார். நாட்கள் செல்லச் செல்ல சமுதாயக் குறிக்கோளின் தாக்கத்தாலும், உண்மை அனுபவத்தாலும் அவரது இலக்கியக் கொள்கைகள் எதிர்பார்த்த அளவு இல்லை என எண்ணினார். அவரது முதல் இரண்டு புதினங்கள் இலக்கிய ரகத்தைச் சேர்ந்தவையே. புதியன வருவதற்கான அறிகுறிகள் அவரது நாவலான உல்காவில் தெரிந்தது. சமுதாயப் பிரச்சனைகளைக் கையாள தனது கதாபாத்திரங்களை உபயோகப்படுத்தினார். ஒரு நாவலாசிரியராகக் கடைசிவரை இதையே பின்பற்றினார். அவரது புதினங்களில், பொருளடக்கமும், வெளித் தோற்றமும் சரியாகக் கையாளப்படவில்லை. ஆகையால் அவைகள் ஒரு செயற்கையான எண்ணத்தையே உருவாக்கின. சில இடங்கள்

சீராக இல்லை. மொழிபுரியவில்லை. சொற்றொடர்களை அவர் கையாண்ட விதம், அழகான சொற்களை அங்காங்கே உபயோகித்தது எதிர்பார்த்த அளவில் இல்லை. அவரது கதாபாத்திரங்கள் ஒரே மாதிரியானவை என்ற கருத்தும் உண்டு. அவை உயிரோவியங்களாக வரவில்லை. அசையாத ஜடமாக அமைந்தன. ஆனால் அந்நிலையை தன்னுள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. பலதரப்பட்ட மக்களிடம் அவருக்கு ஒருவித அக்கரை இருந்ததாகக் கூறமுடியாது. முக்கிய கதாபாத்திரங்களிடத்துத் தனிக்கவனம் செலுத்தாததால், ஒரே விதமாக எண்ணத்தை ஏற்படுத்த இயலவில்லை. விவரணம் சரியாக இல்லை. அங்கும் இங்குமாக எண்ணங்களும் விகடத்துணுக்குகளும் சிதறிக் கிடந்தன. எப்படி இருப்பினும் அவரது நூல்கள் மராத்தி மொழியின் வளர்ச்சியை நன்கு எடுத்துரைத்தன. அவர் பரந்த நோக்கு கொண்டிருந்தார். இது அவர் எழுதியுள்ள பல முன்னுரைகளிலிருந்து தெரியும். மேல் நாட்டு இலக்கிய அனுபவத்தில் அவை மேலும் வளர்ந்தது. இவை அவர் எழுதிய நூல்களின் முன்னுரைகளில் காணமுடியும். பல கொள்கையை விவரித்தார். பட்டேயின் சொல்லலங்காரமுறையை இவர் பின்பற்றவில்லை. அதற்கு மேற்கத்திய தாக்கமே காரணம். மேலும் தனது கொள்கைகளாலும், சமூக எழுச்சியை அவரால் நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. தனது எழுத்து நடையை நன்கு சீர் செய்தார். அவரது புதினங்களில் எல்லாவிதமான விஷயங்களையும் பார்க்க முடிந்தது.

மராட்டிய மாநிலத்தில் கடந்த 50 ஆண்டுகளுக்குள் ஏற்பட்ட ஏற்ற தாழ்வு, சமூக மாற்றம் அறிவாற்றல் மிக்க வாழ்க்கை நிலையையும் அவரது புதினங்களில் காணமுடிந்தது. தனது புதினங்களின் மூலம், சமூகத்திற்கு வழிகாட்ட எண்ணினார். தனது நாட்டின் மீது அவர் கொண்டிருந்த உண்மையான இரக்கம் மற்றும் அன்பின் காரணமாக தனது பணியைச் செவ்வனே செய்தார்.

சிறுகதைகள்

சிறுகதைகள் பற்றிய திறனாய்வு ஒன்றையும், மராத்தி சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றி கூறவும், இதுவே சிறந்த இடம். காண்டேகர் பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார்.

காண்டேகரின் கருத்தில், மராத்தி சிறுகதை வளர்ச்சி பல இடங்களில் சிறந்து இருந்தது. ஹரிபாபு ஆப்தேக்கு முன் வந்த சிறுகதைகள் பழங்கதைகளே. அவைகள் சிறுகதைகள் அல்ல. ஆப்தேயின் கதைகள் சிறுகதையின் வரம்புக்குள் இல்லை. சிறுகதைகளுக்குத் தேவையான அம்சங்கள் இல்லை. அவைகள் நாவல்கள் என்றே கூறலாம். அவை நீதிமுறையைப் போதித்தன. அனுபவத்தைக் கூறவில்லை, இருப்பினும், காரமனுக் என்ற பத்திரிகையில், ஹரிபாபுவும், மனோரஞ்சன் என்ற பத்திரிகையில் குர்ஜாரும், மராத்தி வாசகர்களுக்கு பல கதைகளை எழுதினார்கள். குர்ஜாரின் கதைகளில் சொல்லழகு நன்றாக இருக்கும். காதல் கதைகளின் வழிகோலி அவர்தான். அவர்களின் கதைகளில் சில, எதிர்பார்த்த அளவில் இல்லை. அதற்கு அப்போதிருந்த சூழ்நிலையே காரணம். எந்த எழுத்தாளரின் எழுத்து வண்மையும் அவர் எழுதிய காலத்து நிலைமையை கருத்தில் கொண்டே ஆராய வேண்டும். அப்போதுதான் அது ஒரு சிறந்த ஆய்வாக அமையும்.

1920-ஆம் ஆண்டு புதிய மராத்திய இலக்கியப் படைப்புகளின் ஆரம்ப காலம் எனலாம். மக்களிடையே பொழுது போக்காக பத்திரிகை படிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. அது மராத்திச் சிறுகதைக்கு மிகவும் உதவியாய் இருந்தது. வாசகர்களுக்கு மாபஸோன்; செக்கோவ் போன்ற எழுத்தாளர்கள்; வங்க எழுத்தாளரான பிரபாத் குமார் முகர்ஜி, மற்றும் ஸ்ராண்ட் போன்ற பத்திரிகைகள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டன. இச்சூழ்நிலையில்தான் நவீன சிறுகதை உருவானது. எழுத்தாளர்கள் கட்டமைப்பு, எளிமை, மற்றும் இசைப்பாடல்களில் கவனம் செலுத்தினார். நவீன சிறுகதைகளைப் பற்றி கூறும்போது, காண்டேகர், ஆங்கில சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் மற்றும் திறனாய்வாளர்களான கால்ஸ்-வொர்த்தி, எலிஸபெத்பெளன்; கோபார்ட், எச்.இ.பேட்ஸ் மற்றும் பலரைக் குறிப்பிடுகிறார். வாழ்க்கை அனுபவத்திற்கு

கவித்துவம் கொடுத்தவர் எழுத்தாளர்கள். அது சிறுகதை என்ற எண்ணத்தில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. மராத்தியில் திவாகர் கிருஷ்ணா, மஞ்சிரேக்கர், கமலாபாய் திலக் மற்றும் பலர், பல புதிய சிறுகதைகள் எழுதி சிறுகதை இலக்கியத்தை வளம் பெறச் செய்தனர். பழைய கதைகளுக்கு புதிய மெருகூட்டி அவைகளை புதிய நவீன சிறுகதைகளாக திவாகர் கிருஷ்ணா வாசகர்களுக்கு அளித்தார். சிறுகதைக்கும் கவிதைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்று வலியுறுத்தினார். வாமன் சார்கடே; மற்றும் சும்மவதி தேஷ்பாண்டே, போன்றோரைப் பின்பற்றினார். காண்டேகரின் கருத்தில் பட்டேயின் கதைகள் அழகானவை; எளிமையானவை; ஆனால் கவித்துவம் அற்றவை; ஓய்.ஜி. ஜோஷி, மற்றும் தத்தா, ரக்நாத் கவாட்கர் ஆகியோரின் உணர்ச்சியை எழுப்பும் கதைகளால், கவிதைத் துறையில் ஒரு குழம்பிய நிலை ஏற்படும் என எச்சரித்தார் காண்டேகர். அக்கதைகளின் தகுதி குறித்து, காண்டேகருக்கு தெளிவாகத் தெரியாது. சிறுகதையில் கைத்திறமைக்கு அதிக கவனம் செலுத்துவதை அவர் விரும்பவில்லை. இளம் எழுத்தாளர்கள், சிறுகதை எழுத, புத்தகங்களில் உள்ள அறிவுரையைப் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை என்று எண்ணினார். ஆனால் அவர்கள் சிறந்த நூல்களைப் படித்து அதிலிருந்து நன்மைபெற வேண்டும் என எண்ணினார். மேலும் ஒரு சிறுகதையின் வெற்றிக்கு அதன் ஆசிரியரின் கவித்துவப் பார்வையும்; அவருடைய உணர்வுவயப்பட்ட வாழ்க்கை தத்துவமுமே காரணம் எனக் கூறுகிறார். இதற்கு ஐரிஷ் எழுத்தாளரான 'சீன் ஒ பவ்லைன்' என்பவரை மேற்கோள் காண்பிக்கிறார். ஒரு கலையை அதனைப் பின்பற்றும் மக்களையும், அவர்களது நிலையையும் கொண்டே மதிப்பிடலாம். நவீன காலத்தின் அமைப்பு இன்றைய இலக்கியம் மற்றும் கலையை ஆதரிக்க காண்டேகர் தயங்கியதே இல்லை. அடிமன இயல்பு காட்டக் கனவின் தன்மையொத்த தொடர்பானக் காட்சிக்களைக்காட்ட முயன்ற 20ம் நூற்றாண்டின் கலை இலக்கியப் பணியை, ஒரு பூகம்பத்தின் நடுவில் உள்ள ஒரு காட்சிக்கு ஒத்துப் பார்க்கிறார். பூகம்பத்தினால் எப்படி ஒரு பொருள் அதன் இருக்கையில் இருந்து மாறுபட்ட காட்சிக்கு, இருபதாம் நூற்றாண்டின் கலை இலக்கிய நிலையை ஒப்பிடுகிறார். கங்காதர் காட்கில், பிபிபவே; அரவிந்த் கோசலே, மற்றும் மட்கோல்கர் ஆகியோர் மாறுபட்டு எழுதுவதையும் அவரால் அறிந்து கொள்ள

முடிந்தது. அது புதிய சிறுகதைக்குச் சிறந்த அம்சம் என எண்ணினார். "ஆன்மாவின் இருள்" என்பது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. நவீன கலையில் உள்ள சோர்வு மனப்பான்மை உணர்ச்சியை இழக்கச் செய்துவிடும் எனக் கருதினார்.

ரவீந்திரது கதைகளைச் சிறந்த இந்தியச் சிறுகதைகள் என்று எண்ணினார். அக்கதைகளில் உணர்ச்சிகள், கவிதைகளாக மாறுகிறது. என்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டு. கரு, நடை, ஆகியவை இந்திய மண்ணுக்கு உகந்ததாக இருந்தது, நடையிலும், பொருளிலும் கூட, தாகூர் கதைகளில் இந்தியத் தன்மையைக் காண முடிந்தது. அவை நமது இலக்கியத்தின் வெற்றி என்று கூறுகிறார் காண்டேசர். மாபோஸானின் "நெக்லஸ்" ஓ ஹென்ரியின் "மாகியின் பரிசு" விட தாகூரின் "காபூலிவாலா", "அதிதி", "போஸ்ட்மாஸ்டர்" ஆகியவை சிறந்தவை. ஏனெனில் மாபோஸானின் கதையிலும் ஓ ஹென்ரியின் கதையிலும் உயர்ந்த எண்ணங்கள் இல்லை. மராத்திய வாசகர்களுக்கு சிறிது காலத்திற்குப் பின்னரே தாகூர் அறிமுகமானார். திவாகர் கிருஷ்ணா மட்டுமே அவரது தாக்கத்தை உணரமுடிந்தது, மராத்திச் சிறுகதைகளை அதன் ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே அறிந்து வந்த காண்டேசரே அதன் வளர்ச்சியைக் கூற ஒரு நல்ல சாட்சியாவார். தனது திறனாய்வுகளில் ஆங்கில திறனாய்வுகள் பற்றிக் கூறுகிறார். இருப்பினும் தனது தனித் தன்மையை நன்கு காப்பாற்றி வந்தார். மராத்திச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் சிறுகதையின் கட்டமைப்பில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என எண்ணினார். சிறந்த ஆங்கிலச் சிறுகதை எழுத்தாளரும், திறனாய்வாளருமான எச்.இ.பேட்ஸ் அவர்களின் கருத்தை மராத்திச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுக்கு நினைவு படுத்தினார்.

"வாழ்க்கை நிலையை நன்கு விளக்க, இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான சிறுகதை மிகப் பொருத்தமானது. இலக்கியப் பிரிவுகள் வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையது. எல்லாவிதமான விஷயங்களும் சிறுகதையில் இடம் பெறும். சிறுகதை சுருக்கமாக இருப்பது அதற்கு ஏதுவாக உள்ளது. புதினத்தைப் போலல்லாமல், நவீன வாழ்க்கையிலுள்ள, நல்விஷயங்களில் நம்பிக்கையற்ற நிலை; அமைதி அற்ற தன்மைகளை நன்கு விளக்குகிறது சிறுகதை."

பேராசிரியர் பட்டேயைவிடச் சிறுகதைப் பிரிவில் காண்டேசர் சிறந்து விளங்கினார் என்றால் மிகையாகாது.

இவருடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதியான நவ்மாலிகா, 1929-ல் வெளிவந்தது. அதற்கு நல்ல ஆதரவு கிடைத்தது. அதையொட்டி, மக்கள் ஆவலுடன் அவரது சிறுகதைத் தொகுதிகளை எதிர்பார்த்தனர். குறுகிய காலத்தில், மராத்தியில் தன்னை ஒரு சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக நிலை நிறுத்திக் கொண்டார் காண்டேகர். 1919-இல் சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்த காண்டேகர், 1976 வரை சிறுகதைகள் எழுதினார். சுமார் 200 சிறுகதைகள் எழுதினார். அவரது எழுத்துலகப் பணியில் பெரும் பகுதி சிறுகதை எழுதுவதிலேயே கழிந்தது. 25 சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார்.

1941க்குப் பிறகு ஏறத்தாழ 6 வருடங்களுக்கு ஒரு சிறுகதைகூட எழுதவில்லை. இரண்டாவது உலகப்போர் காலத்தில் எங்கும் நடந்த கொள்ளை, மற்றும் அராஜகப் போக்கு, அவரது கற்பனை உணர்ச்சியைத் தடங்கச் செய்தது. 1925-முதல் 1930 வரை அவர் எழுதிய சிறுகதைகள், அவர் இத்துறைக்குப் புதியவர் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டியது. அவற்றில் கட்டமைப்பு, மற்றும் ஒழுங்கு இல்லை. ஹரிபாபு ஆப்தே மற்றும் வி.எஸ். குர்ஜாரைப் பின்பற்றினார். திவாகர் கிருஷ்ணாவின் கதையில் உள்ள கட்டமைப்பு இன்னும் மக்களால் விரும்பப்படும் நிலைக்கு உயரவில்லை. கொல்ஹாட்கர் மற்றும் காட்கரியின் நடையைப் பின்பற்றாமல் இருக்க முடியவில்லை. 1930க்குப் பிறகு சிறுகதையின் கட்டமைப்பை நன்கு தெரிந்து கொண்டு எளிய நடையில் எழுத ஆரம்பித்தார். 1931 முதல் 1940 வரை அவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் கட்டமைப்பு மற்றும் பொருள் எளிதாகவும் சிறந்தும் அமைந்திருந்தன. இக்காலகட்டமே அவருக்கு ஒரு சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர் என்ற புகழை ஈட்டிக் கொடுத்தது. தனக்கு என ஒரு தனி பாணியை வகுத்துக் கொண்டார். அதுவரை பின்பற்றி வந்த நடையை அவர் பின்பற்றவில்லை. நன்றாக ஆலோசித்து எளிய நடையைக் கையாண்டார். இச்சமயத்தில் வெளிவந்த அவரது சிறுகதைகள் நன்கு சிறந்து விளங்கின.

இக்கதைகள் படிப்போருக்கு உயரிய மற்றும் சிறந்த இன்பத்தை அளித்தன. 1947க்குப் பிறகு அவர் எழுதிய சிறுகதைகள் மிகவும் நீளமாகவும் தத்துவங்கள் கொண்டதாகவும் இருந்தன. சமூகத்தில் ஏற்படும் கவலை தரக் கூடிய மாற்றங்களை ஆய்வு செய்வதாகவே அவைகள் அமைந்தன. அவரது சிறுகதை தொகுப்புகளுக்கு முகவுரைகள் மிகவும்

அதிகமாக அமைந்தன. இருப்பினும், இத்தருணத்தில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் கூறும் செய்திகள் மாறுபட்டு இருந்தன. மனத்தை ஊடுருவிச் சென்றன. கதையை விளக்குவதில் சில சோதனைகளையும் செய்தார். மராத்திய சிறுகதை வளர்ச்சியில், காண்டேகரது சிறுகதைகள் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின என்று கூறுவது சாலப்பொருந்தும்.

அவரது சிறுகதைகள் அன்றைய வாழ்க்கை மற்றும் பிரச்சனைகள் குறித்து ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தின. காண்டேகரின் வாழ்க்கை மற்றும் எழுத்துலகப் பணியை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலில் சுதந்திரத்திற்கு முந்தியகாலம், கொள்கைப் பிடிப்பு, உயரிய எண்ணம் உழைப்பு ஆகியவை நிறைந்தது. இரண்டாவதாக உலகப் போரையொட்டி மனிததரம் குறைதல், கடைசியாக, சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, தலைமை மாற்றம், தொழிலறிவு; சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, வறுமையின் கொடுமை; வேலையில்லாத்திண்டாட்டம், கூட்டுக் குடும்பம் பிரிதல் போன்றவை.

அவரது சிறுகதைகளில் இவைகள் படிப்படியாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. கீழ்த்தர, மற்றும் நடுத்தர பிரிவினர், குமாஸ்தா, ஆசிரியர், வர்ணம் பூசுவோர், தபால்காரர் போன்றவர்களைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டு தனது கதையை அமைத்தார் காண்டேகர். அவர்களது துன்பம், வறுமை, போன்றவற்றை நன்கு கையாண்டார். சமூகப் பாசாங்கு மற்றும் பெண்டிர்பால் நடத்தும் கொடுமை பற்றிய கதைகளையும் எழுதினார். அவரது கதைகளில் அமைதி மற்றும் ஆத்ம திருப்தியைக் காண முடியவில்லை.

வாழ்க்கையின் இருபக்கங்கள் பற்றியும் காண்டேகர் எழுதினார். வாழ்க்கை என்பது ஏழை, பணக்காரன், முதலாளி, தொழிலாளி, இன்பம், துறவு, உண்மை, பொய், ஆசை, விவேகம், உணர்ச்சி மற்றும் உயிர், ஜனனம் மற்றும் மரணம் போன்ற இருபக்கங்களைக் கொண்டது எனக் கருதினார். அவர் எழுதியது போல "வாழ்க்கை ஒரு கவிதை அல்ல." அது ஒரு நாடகம், உண்மை, பொய், தூய்மை, அசுத்தம் கொள்கை மற்றும் அனுபவம், சாதுரியம் மற்றும் மடத்தனம், ஆகியவற்றுள்ளே உள்ள ஒரு வேறுபாடே என்கிறார். வாழ்க்கை என்பது ஒரு மிருகத்திற்கும் மனிதனுள் இருக்கும் மனிதத் தன்மைக்கும் ஏற்படும் ஒரு சண்டையே எனக் கருதினார் காண்டேகர். தனது கதைகளில் இவ்விரு-

பக்கங்களையும் நன்கு விளக்கியதால், அவரின் சிறுகதைகள், எளிமையாகவும், சுட்டமைப்பு கொண்டவையாகவும் அமைந்திருந்தன. இவை அவரை ஒரு முரண்பட்ட முடிவுக்குக் கொண்டு சென்றன. "பெண்கள் உதிரும் பூக்கள், ஆண்களோ கற்கள்" "புத்தகம் ஒருவனைக் கிளிபோல் ஆக்கிவிடும், அனுபவமோ, ஒரு கழுகாக மாற்றும்". போன்ற கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தன அவரது கதைகள். அவரது கதைகளான "பூக்களும் கற்களும்" "மலையும் பள்ளத்தாக்கும்", "கனவும் வாழ்க்கையும்" போன்றவை வாழ்க்கையின் இருபக்கங்களை விளக்கின.

முன்பு கூறியது போல, அவரது கதைகளின் கதாபாத்திரங்கள், கீழ்மட்ட, மற்றும் நடுத்தர நிலை குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள். அவர்களது வளர்ச்சி தடைப்பட்டுவிட்டது. பழக்க வழக்கங்கள், மற்றும் வறுமை அவர்களை முன்னேறவிடாமல் செய்தது. "பல துண்டுகளான இந்தச் சமூகத்தின் தயாரிப்புகள் இவர்களே" என்று வருத்தமடைந்தார் காண்டேசர். மனிதப் பிறவி எடுப்பது பாவம், நீ ஒரு குதிரையாகப் பிறந்திருந்தால், உனக்குத் தேவையான உணவு கிடைத்திருக்கும். நீ ஒரு நாய்க் குட்டியாக பிறந்திருந்தால், ஒரு சினிமா நடிகையின் மடியில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பாய். பள்ளியிறுதித் தேர்வில் தேர்ச்சி அடைந்தது தவறு. (புதிய உலகம் என்ற கதையிலிருந்தது). காண்டேசர் ஒரு மாற்றத்தைக் கொணர விரும்பினார். காண்டேசரின் இலட்சிய இளைஞன், தன்னை சமூக வளர்ச்சிக்கு அர்ப்பணித்துக் கொள்ள வேண்டும் என எண்ணினார். தனது அன்பு, எதிர்காலம், மற்றும் கல்வியைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என எண்ணினார். இவ்விளைஞர்களில் பலர், ஆசிரியர்கள், சமூக நல ஊழியர்கள், கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், மற்றும் பத்திரிகையாளர்கள், அவர்களது கொள்கையில் பலமானவர்கள். எல்லோரும் பரந்த மனப்பான்மை கொண்டால், பொருளாதார ஏற்றதாழ்வு; தீண்டாமை, ஜாதிப்பற்று, மற்றும் மூட நம்பிக்கைகள் அகன்று விடும் எனக் கருதினார். சுயநலம் என்ற கூட்டிலிருந்து விடுபட்டு. எல்லோரும் வெளியே வரவேண்டும் எனக் கருதினார். எனவே இரண்டாவது உலகப் போரின் விளைவுகள் அவரது கதைகளில் ஒன்றிப் போகவில்லை. அவரது கதைகளில் வரும் எளியோர், பெருந்தகையோரை விரும்பினார், ஆனால் சரியானபாதை கிடைக்கவில்லை. சுதந்திரத்திற்குப் பின் ஏற்பட்ட மனசஞ்சலங்கள், மற்றும் பயனற்ற தன்மைகளை

நன்றாகத் தன் கதைகளில் விவரித்தார். இருப்பினும் பரம்பரை பழக்கவழக்கங்களை அப்படியே பின்பற்றினார். அவரது கதைகளான "ஜூனாகாட்" "நந்தா தீப்" "பூஜா" "அபாகாட்" போன்றவை நாணயம், சேவை, அனுதாபம், தியாகம், மற்றும் தன்னடக்கம் போன்றவற்றை நன்கு விளக்குகிறது. "ஜூனாகாட்" என்ற கதையில் தன் சட்டைப்பையில் தவறுதலாக விடப்பட்ட ஒரு ரூபாயை திருப்பிக் கொடுக்கும் ஒரு சிறுவனைக் காண்கிறோம். உண்மையான பக்தி, தியாகம், சரணாகதி, போன்ற தத்துவங்களை அதிகார ஆசை, பொருளாசை, கௌரவம், இன்பம் போன்றவை எடுத்துக் கொண்டதை உணர்ந்தார் காண்டேகர். இத்தூய்மைகள் பரிகாசத்திற்குள்ளான இலக்குகள் ஆகிவிட்டன. "ஜூபா" "பார்வதி" "பிரசாத்" "மானுஸ்" "கலாகர்" போன்ற கதைகளின் கதாபாத்திரங்களில் இவற்றைக் காணமுடியும், இக்கதாபாத்திரங்கள் துன்ப நேரத்திலும், அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் தைரியம் வேண்டுமென வேண்டுகின்றனர். அவருடைய கதைகளில் அரசியல் இல்லை. காந்தியக் கொள்கைகளையும், சோஷலிஸக் கொள்கைகளையும் சீரிய பண்புகளையும் விவரிக்கவே அவை உபயோகப் படுத்தப்பட்டன. "சூர்யஸ்தா" மற்றும் "பானி" போன்ற கதைகள் சுதந்திரத்திற்குப் பின் இக்கொள்கைகள் அகன்றது குறித்து துக்கம் தெரிவிக்கின்றன. காந்திஜியின் மறைவுக்குப் பிறகு அவரது சீடர்கள் பலர் தங்களின் சேவை நாட்டிற்குத் தேவையில்லை, அன்றைய நிலைக்கு ஏற்றவர் அல்லர் என்றும் எண்ணினார்கள்.

அவருடைய கதைகளில், பெற்றோர் குழந்தைகள் விலகிவிடுதல், காதலர்களிடையே மனவேற்றுமை; கணவன் மனைவியிடத்து வேற்றுமை, மாமியார் மருமகள் இணைந்து போகாதது போன்ற கருத்துக்கள் நன்கு விளக்கப்பட்டன. எப்படியிருப்பினும், கதையின் முடிவு இனிதாகவே முடிகிறது. "பண்பட்ட மோதி" "காலாவண்ட்" போன்ற கதைகளில் இக்கருத்துக்களைக் காணலாம்.

காண்டேகரின் கதைகள் கொள்கைகள் நிறைந்திருந்தன. அனுபவம் குறைவே, நிகழ்ச்சிகளும், கதாபாத்திரங்களும், கொள்கைகளைச் சரியாகக் கொணரவில்லை. அதன்-காரணமாக பலகதைகள், கொள்கையின் தாக்கத்திற்கு ஏற்ப அமைக்கப்பட்டிருந்தன. "ஸ்திரி மற்றும் புருஷர்" என்ற கதை-

யில் பெண்டிர் வீட்டைவிட்டுச் செல்வது சரியல்ல எனக் கூறுகிறார்.

சிறு எண்ணங்கள், கதாபாத்திரங்களின் மூலமும், முக்கிய நிகழ்ச்சிகளாலும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவரது கதைகளின் குறிக்கோள்கள் யாவரையும் கவர்ந்தன. ஆகையால் எல்லோரும் அவரது கதைகளை விரும்பிப் படித்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

காதல் கதைகளில், வெளிப்புற மற்றும் உள்ளத்தோடு ஒட்டிய அன்பிற்கும் உள்ள மாறுதல்களை நன்கு வெளிப்படுத்தினார் காண்டேகர். இக்கொள்கைகளைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதிய மேல்நாட்டு எழுத்தாளரான செகோவின் "டார்லிங்", சுவிக்ஸின் "அறியாத பெண்ணிடமிருந்து ஒரு கடிதம்," சிறந்த வங்க எழுத்தாளரான சர்ச்சந்திரரின் 'படிதீதி' போன்றவை அவரைக் கவர்ந்தன. உண்மையான காதலுக்கு, உள்ளத்தின் நிலை நன்கு புரியும் என்பது இந்த நாவலில் நன்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. காதல் என்பது விசாலமானது, வெளிஉலகுக்கு மட்டுமல்ல, உள்ள உணர்ச்சிகளையும் கவர்வது; பக்தி மற்றும் ஆசை திருமணத்திற்கு அப்பாற்பட்ட, உண்மைப்பற்றுள்ளது. இளைஞரின் ஆசை மதுவைப் போன்றது. உண்மையான காதல், இரு உள்ளங்கள், வெளிப்புறக் காட்சியைவிட்டு அகலும்போது ஏற்படுகிறது. பதுக்கே கதைகளிலிருந்து காண்டேகரின் காதல்கதைகள் மாறுபட்டு இருந்தன. அக்கால கட்டத்தில் பதுக்கே, சிறந்த காதல்கதை ஆசிரியராக இருந்தார். அவரது கதைகள் வாசகருக்கு அறிவு புகட்டும்படி அமைந்திருந்தன. எண்ணங்கள் உயர்வான இடத்தில் இருக்கவேண்டும் என அவர் எண்ணினார். மனிதனுள் இந்த உயரிய எண்ணத்தை வளர்க்க, காண்டேகர் தனது கதையொன்றில், குஷ்டரோகத் தால் தாக்கப்பட்ட இரு இளங்காதலர்கள் குறித்து எழுதினார். வெளித்தோற்றத்தில் குஷ்டரோகிகளாகத் தென்படலாம். உள் மனத்தில் சுத்தமானவர்கள், மாசு அற்றவர்கள் என்பதை விளக்கவே அவர் இப்படி எழுதினார். "சம்பஹாச்சி ஷால-தபசனி", "மார்க்ஸ் அனிப்ரெட்" மற்றும் "ஓ ஹென்ரிச்சே மாட்" போன்ற சில நல்ல நகைச்சுவை கதைகளையும் எழுதினார். அவரது கதைகளில், கதாபாத்திரங்களைக் கையாண்ட விதம், அவற்றின் வேற்றுமைகள், கதையின்

கூட்டமைப்பு, நகைச்சுவை போன்றவை அவரது கவனிக்கும் தன்மையை நன்கு விளங்கும்.

பெண்டிரை வருணிப்பது ஒரு சிறப்பான அம்சம். பெண்டிரின் அப்பாவித்தனம், உள்ளக்கிடக்கை; அவர்களது துன்பங்கள், ஆழ்ந்த எண்ணங்கள், போன்றவற்றை நன்கு வெளிக்கொணர்ந்தார். அவரைப் பொருத்தவரையில், பெண் என்பவள் சுகம் அனுபவிக்கமட்டுமல்ல; அவள்தான் உள்ளக்கிடக்கையின் பலம், எல்லாவற்றிற்கும் மேல், அவள் ஒரு தாய். தன் குழந்தைகளுக்காகவே உயிர்வாழ்பவள். "சந்திரகோர்" "ஆய்" "சஞ்சாவத்" "பஹூலி" போன்ற கதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. திருமணமாகாத பெண்டிரின் நிலை காய்ந்து போன நிலத்திற்குச் சமம் என்கிறார். அவர்களுக்கு வெற்றியும், புற இன்பங்களும் கிடைக்கலாம் என்பது அவர் கருத்து. எளிமையாக எழுதப்பட்ட "பர்தா" என்ற கதை இதை நன்கு உணர்த்துகிறது. மனிதனின் நற்குணங்களின்பால், காண்டேகருக்கு ஒருவித பாசம் உண்டு. அவரது கதைகளில், பெரியவர்களையும், சிறியவர்களையும், அவர் விவரித்திருப்பது கண்டு இதை உணரலாம். சிறுவர்களின் எண்ணங்களை அவர் விவரித்திருப்பது சிறப்பாக இருக்கும், "மத்யராத்ரா"; "புத்தாட்சி கோஸ்தா" போன்ற கதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தனது சிறுகதைகளுக்கு என்றே அவர் எழுதிய முன்னுரைகள் படிக்க ஆவலூட்டுபவை. அம்முன்னுரைகள், அரை நூற்றாண்டுகளாகச் சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றத்தினால், அவரது எண்ணத்தில் ஏற்படும் எழுச்சியை எடுத்துக்காட்டின. சுதந்திரப் போராட்டம், மற்றும் சோசலிஷ் தத்துவத்தால், அரசியல் மற்றும் சமூக நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அவரது கதைகளில் காணலாம். பொதுவாழ்வில், தூய்மை அழிவதை கண்டு மலைத்தார். சமூகக் குற்றங்கள் அதிகமாவது குறித்து கவலைகொண்டார். அடிக்கடி தனது முன்னுரைகளில், "பாஸ்ட்" என்ற கதை குறித்து கூறுவது அவர் வழக்கம். இக்கதையில், அதன் முக்கிய கதாபாத்திரம், தனது இன்பத்திற்காக, தனது எண்ணத்தை ஒரு துர் தேவதையிடம் அடமானம் வைத்ததை அவர் சுட்டிக் காட்டுவது வழக்கம்.

சில கதைகளில்தான் பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளைக் கையாண்டார். அவர் தன்னை ஒரு இலக்கிய எழுத்தாளராகத் தயார்படுத்திக்கொண்டார். ஆகையால், அவருடைய எண்ணங்களிலும், பார்வையிலும், உண்மை வாழ்க்கையின்

தாக்கத்தைக் காண இயலவில்லை. அவருக்கே உரித்தான ஒரு விதமான வர்ணனை அவரது கதைக்கு எதிரான ஒருநிலையை அளித்தது. எப்படி இருப்பினும், அவரது கதைகள் மராத்தி இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கிய நிலையைக் கொடுத்தது என சந்தேகத்திற்கு இடமின்றிக் கூறலாம்.

கட்டுரைகள், நீதிக்கதைகள், மற்ற நூல்கள்

மராத்திய மொழியில் சொந்தக் கட்டுரையின் தந்தை காண்டேகர் என்று அழைப்பது சாலப் பொருந்தும். அவர்தான் முதன் முதலில் சொந்தக் கட்டுரை எழுதினார் என்பதினால் மட்டுமல்ல. அவருடைய சம காலத்தவர்களில் இவரைப்போல் உண்மையான மற்றும் தரமான சொந்தக் கட்டுரைகள் யாரும் எழுதவில்லை. ஆங்கில எழுத்தாளர்களைப் பின்பற்றியும் எழுதவில்லை. அவரது முதல் கட்டுரைத் தொகுதியான வாயு.லகரி, 1936-இல் வெளிவந்தது. கடைசித் தொகுதியான சிம்சிம் 1961-இல் வெளிவந்தது. இதற்கிடையில் 10 கட்டுரைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டார். அவர் முதல் முதலில் கட்டுரை எழுத ஆரம்பித்த போது அதன் கட்டமைப்பு பற்றி அவருக்கு எந்தவிதமான எண்ணமும் கிடையாது. அவற்றை சிறிய கட்டுரைகளாகவே எழுதினார். எல்லாக் கட்டுரைகளும் தன்னிலை ஒருமையில், தனக்காக எழுதிக் கொள்வது போல்தான் அமைந்தன. தனக்காகவே எழுதிய போதிலும், வாசகர்களின் தேவையை எப்போதும் கருத்தில் கொண்டார். சொந்தக் கட்டுரை எழுதுபவர்கள் எப்படி எழுதவேண்டும்? "கோகுலத்தில் உள்ளவர்களைத் தனது விளையாட்டினால் கண்ணபிரான் எப்படிச் சுவர்ந்தான்?" அது போல கட்டுரையாளரின் தனிப்பட்ட குணம் கட்டுரைகளில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட எண்ணங்களை காண்டேகரின் பல கட்டுரைகளில், பல இடங்களில் கூறியிருப்பதைக் காணலாம். பட்கே கூறியதுபோல இவற்றைச் சொந்தக் கட்டுரைகள் என்று கூறவிரும்பவில்லை. அவற்றைச் சிறு கட்டுரைகள் என்றே கூறினார். தமது எண்ணத்தை வெளியே கூறவே இவ்வடிவம். இதற்கென தனியான திறமை தேவையற்றது என்று கருதினார்.

கட்டுரையாளரின் எண்ணத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்துவதே ஒரு சிறந்த கட்டுரை. அந்தக் கட்டுரையாளர் மனோபக்குவமும், மேன்மையும் அடையும் வரை ஒரு சிறந்த கட்டுரையை எழுத முடியாது என்று அவர் எண்ணினார். "நான்" என்பது முக்கியமானதும் அல்ல, அனுகூலமற்றதுமாகும். முதிர்ச்சி பெறாத ஒரு கட்டுரையாளரின் கட்டுரைகள் படிப்போரை ஆர்வமடையச் செய்யாது. கட்டுரையாளரின் தன்மை வெவ்வேறு விதமான கோணங்களைக் கொண்டதாக இருக்க

வேண்டும். கட்டுரை என்பது கதையை ஒட்டியே வரவேண்டும்; என்றாலும் அதில் ஒட்டக் கூடாது. பொதுவான நிலையில், புதுமையான அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கண்டு பிடிப்பதே ஒரு கட்டுரையாளரின் குறிக்கோளாக அமைய வேண்டும். இதற்குப் பாண்டித்யம் தேவையில்லை. ஆனால் மனோநிலை தேவை. விவாதம் தேவையில்லை. கூறும் முறை தேவை. இவைகள் கட்டுரைகளுக்கு ஒரு சிறப்பான இடத்தைக் கொடுக்கும். கட்டுரையாளரின் எண்ணத்தில் நல்ல கற்பனை அழகாக உதித்தால், அக்கட்டுரை நன்கு அமையும். "நல்ல பாரிஜாதப் பூக்களை சீழே விழச் செய்ய அம்மரத்தையே உலுக்குவது போலாகும் இது" என்று கூறுகிறார். காண்டேசர், கட்டுரையில் உள்ள ஒத்துப் போகும் தன்மையை விளக்கச் செஸ்டர்ன், மில்னே, மற்றும் ரிச்சர்ட் கிஸ் போன்றவர்களின் கட்டுரைகளை மொழி பெயர்த்தார். தெளிந்த நடையில் எளிமையான முறையில் காண்டேசர் தனது சொந்தக் கட்டுரைகளைத் தர முடிந்தது. ஆகையால் சொந்தக் கட்டுரையில் அவர் சிறந்து விளங்கினார் என்றால் மிகையாகாது.

தடங்கலற்ற தியானமும், சிந்தனையும் அவரது கட்டுரைகளின் சிறப்பான அம்சமாகும். அவரது கட்டுரைகள் "கண்புருவம்" என்ற பொருள் முதல் "காலணி" என்ற பொருள் வரை எழுதியுள்ளார். அன்றாட வாழ்க்கையில் பல அனுபவங்களை அக்கட்டுரைகள் விளக்குகின்றன. இருப்பினும் ஆழ்ந்த யோசனைகளும் நிறைந்திருந்தன. கட்டுரை எழுதிய விதம் புதுமார்திரியாக இருந்தது. அதிகமான தத்தவக் கருத்துக்களைக் கூறி, அக்கட்டுரை படிப்போரை சலிப்பிற்கு உள்ளாக்கவில்லை. அவரது கட்டுரைகள் படிக்கும்போது காண்டேசரின் சுய சரிதத்தைப் படிப்பதுபோலவே இருந்தது. அவரது தத்துவச் சிந்தனைகளும். கட்டுரைகளில் மிக அதிகமாகத் தோன்றவில்லை. படிப்போரைக் கவரும்படியே அமைந்திருந்தது. "டார்வின் கொள்கையான குரங்கிலிருந்த பிறந்தவன் மனிதன் என்பது உண்மை. ஒவ்வொரு மழைக் காலத்திலும் குரங்குகள் மழையில் நனைகின்றன. தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வீடு கட்டிக் கொள்ள எண்ணுகின்றன. ஆனால் இன்றுவரை குரங்குகளுக்கு வீடு உள்ளதா என்பதை யாரும் அறியார். ஆனால் என்னுடைய கண்ணாடியை கண்ணாடியின் உரையில்லாமல் மூன்று மாதங்கள் கூட வைத்திருக்க இயலவில்லை." (சாலிஸ் ஹிசே கர்- எனது கண்ணாடி உறை). "சுறுசுறுப்பே ஒரு மனிதனின் ஆசிரியர். குப்பையில் இருந்த போதிலும்

உபயோகப்படாத குப்பையாகிவிடாதே என்று அது நமக்கு கூறுகிறது. பூமியிலிருந்து வானுலகிற்கும் சென்று விடலாம் என்று எண்ணாதே என்றுய் கூறுகிறது. (மான்ஸ்தார் - நடு ஓடை)"

"மனித வாழ்க்கை ஒரு பொம்மை பலூனைவிடச் சிறந்தது அல்ல. இருப்பினும், நாம் மானிட வாழ்க்கைக்குப் பெரிதும் ஆசைப்படுகிறோம். நாம் எல்லோரும் ஒரு சாதாரண ஜந்துக்களே. நாம் துள்ளி விளையாடும் அன்னையே ஒரு பலூன் தான். தினந்தோறும் குளிர்ச்சி அடைகிறது. என்றோ ஒரு நாள் வெடித்துவிடும். (சந்தாயன்ட் - நிலா வெளிச்சத்தில்)"

மேலே கூறியவை காண்டேசரின் கவர்ச்சியான எழுத்து நடைக்கு உதாரணங்கள்.

காண்டேசரின் கட்டுரைகள், தத்துவச் சிந்தனைகள் மட்டுமின்றி சமூகத்தின் உருக்குலைந்த நிலை, பாசாங்கு போன்றவற்றையும் எடுத்துக் காட்டியது. விபச்சாரி எப்படித் தன்னுடைய வாடிக்கையாளரை விரும்புவானோ அவ்வாறே, சமூகம் என்பது தனி மனிதனை விரும்புகிறது. அன்பு என்பது ஒருவன் அதை உபயோகப்படுத்தும் முறை, அவனது தகுதியைப் பொறுத்தே உள்ளது. "(சக்ரா-சக்கரம்)" வெளியே காண்பித்துக் கொள்வது என்பது மானிடப் பிறவியின் ஒரு முக்கிய குறிக்கோள். "அழகு" "உணர்ச்சி" "நல்லொழுக்கம்" "கல்வி அறிவு" "பெருந்தன்மை" "அடக்கம்" போன்றவை காட்சிப் பொருளாக வைக்கப்படுகின்றன. இவ்வேட்கைகள் இருப்பது நல்லதே. இவை ஒரு தனி மனிதன், ஒரு சமூகத்தின் ஒரு பகுதியாக, காட்சி அளிக்க, அவனுக்கு உதவுகிறது. இவை அழகுக்குத் தான் உயரிய இடம் தருகிறது. உண்மைக்கு அல்ல. உண்மையின் சிறப்பே அழகல்லவா?' (பிரதர்ஷன் - காட்சி)

"வேலையற்ற சிலர் சமூகத்திற்கு உபயோகமற்றவர்கள் என்று எண்ணுகின்றனர். இது உண்மையல்ல, உண்மை என்னவெனில் சமமற்ற மற்றும் நியாயமல்லாத சமூக நிலையாளர்கள். இவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய எந்தச் சந்தர்ப்பமும் இவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. (தோன் மென்பாட்டியா - இரு. மெமுகுவர்த்திகள்)." இதைப் போன்ற கருத்துக் குவியல்கள் ஏராளமாக அவரது கட்டுரைகளில் காணமுடியும்.

காண்டேசரின் கட்டுரைகளில் இயற்கை வருணனை மிகுந்து இருக்கும். வெள்ளத்தின் போது கிருஷ்ணா நதி (மகாபூர் -

பெருவெள்ளம்) மாலைப் பொழுது (சாயங்காலம் - மாலை) மலைகள் (ஏக் - டாப்) போன்ற கட்டுரைகள் நமது மனதை விட்டு அகலாதவை. எந்தெந்த ஆசிரியர்களின் தாக்கத்திற்கு தான் உள்ளானார் என்ற விவரங்களும் அவரது கட்டுரைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. பவபூதி, பால் கவி, துக்கராம், அகர்கார், ஹரிபாபு ஆப்தே, ஸ்லெக், இப்சென், சேக்ஸ்பியர், காந்தி, தேவல், கொல்ஹாட்கர், தேம், எலியட், சாத்ரே, வியாஸ், காட்கரி பற்றிய விவரங்களை இவரது கட்டுரைகளில் பார்க்க முடியும். கிங் லியர், செளபாத்ர, மாக்ஸ்பெத், டான்க்விக்கஸாட், பிவேர் ஆப் பிட்டி, ரூபண கார்ச்சி, ராஜ்கண்யா போன்ற நூல்கள் பற்றிய விவரமும் இருக்கும். தனது குடும்பத்தார்கள், தனது மனைவி, குழந்தைகள், அவரது விருப்பு, வெறுப்பு, டு குடிப்பதில் அவரது ஆர்வம், படித்தல், வெகு தூரம் நடந்தே போதல், தபாலுக்காக காத்திருப்பது போன்ற குறிப்புகளும், இவரது கட்டுரைகளில் காணமுடியும்.

இக்குறிப்புகள், இக்கட்டுரை படிப்போர்க்கு ஒருவித நெருக்கத்தை உண்டாக்கும். அதன் நடை நீதிமொழிபோல் தெரியும். பழமொழிகளும் நீதி பற்றிய வாசகங்களும் உண்மையானவை அல்ல. அவைகளில் பாதி உண்மையே உள்ளன. இருப்பினும் அவரது பேனாவில் இருந்து நீதிமொழிகள் வெளிவந்துகொண்டே இருந்தன. "வாழ்க்கையில் பணப் பெட்டியையும், வாயையும் மூடி வைப்பது நல்லது." "கற்பனை என்பது முயல் போன்றது, உண்மை ஆமை போன்றது." "ஒளி உண்மையின் தோழன். அழகின் தோழனல்ல." "தங்க நகைகளைத் தட்டாணிடம் தான் மதிப்பிட முடியும்." "வீனஸ் நட்சத்திரத்தின் மதிப்பை யார் அறிவார்." "நேரம் என்பது பிரிவு என்பதின் மிகப் பெரிய உருவம்."

இக்கட்டுரைகள் காண்டேகர் எவ்வாறு எழுதினார் என்ற உண்மை தெரிந்துகொள்ள ஆவலை தூண்டுவதாக உள்ளது. இது பற்றி அவர் ஒரு குறிப்பு எழுதி உள்ளார்.

"அவ்வப்போது தோன்றும் சிறிய சிறிய எண்ணங்களைக் கண்டு நான் பரவசமடைந்தேன். கவனத்தை கவரக்கூடிய சில அனுபவங்கள் நான் ஆசிரியராக இருந்தபோதும், பின்பு வெளிஉலகில் பழகும் போதும் ஏற்பட்டன. இவை என் மனதில் ஆழ்ந்திருந்தன. நான் கடற்கரையில் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவை என் நினைவுக்கு வரும். அவையனைத்தும் கற்பனை போல் எனக்குத் தோன்றின.

அவைகளுக்கு ஒரு உருவம் கொடுக்க முடியவில்லை. அவைகளை கதைகளாகவும் ஆக்க முடியவில்லை. ஆகையால் அவை சிறு கட்டுரைகளாக வெளி வந்தன.

இவ்வளவு நுண்ணிய முறையில் பலதரப்பட்ட விஷயங்களைப் பற்றிய எண்ணங்களை கட்டுரை வடிவில் கொணர்ந்த மராத்தி எழுத்தாளர் வேறு யாரும் இல்லை எனக் கூறலாம். இக்கட்டுரைகள் அனைத்தும் முதன் முறையாக எழுதப்பட்டவை. சம்பிரதாயப்படி இல்லை. பழக்க வழக்கங்களில் நல்லவை என ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட பல விஷயங்களின் எல்லையை நன்கு வெளிப்படுத்தினார் காண்டேகர். தத்துவக் கொள்கைகளான இன்பம், துன்பம், சொத்துரிமை, நல்லொழுக்கம், சுயநலம், அன்பு போன்றவைகளுக்கு ஒரு புதுப் பொலிவு அளித்தார். அவர் ஒரு கட்டுரையாளர், திறனாய்வாளர், ஆகையால் அவரது சிறுகனவுகள் வாழ்க்கை தத்துவத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே அமைந்தன. இது ஒரு வசன கவிதை. பல கட்டுரைகளில் பல கருத்துக்கள் சுவிந்திருந்தன. இது பற்றி மராத்தி இலக்கியம் பெருமைகொள்ள முடியும்.

நீதிக்கதை மற்றும் உருவகக் கதைக்கு காண்டேகர் செய்திருக்கும் தொண்டு சிறப்பானது, குறிப்பிடத்தக்கது. கட்டுக்கதை, நீதிக்கதை, மற்றும் உருவகக் கதைகளுக்குள் வேற்றுமைகள் ஒரு போதும் கூறப்படவில்லை. கட்டுக்கதைகள் என்பது உரைநடையாகவோ அல்லது கவிதையாகவோ, ஒரு சிறுகதையை உடனே நன்கு தெளிவாகப் புரியும்படி சொல்வது. இவற்றில் பொதுவாக பிராணிகளே கதாபாத்திரங்கள் (யூசுப்பின் கதைகள் நன்கு அறிந்தவையே) நீதிக்கதைகள் என்பன நீதி மற்றும் ஆன்மீக உண்மையை எடுத்துக் கூறும் கதைகள். உருவகக்கதைகள் என்பது விவரிப்பு கொண்டது. அதில் வரும் காட்சிகள், பொருட்கள், முக்கிய கதாபாத்திரங்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதனையோ, இயக்கத்தையோ, அல்லது ஒரு மனித சிறப்பையோ குறிக்கும். இக்கதைகளுக்கிடையே சரியான வித்தியாசம் காண்பது எளிதன்று. இருப்பினும் நீதிக்கதைகள் என்பன உண்மையைக் கூறும் கொள்கை உடைய கதைகள் எனக் கூறலாம். காண்டேகர், யூசுப் மற்றும் விஷ்ணு சர்மாவின் கதைகளை உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டார் அவர்கள் மனித குலத்தின் அன்பர்கள் எனக் கருதினார் காண்டேகர். மேலும் கலீல்

ஜிப்ரான் என்பவரை 20ம் நூற்றாண்டின் யூசுப்பின் வாரிசு என்றும், கூறுகிறார்.

நீதிக்கதைகள் போலியானவை போல தோற்றம் அளிக்கலாம். சிறந்த அறிஞர்கள் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் எழுதிய நீதிக்கதைகளுக்கும், வார்த்தை ஜாலத்தில் எழுதப்பட்ட நீதிக்கதைகளுக்கும் அதிக மாறுபாடு இல்லை எனலாம். ஆனந்த கானேகர் முதன் முதலில் ஒரு நீதிக்கதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். அவை கலில் ஜிப்ரானின் கதையின் மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறுகிறார். அவை நன்கு வரவேற்கப்பட்டன. உடனே அவை கலில் ஜிப்ரானின் கதைகள் அல்ல; தானே சொந்தமாக எழுதி வெளியிடப்பட்டவை எனக் கூறினார். இது போல் நீதிக்கதைகளில் இந்த அபாயநிலை எப்போதும் உண்டு. காண்டேகரின் நீதிக்கதைகள் போலியானவை அல்ல; அவருடைய கற்பனையில் உதித்தவையே என்றாலும், அதற்கான மூலப்பொருளை பழைய ஆசிரியர்களிடமிருந்தே பெற்றார் காண்டேகர்.

அவரது முதல் நீதிக்கதை "சாகர அகஸ்தே ஆல்" 1931ல் எழுதப்பட்டது. காந்திஜியால் உணர்ச்சி அளிக்கப்பட்ட இயக்கத்தை பற்றியது இக்கதை. 1947ல் இரண்டு தொகுதி நீதிக்கதைகளை வெளியிட்டார். அவை காலிகா மற்றும் மிரிகஜலாட்டில் கால்யா என்பன. இதை ஒட்டி மேலும் இரண்டு தொகுதிகளை வெளியிட்டார். அவை சோனேரி சாவல்யா மற்றும் வந்தேவதா. சுமார் 150 நீதிக்கதைகளை எழுதியுள்ளார். காண்டேகர் தனது கற்பனையில் இக்கதைகளுக்கு ஒரு தனி இடம் கொடுத்தார் காண்டேகர். அக்கதைகளில் கற்பனை, கவிதைநயம், மற்றும் தத்துவங்கள் நிறைந்திருந்தன. கருத்து தெரிவிப்பதே இந்த நீதிக்கதைகளின் முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்தன. இக்கதைகளில் ரசனையுள்ள குறிப்புகள் இருந்தன. தோன் சித்ரகார், பாரிசா, காரட்டே அனி தாரணிகம்ப், போன்றவை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவை. 1941 வரை இது போல் நீதிக்கதைகளை எழுதிக் கொண்டே இருந்தார். பல நீதிக்கதைகள் அவை சொல்ல வேண்டிய கருத்தை விட்டு வெளியே சென்றன. ஆகையால் மிகவும் நீளமாக அமைந்தன. படிப்போருக்கு பெரிய கதைகளாகத் தோன்றின.

மராத்தி இலக்கியத்தில் காண்டேகர் போல வேறு எந்த இலக்கிய எழுத்தாளரும் நீதிக்கதைகள் எழுதவில்லை எனக்

கூறலாம். இத்துறை வேறு எவரும் நுழையாத துறை என்று கூடக் கூறலாம்.

நீதிக்கதை எழுதுவதில் காண்டேகர், தாகூர் மற்றும் ஜிப்ரானை பின்பற்றினார். அவர்கள் எழுதிய நீதிக்கதைகள் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்தார். இத்துறையில் தனக்கே உரித்தான முறையில் நீதிக்கருத்துக்களை கூறினார். அவர் கூறிய சில கருத்துக்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. "தூங்கும் ஒருவனை எழுப்புவது அவன் இதயத்தை பிளப்பதற்குச் சமம்." "மனிதன் தேனீக்களைப் போல் எப்போதும் புதிய பூக்களையே விரும்புவான்." "புத்திமதி போல் விலையில்லாமல் கிடைப்பது உலகில் வேறு எதுவும் இல்லை." நீதிக்கதைகளின் கட்டமைப்பை பகுதி பகுதியாக ஆராய்ந்திருக்கிறார் காண்டேகர்.

பல முன்னுரைகள் எழுதியுள்ளார் கண்டேகர். மிகவும் விரிவாக உள்ள அம் முன்னுரைகள் பற்றி இலக்கிய திறனாய்வு என்ற பகுதியில் காணலாம். சில நேரங்களில் அவைகள் தனியாகவும் ஆராயப்பட்டன. தனது நூல்களுக்கு முன்னுரை அவசியம் என எண்ணினார். கட்டுரை தொகுதிகளுக்கும், கவிதை தொகுதிகளுக்கும் மற்றும் சிறுகதை தொகுதிகளுக்கும் முன்னுரை எழுதினார். அக்கட்டுரைகள் ஒரு பொருளையோ அல்லது ஆசிரியரையோ அறிமுகப்படுத்தும் பொருட்டு எழுதப்படவில்லை. ஒரு வித அன்புடனும், நேச பாசத்துடனும் அக்கட்டுரைகளையோ, கதைகளையோ வாசகருக்கு அறிமுகம் செய்யும் வகையில் அமைந்திருந்தன. தனது முன்னுரையில் மராத்தி இலக்கியத்தின் பல துறைகளின் வளர்ச்சி குறித்து எழுதினார். மற்ற திறனாய்வாளர்களின் கேள்விகளுக்கு விடையளித்தார். தனது இலக்கிய தரத்தை மக்கள் அறிய இம்முன்று வகைகளை ஒரு ஆயுதமாக பயன்படுத்தினார். வாழ்க்கை என்பதை தான் எப்படி அறிந்து கொண்டிருந்தார் என்பதையும், சமகால சூழ்நிலைகளுக்கு அவரது மறுமொழி என்ன என்பதையும் இக்கட்டுரைகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். குதர்க்கவாதம் பேசும் இன்றைய திறனாய்வாளர்கள் இக்கட்டுரைகளை தீங்குற்றதாகவும் திறந்த எண்ணம் கொண்டதாகவும் கருதினார்கள். இருப்பினும் அவரது தன்னலமற்ற உழைப்பு எதிர்பார்த்த அனுகூலத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. அவரது முன்னுரைகள் வாழ்க்கையிலும், இலக்கியத்திலும் தவிர்க்க முடியாத சிந்தனைகளை

ஏற்படுத்தின. பல இலக்கிய கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்கி உரையாற்றினார். அவ்வுரைகள் மிகவும் விவரமாக இருந்ததோடு மட்டுமின்றி, இலக்கியத்தில் அவர் இடம் குறித்தும், அவரது வாழ்க்கை குறித்தும் விளக்கின. இத்தலைமை உரைகள் அபிஷேக என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது. அத்தொகுப்பில் 12 கட்டுரைகள் உள்ளன. இக்கட்டுரைகளில் ஆழ்ந்த நோக்கும், நகைச்சுவை உணர்வும் இருந்தன. மராத்தி இலக்கியத்தின் அரை நூற்றாண்டு சரித்திரத்தைக் கூறின.

நாடக ஆசிரியராக காண்டேசர் சோபிக்கவில்லை என்றாலும் அவரது திரைக்கதைகள் சிறந்து விளங்கின. மக்களால் விரும்பப்பட்டன. அவரது முதல் திரைக்கதையான "சாயா" கோகர் தங்கப் பதக்கத்தை பெற்றது. அவரது கடைசித் திரைக்கதையான "மனசால பங்க் அஸ்தத்" மாநில பரிசைப் பெற்றது. 1938 வது வருடம் திரைக்கதை எழுதுவதற்காக அவர் கொல்காபூர் சென்றார். பள்ளிக் கல்வி மூலம் அவர் செய்யவிழைந்த சமுதாய முன்னேற்றத்தை திரைப்படம் மூலம் செய்ய எண்ணினார் காண்டேசர். அவரது திரைக்கதைகளில் சிலவற்றைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் சமூகப் பிரச்சனைகளையே கையாண்டன. திரைப்படத்தின் வாயிலாக பொது மக்களின் உணர்வை நல்ல நிலைக்குக் கொணர எண்ணினார் காண்டேசர். காண்டேசரின் 'சாயா' தான் மராத்தியில் முதல் சமூகப்படம். இப்படத்தின் மூலம் ஒரு அப்பாவி, ஒரு சமூகத்தால் எப்படிக் கொடுமை படுத்தப்படுகிறான் என்பதை அழகுறச் சித்திரித்துள்ளார்.

அவரது இரண்டாவது திரைக் கதையான "ஜ்வாலா" ஷேக்ஸ்பியரின் மாக்பெத்தை ஒட்டியது. திரைக்கதை நன்கு அமைந்திருந்த போதிலும் எதிர்பார்த்த வெற்றியைத் தரவில்லை. அடுத்த திரைக்கதையான அமிருத், கோவாவின் இயற்கை அழகைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. ஏழை-பணக்காரர்களிடையே உள்ள இடைவெளி, மதுவினால் ஏற்படும் தீமை; மற்றும் ஈட்டிக்காரர்களின் கொடுமைகளைச் சித்திரித்தது இத்திரைப்படம். அப்படத்தின் மூலம், அனுதாபமும், அன்பும் மனித உலகத்தின் அமிர்தம் என்ற கருத்துக்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டன. தேவதா, மற்றும் சுகாச ஷோத், பெண்டிர் படும் துன்பத்தையும் சமூக இடர்பாடுகளையும் நீக்குவதே, இன்பம் அடைய வழி என்பதை

எடுத்துக் காட்டின. நகைச்சுவை திரைக்கதையான லக்னாபகவ் காருண், சர்காரி பகுணே, மராத்தி நகைச்சுவை எழுத்தாளர் சி.வி. ஜோஷியின் நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. சங்கம், சோனேரி, சாவலி, மாஸ்பா போன்றவை காண்டேகரே தனது பழக்கவழக்கங்களை ஒட்டி எழுதியவை. மாஸ்பா, எல்லோராலும் வரவேற்கப்பட்டது. பாடிமன், தானா பாணி, ஹிந்தி திரைப்படத்திற்காக எழுதப்பட்டவை. அண்டாரிச தீவ, மற்றும் மனசால பங்க் அஸ்தத், காண்டேகர் எழுதிய கடைசித் திரைக்கதைகள். 18 திரைக்கதைகள் எழுதியுள்ளார். தனது கதைகளின் மூலம், காண்டேகர், சமூக உணர்வை தட்டி எழுப்பினார் என ஆணித்தரமாகக் கூறலாம்.

இலக்கியத் திறனாய்வு

இலக்கிய நூல்களை உருவாக்குவதில் காண்டேசருக்கு அதிக அக்கறை இருந்தது. அதே அளவு இலக்கியத்தைப் போற்றுவதிலும், திறனாய்வு செய்வதிலும் இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. முதன் முதலில் அவர் ஒரு இலக்கியத்திறனாய்வாளராகத்தான் தனது இலக்கிய வாழ்க்கையை தொடங்கினார். மராத்திய மாநிலத்தில் ஒரு கடற்கரைஓரமாக இருந்த ஒரு ஊரிலிருந்து, சுத்திமுனைபோல் காண்டேசர் எழுதிய இலக்கியத் திறனாய்வுகள் இலக்கியத்திற்கு சிறந்தவர்களாக கருதப்பட்ட கொல்ஹாட்கர், காட்கரி, மற்றும் மட்கோல்கர் ஆகியோரின் கவனத்தை கவர்ந்தது. கட்டுரை மட்டும் புதினங்களில் பக்கம் இவரது கவனம் திரும்பிய பிறகும் கூட, பல எழுத்தாளர்களைப் பற்றி முழு நீள இலக்கியத் திறனாய்வுகள் எழுதினார். இலக்கியத் துறைகளான, புதினம், நாடகம், சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றியும், சமூக மற்றும் கலாசார நிலை குறித்தும், விமர்சனம் எழுதினார். சில திறனாய்வுகள் அவரது நூல்களுக்கு முன்னுரையாக வெளிவந்தன. பிற எழுத்தாளர்களின் நூல்களுக்கு சில கட்டுரைகள் முன்னுரைகளாக வெளிவந்தன. சில திறனாய்வுகள், இலக்கியக் கருத்தரங்கங்களில் பேசிய சொற்பொழிவாக வெளிவந்தன. 15 இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் நான்கு இலக்கியச் சிற்பிகளைப் பற்றியது. காட்கரி; வக்தி அனி வங்மயா, அகர்கார்: வக்தி அவர் விசார்; வாமன் மல்ஹர் ஜோஷி: வக்தி அனி விசார்; மற்றும் கேசவசுதர்: காவ்யா அனி கலா; மற்றவை இலக்கியத் திறனாய்வுக் கட்டுரைகளின் தொகுப்புகள்; சொற்பொழிவுகள் மற்றும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்.

கவிதையைத் திறனாய்வதில் காண்டேசர் கடைசிவரை கவனம் செலுத்தினார் என்று கூறலாம். பண்டையக் கவிஞரான மோரோ பந்த் முதல் தற்காலக் கவிஞரான விந்தர் கரன்ஜீசுக் வரை அவர் திறனாய்வு செய்தார்.

கவிதை உலகில் வெளியான எல்லாவிதக் கவிதைகளையும் அவர் திறனாய்வு செய்தார். திறனாய்வு என்பது பாராட்டு மற்றும் விளக்கங்களின் மூலம் இலக்கிய மேம்பாட்டை

ஏற்படுத்த உதவ வேண்டும் என்று எண்ணினார். இலக்கிய உயர்வு இல்லாதவைகளை களையவும் உதவ வேண்டும் என எண்ணினார். கவிதை என்பது உபதேசிக்க உபயோகப்படும் கருவி அல்ல என்பது அவர் கருத்து. கவிதையை ஒரு மயக்கும் பொருளாகவும்; உணர்ச்சிகளின் கலவையாகவும்; கற்பனை, தத்துவம், கற்பனையில் வெளிவந்த அழகாகவும் கண்டார் காண்டேசர். மனத்தோற்றத்தையும், கற்பனையையும் அவர் ஒரு போதும் குழப்பிக் கொள்ளவில்லை. கவிதையின் உயிர் கற்பனையில் இல்லை என்பதை அவர் ஒத்துக்கொண்டார். இருப்பினும் மேற்கத்தியக் கவிஞர்களின் தாக்கத்தினால், கற்பனையை குறைத்து மதிப்பிடுவதாக வருந்தினார். இந்திய இலக்கியத்தில் கற்பனையின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது என்பது காண்டேசரின் எண்ணம். இதற்கு காளிதாசனின் மேகதூதத்தை சரியான எடுத்துக்காட்டாகக் கருதினார். அந்நூல் பனி, பனிக்கட்டியான நதிகள்; மேகமூட்டம், மரங்கள்; ஊர்வன மற்றும் இடம்விட்டு இடம் மாறும் பறவைகள் ஆகியவற்றைக் கண்முன் கொணர்ந்து நிறுத்துவதைக் குறிப்பிட்டார். ஒரு நல்ல கவிஞன் கவிதை எழுதுவதற்காக சிரமப்பட தேவையில்லை அவனுடைய அறிவு மாலை மேக மூட்டங்களைப் போல புதிய நடையை ஏற்படுத்தும். இவ்விதப் புதுமையே கலையின் சாரம் என்று கருதினார். கவிஞனின் இதயம் சாதாரண மனிதனின் இதயத்தைவிட மென்மையானது என்பது அவர் கருத்து. நீராவிமானது எப்படி பூமியில் நீர்த்துளிகளாக விழுகிறதோ, அப்படியே கவிஞனின் உணர்ச்சிமிக்க இருதயம், அவனது அனுபவத்தில் நீர்த்துளிகளாக மாறுகிறது. இன்று இது ஒரு புதிய கருத்தாக நமக்குத் தோன்றாது. ஆனால் காண்டேசர் கூறியது போல் அவை புதிய கருத்துக்களே. ஆரம்ப காலங்களில் காண்டேசர், ஒரு பாரபட்சமற்ற திறனாய்வாளராகத்தான் கருதப்பட்டார். அப்போது கவிதைகளுக்கு அவர் எழுதிய திறனாய்வுகள் பலரைத் திடுக்கிடச் செய்தது. அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த மூவர் சேர்ந்து எழுதிய கவிதைத் தொகுப்பு டிரிடல் என்ற நூலாகும். அந்நூலில் அன்று தலைசிறந்து விளங்கிய அறிஞர்கள் வழங்கிய முன்னுரையும், வியாக்கியானமும் இடம் பெற்றிருந்தது. அக்கவிதை தரமற்றது என்று காண்டேசர் அறிந்தார். அக்கவிஞர்கள், அக்கவிதைகளுக்கு தவறான முறையில் சான்றளித்திருந்தனர். அவ்வறிஞர்களை அவர் கடிந்து கொண்டார். மேலும் இலக்கிய

அறிவுடையவர்கள் தங்கள் பொறுப்பை உணரவேண்டும் என வலியுறுத்தினார். மற்றொரு தொகுதியான மோடயாச்சிமால் என்ற தொகுப்பும் இதே நிலைக்கு உள்ளானது.

"மரத்தால் ஆன மாம்பழத்தில் சாறு கிடைக்காது; அது போல் இயந்திரம் போல் வரர்த்தைகளை அடுக்குவதால் நல்ல கவிதை கிடைக்காது" என்பது காண்டேகரின் கருத்து. சுற்றுக்குட்டி கவிஞர்கள் உண்மையான கவிதையிலிருந்து எவ்வளவுதூரம் விலகியிருக்க வேண்டும் என்பதைக் கூற காண்டேகர் தயங்கியதில்லை. சிறந்த கவிஞர்களை, அவர்களின் முதல் கவிதைத் தொகுப்பிலேயே, காண்டேகரால் கணிக்க முடிந்தது. அக் கணிப்பு மனமுவந்ததாகவும், செழுமையானதாகவும் இருந்தது. போர்கரின் ஜீவன்சங்கீதம் மற்றும் குஜாமகராஜின் விஷாகவுமே, அத்தொகுப்பு நூல்கள். சிறந்த திறனாய்வாளர்களாகக் கருதப்பட்டவர்களின் திறனாய்வுகளையும் ஆராய்ந்தார் காண்டேகர். ஜோக் அவர்கள் "கேசவசுதர்" பற்றிய திறனாய்வை, காண்டேகர் ஆராய்ந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

பண்டைய இலக்கியச் சிற்பியான மோரோ பாண்ட் நூல்களுக்கு நவீன இலக்கியத் திறனாய்வுச் சட்டங்கள் பொருந்தாது என்பது காண்டேகரின் ஆணித்தரமான கருத்து. ஒவ்வொரு கவிஞனின் நூல்களை திறனாய்வு செய்பவர்கள், அக்கவிஞனின் பார்வையிலேயே, அக்கவிதையை நோக்க வேண்டும் என எண்ணினார். காண்டேகர் மோரோபாண்ட், முற்றிலும் மாறுபட்ட தலைமுறையைச் சார்ந்தவர். மோரோபாண்ட் கவிதைகளைக் காண்டேகர், அவரின் தலைமுறையை மனதில் கொண்டு திறனாய்வு செய்தார். குறையுள்ளவற்றை எடுத்துக்காட்டத் தவறவில்லை. கேசவசுதர் குறித்து ஜோக்கின் திறனாய்வு பற்றி, காண்டேகர் கூறிய கருத்து சரியானதே. ஜோக் ஒரு சிறந்த திறனாய்வாளர் என்பதை காண்டேகர் ஒத்துக் கொண்டார். அவர் தகவல் சேகரித்த விதம், உழைப்பு, ஏற்ற தாழ்வற்ற சரியான முறையில் திறனாய்வு செய்தல், பகுதி பகுதியாக ஜோக் ஆராய்ந்தது பற்றியும், அந்தத் திறனாய்வாளருக்கும் ஒரு உயரிய பெருமையை அளிக்கிறார் காண்டேகர். என்றாலும் அவரது அணுகுமுறை நன்றாக இல்லை என்பது அவர் எண்ணம். புறப்பொருள்களில் அக்கறை கொண்டவர்; அகப்பொருளில் அல்ல என்பது அவரது திறனாய்வுக் கட்டுரைகளினால் அறிய முடிகிறது.

ஆகையால் அவரது திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் மிகவும் சுருக்கமாகவும், புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அளவிலும் இருந்தன. சிறந்த திறனாய்வாளர் அவர். எடுத்துக் கொண்ட பொருள்பற்றிய காண்டேகரின் மதிப்பீடு, அவர் ஒரு சிறந்த திறனாய்வாளர் என்பதை உறுதிசெய்யும். வாழ்க்கை முழுவதும் கேசவசுதரும் காண்டேகரும் நண்பர்களாக இருந்தனர். கேசவசுதரின் அனுபவம், சொல்லில் நேர்மை போன்றவற்றை காண்டேகர் நேசித்தார். அதே நேரத்தில் சந்திரசேகர் போன்ற கவிஞர்களது கவிதைகளை அதிலுள்ள அழகிற்காக மெச்சினார்.

வெவ்வேறுவிதமான பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்ட பல தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் கவிதைகளின் முதல் தொகுதிக்கு காண்டேகர் முன்னுரை எழுதினார். அதற்குச் சரியான கவிஞர்களையே தேர்ந்தெடுத்தார். போர்க்கின் கவிதைகளில் உள்ள இசை, கற்பனை மற்றும் ஆழமான கவித்துவத்தை விரும்பினார். குஜு மகராஜின் கவிதைகளில் கொள்கை மற்றும் ஜீவன் இருப்பது காண்டேகருக்குத் தெரிந்தது. இருப்பினும் அவரது கவிதைகளில் அதிக அளவிற்கு நாட்டுப்பற்று இருப்பதைக் கண்டுகொண்டார். "ரவிக்கிரான் மண்டல்" என்ற ஒரு பிரிவினரின் கவிதை நன்றாக அமைந்திருப்பதை அவரால் நன்கு காணமுடிந்தது. இப்பிரிவினர் 40 வது ஆண்டுகளில் புகழ் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் மராத்தி கவிதையை மேற்கத்திய கவிதையின் பால் மாற்றினர் எனக் கூறலாம். தேசிய உணர்ச்சிப் பாடல்களில் அவர் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

"தேசிய மற்றும் சமூக உணர்ச்சிப்பாடல்கள் தேவைதான். ஆனால் அவைகளைத் தொகுக்கும் போது, கலையின் இயற்கைப் பொலிவு போய் விடுகிறது" என்று கூறுகிறார் காண்டேகர். மாற்றமில்லாமலும், தலைமுறை தத்துவங்களைக் கடைப்பிடிப்பவரல்ல காண்டேகர். நாஸ்திகக் கொள்கைகளை ஆதரிப்பவர்தான். ஆனால் அவை உண்மையானவைகளாகவும், ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் கொண்டவனாகவும் இருக்க வேண்டும். இவரது மனோநிலையை அனுசரித்து விந்தா கரந்தீக்கர் எழுதிய புதிய கவிதைகளை வரவேற்றார். கவிதை என்பது ஒரு நிகழ்ச்சி; அதுவெறும் எழுத்து மட்டுமல்ல, என்ற கருத்து காண்டேகருக்கு உண்டு. 40-வது ஆண்டுகளில்

நாடோடிப் பாடல்களின் அலை வீசியது. நாடோடிப் பாடல்களை மக்கள் விரும்பிப் படிக்கலாயினர். கிராமங்களில் பேசப்படும் மொழியைக் கொண்டு, கிராமப் புற வாழ்க்கையை சித்திரிக்கும் நாடோடிப் பாடல்களினால் நாடோடி இலக்கியத்திற்கு நன்மையில்லை என்று கருதினார். கவிஞரின் சொந்தவாழ்க்கைக்கும், கவிதைக்கும் ஒற்றுமை கண்டுபிடிப்பதை அவர் ஒரு போதும் விரும்பியதில்லை. கவிதை என்பது உண்மைச் சம்பவங்களின் விவரணங்கள் அல்ல; உண்மைச் சம்பவங்களைக் கதைபோல் மாற்றுவதுதான் என எண்ணினார். கவிஞன் தனது கற்பனை அனுபவத்திற்கு உண்மையாக இருக்க வேண்டும். சமூக சீர்திருத்தம் மற்றும் சமூகக் கடமைகளின் பால் காண்டேசருக்கு ஒருவித அனுதாபம் உண்டு. கவிதையைப் பொறுத்தவரையில், காண்டேசரின் திறனாய்வு, சிறப்பான திறனாய்வுதான். அதில், அவருடைய அனுதாபம் கற்பனை போன்றவற்றைக் கூறமுடியும். அதே நேரத்தில் நோக்கம் சிறியதாகவும்; பாரபட்சமின்றியும் இருக்கும். திறனாய்வாளர் என்ற முறையில் பண்டைய கவிதை, தற்காலிககவிதை என்ற பாகுபாடு அவருக்குக் கிடையாது. எல்லாக் கவிதைகளையும் திறந்த மனதுடன் ஆராய்ந்தார். கற்பனை, அனுபவம் சந்தம், மற்றும் வசனகவிதை ஆகியவற்றைச் சீர்தூக்கித் திறனாய்வு செய்தார்.

திறனாய்வாளர் என்ற முறையில், நாடகத்தின் பால் காண்டேசருக்கு அக்கறை அதிகம். நாடகக் கலையின் மெக்கா என்று அழைக்கப்பட்ட சங்கிலியில் தான், காண்டேசரின் இளமைப் பருவம் கழிந்தது. சிறந்த நாடகாசிரியரான காட்கரியும்; கொல்ஹாட்கருமே, காண்டேசரைப் பொருத்தவரையில் அவருக்கு இலக்கிய முன்னோடி இளம் வயதில் ஒரு சிறந்த நாடகாசிரியராகவே விரும்பினார். சில நாடகங்களையும் எழுதினார். ரங்காசே ராஜ்ய, என்ற நாடகத்தை அரங்கேற்றினார். அது வெற்றி பெறவில்லை. அதன் பிறகு நாடகம் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டார். இருப்பினும், நாடகத்தின் பால் அவருக்கு இருந்த ஆர்வம் குறையவில்லை. இது அவரது திறனாய்வுகளில் பிரதிபலித்தது.

1957-இல் நாடகவிழா ஒன்றிற்குத் தலைமை வகிக்கையில் கூறினார். "அரை நூற்றாண்டுகளாக நான் நாடகங்களைப் படித்து வருகிறேன். ஆர்தர் மில்லரின் "ஆல் மை சன்ஸ்" அல்லது "டெத் ஆப் எ சேல்ஸ்மேன்" என்ற நூல்களை

"சாரதா" அல்லது "முக்நாயக்" போன்ற நூல்களைப் படிக்கும் போது ஏற்படும் அதே உணர்ச்சியோடு இளம்வயதிலேயே இவைகளையும் படித்தேன்.

"ஷப்சம்பரம்" என்ற நாடகத்தை ஒருநாள் ரசித்தேன். அதேபோல் துசே அஹி துசா பாஷி என்ற நாடகத்தையும் ரசித்தேன். இத்திறனாய்வுகள், நாடகத்தின்பால், காண்டே-கருக்கு இருந்த பிணைப்பை நன்கு வெளிப்படுத்தின.

அவரது நாடகத் திறனாய்வுகளை மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். முதலில் 1920 வரை எழுதிய நாடகங்கள். 1930 வரை அரங்கேறியவைகளும்; இது ஒரு முக்கியமான காலகட்டம். ஏனெனில், மராத்தி நாடகத்தின் பொற்காலம் இதுவே. திரும்பத் திரும்ப அவர் இந்த கால கட்டத்தைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். இரண்டாவது கட்டம் 1920 முதல் 1945 வரை. இக்கால கட்டத்தில், காண்டேசர் அவ்வளவாக சிரத்தை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சில நாடகங்கள், சில நாடகாசிரியர்கள், மற்றும் சில நாடகக்காட்சிகள் குறித்து மட்டுமே விமர்சித்தார். அடுத்த கட்டமான 1945க்குப் பிறகு நாடகத்தின் பால் அவரது அக்கறை மிகவும் குறைந்தது. இக்கால கட்டத்தில்தான் மராத்திய நாடகம் புத்துயிர் பெற்றது என காண்டேசர் நன்கு அறிவார். நாடகத்தை பற்றிய திறனாய்வுக் கட்டுரைகளை பல தொகுதிகளில் காணமுடியும். காட்கரியைப் பற்றிய காண்டேசரின் நூல் காட்கரியின் நாடகங்களை நன்கு விமர்சனம் செய்தது. மராத்திச நாட்டியசன்சார், என்ற நூல் 1945 வரை மராத்தி நாடகத்தை ஒரு கண்ணோட்டம்விட்டது. இரண்டு பாகங்களைக் கொண்ட இந்நூல். ரங் அனிகாந்த் என்ற நூலில் மேற்கத்திய எழுத்தாளர்களான ஜான் எர்வின்; ராடிகன்; மாம் போன்றவர்களை மராத்திய இலக்கிய வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் காண்டேசர். இப்சன், ஷா, கால்ஸ்வொர்த்தி, எர்னஸ்ட் டோலர், பிரான்டெலோ மற்றும் பலரைப் பற்றியும் காண்டேசர் எழுதியுள்ளார்.

காண்டேசரது ஆரம்பகாலத் திறனாய்வுகளில், கந்தில்கரின் மேனகா (1929) என்ற நாடகத்திறனாய்வு குறிப்பிடத்தக்கது. தெளிவாக எழுதப்பட்ட இந்தத் திறனாய்வும் பாரபட்சமற்ற முறையில் எழுதப்பட்டிருந்தது. காட்கரி, கதீல்கர் மற்றும் கொல்ஹாட்கரின் நாடகங்களில் இருந்த நம்பத்தக்க கற்பனைகளையும், மொழி நடையையும் மெச்சினார். கிரலோஸ்கர் மற்றும் தேவல் போன்றோரின் நாடகங்களில் இருந்த

இயற்கையான மொழிவளம் அந்நாடகங்களுக்கு ஒரு சிறப்பை அளித்தது என்பது காண்டேசரின் கருத்து. முன்னவர்களின் நாடகங்களைவிட நன்றாக அமைந்திருந்தன என்றும் எண்ணினார். தேவலின் நாடகங்களான சன்ஷாய்கலேலும் மற்றும் சாரதா போன்ற நாடகங்களினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளை உணர்ந்திருந்தார். அவை பாரத பாரம்பரியத்திற்குச் சொந்தமான நாடகவகையைச் சேர்ந்தவை அல்ல என்பது காண்டேசரின் கணிப்பு. அவரது கணிப்பில் தேவலில் நாடகங்கள் தனித்து நிற்கும் தன்மை படைத்தவை. இளம் நாடகக்கலைஞர்களைக் கவரும், கற்பனை, பிரகாசம் மற்றும் எழுச்சி இல்லை என்று காண்டேசர் எண்ணினார். இருப்பினும் சாரதா என்ற நாடகத்திற்கு மக்களிடையே இருந்த செல்வாக்கினால் அவர் தனது எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆகையால் தனது திறனாய்வுகளில் சாரதா பற்றியும் அடிக்கடி எழுதலானார். தனது முந்தைய கணிப்பை மாற்றிக் கொண்டார். பரம்பரை பழக்க வழக்கங்களை பின்பற்றும் நாடகங்களின் திறனாய்வுகள் சரித்திர மற்றும் கலை நோக்கோடு எழுதப்பட வேண்டும் என அவர் வலியுறுத்தினார். அத்திறனாய்வுகள் கலாச்சார அமைப்பு; சமூகச் சூழ்நிலை, கேளிக்கைகளின் எண்ணம்; மற்றும் மேற்கத்தியத் தாக்கம் போன்றவற்றைக் கருத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என எண்ணினார். இப்படிப்பட்ட கருத்தில்தான் நாம் கற்பனையில் உதித்த நகைச்சுவையான சுபத்திரா போன்ற நாடகங்களை ரசிக்க முடியும்.

1898 முதல் 1918 வரை மராத்திய நாடகத்தின் பொற்காலம் என்ற கருத்திலும், கொல்ஹாட்கர், கதீல்கர், மற்றும் காட்கரிதான் அக்கால கட்டத்தில் இலக்கியச் சிற்பிகள் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். இருப்பினும் அவரது நாடக நுட்பத்தையும், அவர்களது நாடக இயல்புகளையும், தற்கால வாசகர்களுக்கு அவர்களின் வேண்டுகோளையும், அவ்வப்போது ஆராய்ந்து கொண்டே இருந்தார்.

கொல்ஹாட்கரிடம் காண்டேசருக்கு மிகுந்த பாசம் உண்டு. அவர்தான் காண்டேசரின் குரு மற்றும் ஆலோசகர். மராத்திய நாடக உலகிற்கு கொல்ஹாட்கர் ஆற்றிய சீரிய பணி நாடக உரையாடலின் நடையை முன்னேறச் செய்ததே. எளிமையான இந்த நடையில் சதோரா எழுதப்பட்டது. கதீல்கரின் நாடக நுண்ணறிவு, விசாலமான பார்வை, நாடகத்தின் பாங்கு இருந்த

பிடிப்பு, மனித குலத்தின் உணர்ச்சி, வளைந்து கொடுக்கும் தன்மை, நாடக உத்தி, அவரது நிபுணத்துவம், போன்றவைகளை காண்டேகர் அறிவார். நாடகம் பார்ப்போரின் கவனத்தை வசீகரிக்கும் தகுதி கதீல்கரிடம் இருந்தது. கொல்ஹாட்கர் மற்றும் காட்கரியின் நாடகங்களில் இத்தன்மைகள் இல்லை. முதல் காட்சியே மெதுவாகப் போவதாக நாடகம் பார்ப்போர் எண்ணினார். கதீல்கரின் வரம்பையும் காண்டேகர் அறிவார். ஷேக்ஸ்பியர் பின்பற்றிய நாடக உத்திகளை, கதீல்கர் பின்பற்றி இருக்கலாம். ஷேக்ஸ்பியரின் கவித்துவம் கதீல்கர் அறியாதது. மேலும் ஷேக்ஸ்பியரின் துன்ப இயலில் அக்கவித்துவமே உயிர்நாடி. காட்கரியின் நாடகங்களிலும் பல குறைகளை எடுத்துக் காட்டினார் காண்டேகர். மனத்தை கிரங்க வைக்கும் கற்பனை, உணர்ச்சி மிக்க வேண்டுகோள், காட்கரியின் நாடகங்களில் நிறைந்திருந்தன என்பதை காண்டேகர் குறிப்பிடத் தயங்கவில்லை. காட்கரியின் நடை, மொழியைப் பின்பற்றி மட்டுமல்லாமல், சிறந்த கவிஞரின் பார்வையில் ஏற்பட்டது என்பதை உணரலாம். தனது ஆசிரியர்களின் நடையிலிருந்து மாறுபட்ட வீர்வாமன்ராவ் ஜோஷி போன்ற நாடக ஆசிரியர்களைச் சாடத் தவறியதில்லை காண்டேகர்.

வாமராவ் ஜோஷியின் ரணதுந்துபி ஒரு ஒழுங்கற்ற நாடகம் என்று எண்ணினார். மேற்கத்திய நாடக ஆசிரியர்களான கால்ஸ்வொர்த்தி, ஷா, இப்சன், மற்றும் டோலர் போன்றவர்களிடமிருந்து மராத்தி நாடகாசிரியர்களான கொல்ஹாட்கர், காட்கரி போன்றவர்கள், கற்பனை வளம் நிறைந்த தன்மையில் விலகிப் போய்விட்டதை உணர்ந்திருந்தார் காண்டேகர். உண்மை நிலை என்பது சமூக அனுதாபம் என்பதை ஒத்துக் கொண்டார். பல இலக்கியத் தரத்தைக் காண இது உதவியது. நாடகத் துறையில் வியாபாரம் புகுந்ததை அவர் ஒரு போதும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. நாகரிகமற்ற நகைச் சுவையை அவர் சாடினார். காண்டேகரின் நாடகத்திறனாய்வு அவருக்கு நாடகத்தின்பாலும், நாடக அரங்கின்பாலும் இருந்த வேட்கை பிரதிபலிப்பை எடுத்துக்காட்டும். அது வெறும் ஏட்டுப்படிப்பு அல்ல. அவருக்கு நாடகத்தின் பால் இருந்த விருப்பு, அவர் அதை திறனாய்வு செய்த விதம் அன்றைய நாடகம் மற்றும் நாடகத் தயாரிப்பு நிலையை ஒட்டியே இருந்தது. நாடகத்தின் பால் அவருக்கு ஒருவித மோகம் உண்டு எனக் கூறலாம். நாடக ஆசிரியராக வெற்றி பெற்றவில்லை அவர். இருப்பினும் ஒரு

நாடக விழாவிற்கு தலைமை தாங்க தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். நாடகத்தைப் பற்றி இவரது திறனாய்வுகள், அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக வந்த கட்டுரைகளாக இருப்பினும் அக்கட்டுரைகள், இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவான நாடகம், அதன் பிரச்சனைகளின் பால் காண்டேசருக்கு இருந்த கட்டுக்கடங்காத ஆர்வத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தியது.

இலக்கிய உலகில் சிறந்தவர்களும், சமூக சீர்திருத்த வாதிடும்படியான காட்கரி, அசர்கார், வாமன் மால்ஹர், ஜோஷி, கேசவசுதர் ஆகியோரின் வாழ்க்கை மற்றும் நூல்கள் பற்றி காண்டேசர் எழுதியுள்ளார். இந்நூல்கள் காண்டேசருக்கு இவர்களிடத்து இருந்த அன்பு மற்றும் மரியாதையை எடுத்துக் காட்டும். ஒவ்வொரு பொருளையும் உண்மையான அனுபவத்துடன் தான் அணுகுவார் காண்டேசர். பல இடங்களின் அப்பொருள் குறித்து, விளக்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. சில கட்டுரைகளில் அவரும் ஒன்றிவிடுவார். திறனாய்வுகளில், தகுதி மற்றும் சாதனையைப் புகழ வேண்டும் என்ற உணர்வை அவரால் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. இதன் காரணமாக சில இடங்களில் காண்டேசரின் திறனாய்வுகள், ஒழுங்காக இல்லாமலும், அளவுக்கு மீறியதாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. தகுதியுள்ளவற்றை அளவின்றி புகழ்ந்தார். அவரது விருப்பும், வெறுப்பும், ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டது. காண்டேசருக்கு இலக்கியத்தின் பால் மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. அவரது வாழ்க்கை இலட்சியங்களில் உள்ள நிலையான நம்பிக்கையாலும், கிழக்கத்திய மற்றும் மேற்கத்திய சிறந்த நூல்களைப் படித்ததாலும் இந்த ஈடுபாடு சிறந்து விளங்கியது. புதிய இலக்கிய நூல்களை எழுதும் போது வெவ்வேறு இலக்கியப் பழக்க வழக்கங்கள், சரித்திரக் காட்சி தற்கால எழுத்தாளர்களின் தொண்டு, மேற்கத்திய இலக்கியத்தின் தாக்கம் -- ஏன் இலக்கிய உலகின் முழு காட்சியைத் தன்னுள் கொண்டுதான் ஒரு புதிய இலக்கியப்படைப்பை எழுதுவார். அனுபவ ரீதியில் பெறாத திறனாய்வில் அவருக்கு அவ்வளவு ஆர்வம் இல்லை. உண்மை அனுபவத்தையே விரும்பினார். அதே நேரத்தில் அவரது நூல்கள் வெறும் புத்தகத்தை சோதனை செய்யும் திறனாய்வுகள் இல்லை. எழுதும் கலையிடத்து அவருக்கு இருந்த ஆர்வமும், திறனாய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்தே இருந்தன. இலக்கியத்தின் பொதுப் பிரச்சனைகளையும் அவர் அறிவார். "அனுபவமும் கலையும் எங்கு சந்திக்கின்றன?" கலை

என்ற அளவைக் கொண்டு சரித்திரக்காட்சியை எப்படி விளக்குவது?" "இலக்கியத்தில் சமூகத்தின் பங்கு என்ன?" போன்றவை குறித்தும் அவர் அறிவார். திறனாய்வு என்பது ஓர் உயரிய துறை அல்ல என்பதை அவர் ஒரு போதும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் திறனாய்வுத் துறைதான் அறிவையும், ஒன்றின் மதிப்பையும் அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது என்று கருதினார். மனத்திற்குத் தேவையான இன்பத்தையும், பொறுப்பையும், இலக்கியம் கொடுக்கிறது எனக் காண்டேகர் கூறுவது வழக்கம். காண்டேகரின் திறனாய்வுகள் செயல்முறைப் பயிற்சி அற்றவை அல்ல. தனிக் கட்டுரைகளைப் போல் படிக்க ஆனந்தமூட்டுபவை; எளிதில் மனத்தில் பதியக் கூடியவை. அவரது ஆய்வுகள் வாழ்க்கை நிலையை ஒட்டியதே. இலக்கியம் மட்டுமே என்ற அளவுகோலை ஒட்டியது அல்ல. நீதிக்கு புறம்பான எந்த இலக்கிய நிலையையும் அவரால் ஒத்துக் கொள்ள இயலவில்லை. இலக்கியத் திறனாய்வாளர் என்ற முறையில் எல்லாவிதத் தலைப்புகளிலும் எழுதியுள்ளார். "அனுபவம்" "நீதி" "மதிப்பு" "பிராந்திய இலக்கியம்" "சிறுவர் நூல்கள், "விளம்பர இலக்கியம்" "கற்பனை இலக்கியம்" "சமூகப் பார்வை" "எழுத்தையே தொழிலாகக் கொண்ட எழுத்தாளர்கள்" "வேதியல் நூல்கள்" "நாட்டுப்புற இலக்கியம்" "நூல் எழுதும் முறை" போன்ற தலைப்புகளில் மிகவும் விவரமாக எழுதியுள்ளார். அத் திறனாய்வுகளில் கூறியுள்ள வாதங்கள் அவரது ஆழ்ந்த சிந்தனையையும், பரந்த அறிவையும், அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவரது எண்ணம் எப்போதும் உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்ல வேண்டும் என்பதே. அவை அவரது கொள்கைகளையும், சமூக நிலையையும் எடுத்துரைத்தன. சில இடங்களில் சிறிது கடினமான வார்த்தைகள் உபயோகப்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இருப்பினும் அவரது திறனாய்வுகள் படிக்கத்தெவிட்டாதவை. அதில் ஒரு போதும் பாசாங்கு கிடையாது. அவற்றைப் படிக்கும்போது முழுமையும் நம் முன் நடப்பது போல் தெரியும். இலக்கியத் திறனாய்வுத்துறையை, மிகவும் தேவையான ஒரு துறையாகவே காண்டேகர் எண்ணினார்.

"இலக்கிய திறனாய்வாளர் ஒரு டாக்டருக்குச் சமம்" என்றும் "ஒரு நகரத்திற்கு முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் எப்படி அவசியமோ அது போல் இலக்கியத்திற்கு திறனாய்வு அவசியம்," என்று எண்ணினார். ஒவ்வொரு கலைக்கும் அதற்கென்று உள்ள

மதிப்பு மற்றும் நிலை உண்டு என்பதை ஒத்துக் கொண்டார். ஆனால் அதை விட வாழ்க்கை நிலை உயர்ந்தது என்று எண்ணினார்.

1920-ஆண்டுக்கு பிறகே காண்டேகர் இலக்கியத் திறனாய்வுகள் எழுதத் துவங்கினார். ஆரம்ப காலங்களில் மிகவும் கடினமான திறனாய்வாளராகத்தான் இருந்தார். ஆனால் நாட்கள் செல்ல, செல்ல, உணர்ச்சி வசப்படாமலும், நெறி தவறாமலும், நடுத்தரமாகவும், திறனாய்வுகள் செய்தார். அவரது திறனாய்வுகளில் தனிப்பட்ட விரோத மனப்பான்மை காண்பதறிது. உண்மையில் பொறாமை இல்லாமல் அனுதாப உணர்வுடனும் எழுதப்பட்டவை. மக்களின் கலாச்சார வாழ்க்கையை வளர்க்க இலக்கியம் முக்கியமானது என்ற குறிக்கோளுடன் எழுதப்பட்டவை அவை. அத்திறனாய்வுகளில் பாராட்டும், உருப்படியான ஆலோசனைகளும் நிறைந்திருந்தன. சமூக எழுச்சியை மனத்தில் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவை காண்டேகரின் திறனாய்வுகள். திறனாய்வாளர் என்ற முறையில் காண்டேகர் எப்போதும் வாழ்க்கைக்கும் இலக்கியத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்து கண்டுபிடித்தார். அவரது திறனாய்வுகளை விழிப்புணர்ச்சி மற்றும் சமூக ஒத்துணர்வு கொண்ட ஒரு கவிஞரின் திறனாய்வு என்று கூறலாம்.

முடிவுரை

மராத்திய இலக்கிய உலகில் பாபா சாஹிப் (அன்புடன் அவர் இப்படித்தான் அழைக்கப்பட்டார்) அன்பு மற்றும் கௌரவத்தின் ஒரு பிரதிபலிப்பு எனக் கூறலாம். என்றாலும் பிற்காலத்தில் அவர் சிறிது இகழ்ச்சி மற்றும் பரிகாசத்திற்குள்ளானார். அவரது ஆரம்பகால இலக்கிய வாழ்வில் அவர் கொல்ஹாட்கரின் மாணாக்கர், காட்கரியின் நண்பர். இதைச் சொல்லிக் கொள்வதில் அவர் பெருமை அடைந்தார். பிற்காலத்தில் தனது ஆசிரியரைவிடச் சிறந்து விளங்கினார். காண்டேகர் அடைந்த புகழை அவரது ஆசிரியர் அடையவில்லை எனக் கூறலாம். இருப்பினும் திறனாய்வாளர்கள் கொல்ஹாட்கருக்கு மிகுந்த மதிப்பு அளித்தனர். கரைபடாத குணாதிசயங்கள் செயல்கள் கொண்ட சீரிய பண்புள்ள எழுத்தாளர் என்று காண்டேகர் போற்றப்பட்டார். எதிரிகளே இல்லாத ஒரு எழுத்தாளர் என்றும் அவர் போற்றப்பட்டார். இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு உற்சாகமூட்டினார். நாவலாசிரியர், என்ற வகையில் எதிர்ப்புகள் வந்தபோதும் தனது கொள்கையை மாற்றிக் கொள்ளாதவர். அவர் ஒரு ஆசிரியராகவே பிறந்தார். எல்லாப் பதவிகளிலும் ஆசிரியராகவே இருந்தார். தான் அறிந்தவற்றை அனைவருக்கும் எடுத்துக் கூற தருணத்தை எப்போதும் எதிர்பார்த்திருப்பார். ஒளிவு மறைவு இல்லாமலும் சுதந்திரமாகவும் எப்போதும் செயல்படுவார். தான் பெரியவன் என்று எப்போதும் அவர் கூறிக் கொண்டது இல்லை. நண்பர்களுக்கு தேவைப்பட்ட போது உதவியிருக்கிறார். காண்டேகரை சமூக பொறுப்பை உணர்ந்த ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர் என மக்கள் கருதினார். நேருக்கு நேர் அவரை விமர்சிக்க யாரும் அஞ்சியதில்லை. பழி தீர்த்துக் கொள்ளும் எண்ணம் அவருள் எழுந்ததே கிடையாது. தாழ்வான நிலைக்கு அவர் ஒருபோதும் இறங்க மாட்டார் என மக்கள் நன்கு அறிவார்கள். அவரை விமரிசனம் செய்வோரும் கூட, அவருடைய ஆசிரியையும், தூண்டுதலையும் பெற்றனர் என்பது ஆச்சிரியமாக உள்ளது.

எல்லோராலும் விரும்பப்பட்டார் காண்டேகர். அவரது இலக்கியம் மற்றும் செயற்கை நடைபற்றி சில ஆட்சேபணைகள் உண்டு. இருப்பினும் அவரது புகழ் எந்தவித

மாற்றங்களுக்கும் உள்ளாகவில்லை. காண்டேசர் ஒரு நாவல் எழுத்தாளராக அறிமுகமானபோதே பட்டே ஒரு சிறந்த நாவலாசிரியராக மக்களிடம் மதிப்பைப் பெற்றிருந்தார். பட்டேயின் மதிப்பு சிறிதும் குறையவில்லை. காண்டேசர் பட்டேயின் அளவுக்கு உயர்ந்தார். காண்டேசரின் நூல்கள் காலத்திற்கொவ்வாதவை என்று சில திறனாய்வாளர்கள் கருதிய போதிலும், வாசகர்கள் அவரது நூல்களை விரும்பிப் படித்தனர். 1945-க்கு முந்திய காலகட்டத்தைச் சார்ந்தவர் காண்டேசர். இருப்பினும் அவரது சிறந்த நாவலான யயாதி 15 வருடங்களுக்குப் பிறகுதான் வெளிவந்தது. விற்பனையில் ஒரு சிறந்த சாதனையை ஏற்படுத்தியது. காண்டேசரிடம் மக்கள் கொண்டிருந்த மதிப்பு திறனாய்வாளர்களைத் திணற அடித்தது. 1935 முதல் 1970 வரை தனது கொள்கைகளைவலியுறுத்திக் கொண்டே இருந்தார் காண்டேசர். மராத்திய மாநிலத்தை விட்டு பிற மாநிலங்களிலும் அவரது நூல்கள் பரவலாயின. குஜராத்தி, தமிழ், ஹிந்தி மற்றும் வங்க மொழி வாசகர்களும் காண்டேசரின் சிறப்பை உணர்ந்தார்கள். அவரது குறைகளை விட அவரது சீரிய பண்புகள் தலைதூக்கி நின்றன.

இலக்கியத்தின்பால் காண்டேசர் கொண்டிருந்த அன்பு அளவிடக்கரியது. வாழ்க்கையில் பல இன்னல்களை சந்திக்கவும், அவற்றிலிருந்து மீளவும் இலக்கியம் உதவியது. குறிப்பாக அவரது கண்பார்வை குறைந்த போது இலக்கியம் அவருக்கு கைகொடுத்தது. படிப்பது, ஆலோசிப்பது மட்டுமே அவரது வாழ்வின் ஆரம்பம் மற்றும் முடிவு என்று எண்ணினார். அன்றாடம் எல்லாவற்றையும் படிப்பது தனது கடமைகளில் ஒன்றாகவே கருதினார். கடைசி நாட்களில் புதிய நூல்களைப் படிக்க பிறரின் உதவியை நாட வேண்டியிருந்தது. ஆங்கிலம் மற்றும் ஐரோப்பிய இலக்கியத்தை நன்கு படித்திருந்தார்.

உலக இலக்கியத்தின் புதிய போக்கை அறிந்து தனது கருத்தை அவர் முடிவு செய்தவிதம் பிரமிக்கச் செய்கிறது. இலக்கியத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும் காண்டேசர் எழுதினார். கவிதை, நகைச்சுவை, நாடகம், சிறுகதை, புதினம், கட்டுரை, திறனாய்வு, நீதிக்கதை, திரைக்கதை போன்ற எல்லாத்துறைகளிலும் அவரது கைவண்ணத்தைக் காண முடியும். தனது புலமையை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற காரணங் கொண்டு

எழுதவில்லை. அவற்றில் நல்ல ஈடுபாடு கொண்டே எழுதினார். தனது எண்ணம், மற்றும் கொள்கைக்கு மாறுபட்ட எதையும் செய்யமாட்டார் காண்டேசர். சிறந்த ரஷ்ய எழுத்தாளரான செக்கோவைப் பற்றி சிறந்த கட்டுரை ஒன்றை எழுதினார். அதில் செக்கோவின் அனுமதியுடன் சிறந்த கலைஞர்கள் பற்றி செக்கோவ் கூறிய கருத்துக்களை அப்படியே கையாண்டிருந்தார்.

"உண்மை மேதாவி தன்னைத்தானே உயர்த்திக் கொள்ளுமாட்டான். வெகுதூரத்தில் நிழல்களின் ஊடே தான் இருப்பான். வெளிக் காட்சிப் பொருளாக இருக்க வேண்டும் என அவன் ஒரு போதும் எண்ண மாட்டான். அறிஞன் தனது சிருஷ்டியை மற்ற எல்லாவற்றையும் விட சிறந்ததாகவே மதிப்பான். நல்ல சிருஷ்டிக்காக, அன்பு, சுகம், ஆடம்பரம், ஆகியவற்றை துறக்கச் சித்தமாக இருப்பான். சிருஷ்டிக்கும் திறமையால் எண்ணிலடங்கா உள்ளங்களைக் கவர முடியும். அவர்களை நல்வழிக்குக் கொணர முடியும் என்பதை அவன் அறிவான். அறிவாளிகளின் அனுபவத்தில் அழகு மற்றும் நுண்ணிய கருத்துக்கள் இருக்கும். தனது உணர்ச்சிகளை அறிவாளி எப்போதும் ஒரு கட்டுக்குள் வைத்திருப்பான். பெண்ணிடமிருந்து காம இச்சை எதிர்பார்க்க மாட்டான். அவளிடமிருந்து உடலுக்கு தெம்பு தரக்கூடிய இன்பத்தைத்தான் எதிர்பார்ப்பான். எப்போதும் படித்துக்கொண்டும் ஆலோசித்துக் கொண்டதான் இருப்பான். வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சல் போட்டுக் கொண்டதான் இருப்பான். வாழ்க்கை என்பது உன்னதமான எண்ணங்களும், கட்டுக்கடங்காத உணர்ச்சிகளையும் கொண்டது. இலக்கிய சிருஷ்டி இந்த கலவைக்கு மறக்க முடியாத ஒரு சான்றாகும். மேலே கூறிய அனைத்தும் காண்டேசரைப் பொறுத்த வரையில் உண்மையானதே.

ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டிற்குச் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கிய ஒரு எழுத்தாளர் காண்டேசர் என்றால் மிகையாகாது. உடல் நலக் குறைவுற்றிருந்த போதிலும், அதை ஒரு சாக்காகக் கூறியதே இல்லை. உடல் நலக்குறைவின் போதுகூட சமூக நலனிற்காக உழைக்கவேண்டும் என்ற அவரது குறிக்கோள் ஒன்றே, அவருக்குச் சமூக நலனின் பால் இருந்த அக்கறையும், அதனை அடைய இலக்கியமே சரியான கருவி என்ற அவரது நம்பிக்கையும் நிரூபிக்கின்றன. மட்கோல்கர் கூறியது போல்:

"அவர் உடல் நலக்குறைவுடன் படுத்த படுக்கையாக இருக்கும் போது கூட எழுதினார். அது அவரது குலதேவதை எழுதியது என்று கூறலாம்.

அவரது நூல்கள் அனைத்தும் அவரது கருத்துக்களின் ஒப்புதலே. அவற்றில் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் கூடிய மனித சமூக மற்றும் இயல் கடந்த சாரத்தைக் காணலாம். அவை ஒரு போதும் தன் துன்பங்களை விவரிக்கும் பிலாக்கணங்களாக மாறியதே இல்லை. சாதாரண நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்தான் காண்டேகர் என்றாலும் அவரது அனுதாபம்; நடுத்தர வகுப்பு மக்களைத் தாண்டி, கீழ்மட்ட மக்களிடத்தும் சென்றது. அவரது ஆழ்ந்த விவேகம், சமூகத்தின் கீழ்மட்டத்தில் உள்ளோர் பற்றி எழுதத் தூண்டியது. ஆனால் அவரது வாசகர்கள் நடுத்தரக் குடும்பத்தில் மட்டுமில்லை; எல்லா வகுப்புகளிலும், அவருக்கு வாசகர்கள் இருந்தனர். எழுதுவது யாருக்காக? ஏன் எழுத வேண்டும்? என்று நன்கு ஆலோசித்த பிறகே காண்டேகர் எழுதுவார்.

திறனாய்வாளர்கள் கூறியதுபோல், அவரது வாசகர்களின் எண்ணிக்கை ஒரு போதும் ஒரேநிலையில் இருந்ததில்லை. அவரது வாசகர்கள் அவருக்குக் கடிதம் எழுதி அவரது நூல்களை பற்றிய தங்களது நிலையை தெளிவு படுத்தி உள்ளனர். பெரியோர், சிறியோர் என்று பாகுபாடின்றி பிற மாநிலங்களிலிருந்தும் கடிதங்கள் வந்தன. காண்டேகரின் நூலான தோன்துருவாவை 27 தரம் படித்ததாக எழுதிய வாசகரும் உண்டு. காண்டேகரும், மிகவும் சிரத்தையோடு, பதில் எழுதினார். வாசகர்களுடன் அவர் கொண்டிருந்த தொடர்பு, புதிய நூல்கள் எழுதுவதற்கான எண்ணங்களையும், திட்டங்களையும், அளித்தன. அவர் ஒரு கொள்கைவாதி; ஆனால் ஒரு போதும் ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கையை அதிகமாக முன்னிருத்தியதில்லை. அவர் ஒரு சோசலிஷ்வாதி, கம்யூனிஸ்ட் சர்வோதய இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றெல்லாம் எண்ணப்பட்டார். ஆனால் அவர் ஒரு மனிதாபிமானியாகவே இருந்தார். எப்போதும் அவர் ஒரு பிரசாரகர். குறிப்பிட்ட சமூக மற்றும் அரசியல் எண்ணங்களை வெளியிட, அவர் தனது எழுத்துலகப் பணியை பயன்படுத்தியது இல்லை எனலாம். வாழ்க்கையில் நற்குணம் வேண்டும் என்பதையே அவர் பிரசாரத்தின் முக்கியமான அம்சமாக இருக்கும். நூல்கள் எழுதும்போது அவர்

கையாண்ட உத்தியை நேர்மையானவை என மதிப்பிட்டார். ஆனால் அதற்கு இலக்கிய முக்கியத்துவம் கொடுத்ததில்லை. தான் ஒரு கலைஞன் என்ற முறையில், உத்திகளில் சில சோதனைகளைச் செய்தார். அச் சோதனைகளை தொழிலில் திறமை வாய்ந்தவன் என்ற எண்ணம் கொண்டு செய்யவில்லை. சீரிய வாழ்க்கை என்பது, செல்வம் மற்றும் ஏழ்மை, இன்பம் மற்றும் தன்னலமறுப்பு, ஏழ்மை, அதன் விழைவு; மூளையும் இதயமும்; உடலும் உணர்ச்சியும் ஆகியவை கணிசமாக இருப்பதே என்று எண்ணினார். ஒரு மனிதனுக்கு இன்பம், அவன் கடைபிடிக்கும் விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையில் தான் உள்ளது என்பது காண்டேகரின் கருத்து. இலக்கியத்தின் பல-துறைகளில் இந்த விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையைத் தேட முயற்சித்தார் காண்டேகர். ஸ்தூல மற்றும் நியாயமான மோட்சம் பெற இதுவே அவரது புனித யாத்திரை.

சமூக பிரச்சினைகளை கொண்ட ஒரு புதிய நவீனத்தை எழுதினார். சிறுகதையை அதன் கீழ் நிலையிலிருந்து தூக்கி, அதற்கு ஒரு நல்ல பாதையை அமைத்தார். அதில் கவித்துவத்தின் அலகைப் பொறுத்தினார். மாதேயின் சிறு கட்டுரைகளை ஆராய்ந்தார். இலக்கியத் திறனாய்வு என்ற துறைக்கு ஒரு உயரிய இடம் காண்டேகரால்தான் கிட்டியது. அவரது திரைப்படமான சாயாவில் சமூகப் படங்களுக்கான ஒரு மாதிரியைக் காண்பித்தார். நீதிக்கதைப் பிரிவில் போட்டியில்லா, மன்னராகவே திகழ்ந்தார். மராத்திய இலக்கிய உலகின் அச்சாணியாகப் பல காலம் இருந்தார். இதுவே ஒரு எழுத்தாளன் எப்போதும் எதிர்பார்ப்பது.

இலக்கியம் பற்றி ஒரு சரியான தத்துவத்தைத் தன் கருத்தில் வைத்திருந்தார் காண்டேகர். அழகின் வழியாக மனிதன் சரியான செய்கைகளை செய்ய அவனுடைய மனத்தை ஒருவித தாக்கத்திற்கு உட்படுத்துவது அவரது கொள்கை. 1925-இல் மகாராஷ்டிரத்தில் இருவிதக் கருத்துக்கள் இருந்தன. கலை என்பது கலைக்காக எனச் சிலர் கருதினர். கலை என்பது வாழ்க்கை தான் என்றனர் சிலர். இக்கருத்து இரண்டும் பல இடங்களில் வாதிடப்பட்டன. இத்தன்மையை விட்டுவிட்டு எழுதப்படும் இலக்கியங்கள், உயரிய இடத்தைப் பெறாது என்பது காண்டேகரின் எண்ணம். தற்காலப் பிரச்சனைகள் குறித்து பொழுது போக்குக் கட்டுரைகளை அவர் ஒரு போதும் அனுமதிப்பதில்லை. விளம்பர இலக்கியத்தில் அவருக்குப் பற்று

இல்லை. இலக்கியத்தில் விளம்பரம் தேடினால் அது அவ்விலக்கியத்திறனைக் குறைத்து விடும் என எண்ணினார். அதே நேரத்தில் தற்காலப் பிரச்சனைகளை கண்டும் காணாமல் இருக்கும் எழுத்தாளரிடையே காண்டேசருக்குப் பற்று கிடையாது.

சாகாவரம் பெற்ற இலக்கியங்களை அவர்கள் எழுதுவார்கள். என்பதில் அவருக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஒரு எழுத்தாளரது சமூக நோக்கில்தான் இலக்கியம் சிறந்த இடத்தைப் பெறும் என எண்ணினார். இலக்கியத்தின் வழிகாட்டி உண்மை, அழகு மற்றும் நற்பண்பு போன்றவையே, இக்கருத்திற்குச் சிலர் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். இன்றும் தெரிவிக்கிறார்கள். இருப்பினும் காண்டேசர் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர் என்ற உண்மை அவர் கொண்டிருந்த நற்குணங்களினால்தான் என்றால் மிகையாகாது. காண்டேசரின் வாழ்க்கைத் தத்துவம், இலக்கியத்தில் அவரது சாதனை அவரது வாழ்க்கை யாவையும் ஒன்றாக கலந்து இருந்தன. அவரது வாழ்க்கையில் கலையும் நம்பிக்கையும் ஒன்றையொன்று ஒட்டியே இருந்தன. பொது மக்கள் அவரிடம் கொண்டிருந்த பெருமதிப்புக்கு இதுவே காரணம். போர்க்கர் கூறியது போல் "மராத்தி இலக்கிய உலகின் கடைசித் துறவி காண்டேசரே". இது சரியான கூற்றே.

போர்க்கர் மேலும் கூறுகிறார். "வாழ்க்கை பற்றி அறியவேண்டும் என்ற எல்லையற்ற ஆவல், நுண்ணிய கற்பனை மிருதுவான இயற்கை கலந்த கவித்துவம், கீழ்கட்டத்திலுள்ளதுபோல் ஒருவித அனுதாபம்; பரம்பரையாகப் பெற்ற மனித கலாச்சாரத்திற்கு நன்றி இவையனைத்துமே காண்டேசரின் வாழ்க்கையை ஒரு நிறைந்த வாழ்க்கை ஆக்கியது என்றால் மிகையாகாது. அவற்றில் அவரது அனுதாபம் எப்போதும் தூக்கி நிற்கும். அவரது நாவல்களில் நடுத்தர மக்களின் கையாலாகாத தன்மையும், கோபமும் நன்கு சித்திரித்திருப்பதைக் காண முடியும். இவ்வகுப்பினரின் இன்பம், கொள்கை, தியாகம், தன்னலமற்ற சேவை உணர்ச்சி போன்றவைகள் எதிர்த்து நிற்பதையும் காணமுடியும்.

பொதுக் கூட்டங்களிலும், தனியாகப் பேசும் போதும் அவர் ஒரு சிறந்த பேச்சாளர். இவை இரண்டையும் அவர் தனித்துப் பார்க்கவில்லை. அதிகமாகவே பேசுவார். ஆனால் அவரது சொற்களில் மரியாதை நிறைந்திருக்கும்.

இனிமையான சொற்கள் நிறைந்த அவரது சொற்பொழிவு கேட்போர் காதில் இனிய நாதமாக முழங்கும். அவரது சொற்பொழிவுகளில், எண்ணம், கருத்து மற்றும் தகவல்கள் நிறைந்திருக்கும். மனிதாபிமானம் மற்றும் புலமையில் அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை அவை வெளிப்படுத்தும், அவரதும் சொற்பொழிவுகள் நீரோடை போல நிலையாக வெளிவரும். அதைச் சொற்பொழிவு என்று கூற இயலாது. ஏனெனில் அவை எளிமையானவை; நேராகவும் அனுபவம் கொண்டவையாகவும் இருக்கும். அவை சிருஷ்டிகள் எனவும் கூறலாம். பரந்துவிரிந்து இருக்கும். அதே நேரத்தில் குறிப்பிட்டும் இருக்கும். நண்பர்களுக்குள் ஒரு பிரசங்கம் போல இருக்கும். தானாக வெளிவரும் கருத்துக்கள் புதிதாக எழுதிய விகடத் துணுக்கு போல் அமைந்திருக்கும். (ஒருவன் ஏழையாக இருக்கலாம்; ஆனால் உணர்ச்சி உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். மன உணர்ச்சி ஏழ்மை என்ற விதையைக் கலைந்து விடும்) அவர் சொற்பொழிவாற்றும்போது தன்னையே மறந்துவிடுவார். அதேபோல் அவரது சொல்லில் மயங்கிக் கேட்போரும் மயங்கிவிடுவதுண்டு.

காண்டேசுரின் எழுத்து நடை முடிவிலா திறனாய்விற்கும், தர்க்கத்திற்கும் உள்ளாயிற்று. முதலில் காட்சுரியின் நடை திறனாய்வாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அவரது நூல்களில் உள்ள பொருள்களை விட அவரது நூல்களின் நடையும், தகுதியும் நன்கு விமர்சிக்கப்பட்டன. தகுதியும் நடையும் அவரது எழுத்துக்கு சமமாக உற்று நோக்கப்பட்டன. நடைதான் அவரது எழுத்துக்களுக்கு முக்கிய சாதனம் என்று சொல்லலாம். மறை பொருள் நிறைந்திருக்கும் அவரது எழுத்துக்களில் கற்பனை நிறைந்திருக்கும். கற்பனைகளில் உள்ள குறைகளும் நிறைந்திருக்கும். சில நேரங்களில் செயற்கை ஆகிவிடுவதும் உண்டு. சொற்கள் மிகுந்து காணப்படும். சிறு வயதிலிருந்தே அவருக்குக் கண் பார்வை சரியில்லை. தனது மனக்கண் கொண்டு எல்லாவற்றையும் பார்த்ததின் காரணம் இதுவாக இருக்கலாம். கவரக்கூடிய நடை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாகத் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும். சில இடங்களில் உருவக அணிகள் ஒன்றை ஒன்று ஒன்றாகக் கலந்து வரும். அவரது பேச்சு, எழுத்து ஏன் வாழ்க்கை கூட முடிவிலாக் கற்பனையை எடுத்தாளும். கற்பனை ஒட்டம் இல்லாமல் எழுதுவது தன்னால் முடியாது என்று எண்ணினார். அவருடைய நூல்களில் விகடம், அழகிய சொற்றொடர்கள்

எளிய மொழிநடை, நீதிகள், சரித்திரம் மற்றும் புராணக் கதைகளைக் காண முடியும். காண்டேகரின் கற்பனை மின்னலைப் போல மிகவும் மெல்லியதாகவும் அதே நேரத்தில் ஆழமானதாகவும் இருக்கும். கட்டுக்கடங்காத அவரது கற்பனை உண்மை நிலையை ஆடைபோட்டு மறைத்தது. உண்மையான அனுதாபத்திற்குரிய பயன் கிட்டவில்லை. அவரது கற்பனை ஆணித்தரமாக ஒரு உணர்ச்சியையோ, சூழ்நிலையையோ உருவாக்க அவருக்கு இடமளிக்கவில்லை. எதைப்பற்றியும் ஒரு ஆணித்தரமான அவரது எண்ணத்தை வெளியிட அவரது கற்பனாசக்தி இடமளிக்கவில்லை. அவரது கொள்கையும், கற்பனையும் இவ்வாறு தவறுகள் ஏற்படக் காரணமாக இருந்தன. இருப்பினும் நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவை சமநிலை அடைந்தன. காண்டேகரின் கற்பனை முதிர்ச்சி பெற்ற பிறகு சிந்தனை பெற்ற கற்பனைகளாக மாறின. ஆரம்ப காலங்களில் அவர் எழுதிய நூல்களுக்கும், பிற்காலத்தில் அவர் எழுதிய நூல்களுக்கும் மொழி நடையில் வேறுபாடு காணலாம். காண்டேகரின் கற்பனாசக்தி கொல்ஹாட்கரின் நகைச்சுவையினாலும், காட்கரியின் கற்பனை வெடிகளாலும் சிறப்புப் பெற்றது எனலாம். கவிதையின் ஏற்றத்திற்கும் கட்டுக்கடங்காத சொல்வளத்திற்கும் அவர் சலுகை கொடுத்தார் எனலாம்.

இயற்கையை அவர் கவிதையில் விரித்தது மிகவும் அழகாக இருக்கும். எளிமையான மற்றும் நுண்ணிய கற்பனையில் இயற்கையின் வெவ்வேறு நிலைகளை எடுத்து வைத்தார். பரம்பரை முறையைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற அவரது கொள்கைகள் அவரது நூல்களில் நன்கு பரிமளித்தன. அவரது கற்பனை மரம் சிரிக்கும்; நகைச்சுவை மற்றும் விகடம் பேசும். அவரை பின்பற்றியோ பலர் இவரது நகைச்சுவையை அப்படியே கையாண்டார்கள். அவைகளில் சில குறிப்பிடத்தக்கவை.

"ஒரு ஆண்மகன் வினாடியில் சன்னியாசி ஆகமுடியும்; ஒரு பெண் சந்நியாசினி ஆக முடியாது" "பயத்தினால் ஒரு போதும் உண்மை குழம்பியதில்லை" "வாழ்க்கையில் துன்பம் என்பது ஒரு கோடை மழைபோல் வரும்; இன்பமோ பள்ளித் துளிகள் போல் வரும்" "கலை என்பது இன்பத்திற்கே" ஆனால் முதலில் தேவை பின்பே இன்பம்" "சோசலிஷம் என்பது மக்கள்

காட்டவேண்டிய சமூக அன்பே". "கற்பனைதான் மனிதனின் பெரிய விரோதி"

நகைச்சுவையை விரும்புவது, எல்லாம் சரியாக நடக்க வேண்டும் என்ற வேட்கையே என்கிறார் காண்டேகர்

எவ்வளவோ குறைகள் இருந்தபோதிலும், அவரது நூல்கள் அவருடைய சொத்து எனக் கூறலாம். காட்கரிக்குப் பிறகு அவரைப் பின்பற்றி காண்டேகர் மராட்டிய இலக்கியக் கதாநாயகர் என்றே கூறலாம். சீர்த்திருத்தம், சோசலிஷ் பற்று, காந்திய கொள்கைகள் ஆகியவற்றால் தாக்கமுண்டார் காண்டேகர். இருப்பினும் எந்த ஒரு கொள்கையையும் அவர் பின்பற்றவில்லை. அவர் நன்கு அறிந்த நடுத்தர மக்களைச் சுற்றியே அவரது வேண்டுகோள் இருந்தது. இந்த வகுப்புதான் சமூகத்திற்கு போதனைகள் செய்தது. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த அவரது நாவல்களில் வரும் கதாநாயகர்கள் கூட கொடிய புரட்சி என்று ஆர்ப்பரித்ததில்லை. அவர்களது கொள்கை நடுத்தர வகுப்பினரின் சுகம் மற்றும் நிலை சரியாக இருப்பதிலேயே இருந்தது. அவரது கதாநாயகிகள் கூட வெளிப்படையாக பரம்பரை பழக்க வழக்கங்களை எதிர்த்ததில்லை. ஆண்களால் ஏமாற்றப்பட்ட பெண்கள் கிராமங்களுக்கு சென்று சமூகப் பணி செய்யலாம். அவர்களை வஞ்சித்த ஆண்மக்களை அவர்கள் வெறுத்ததில்லை. மணமாகாத பெண்கள் தங்கள் எதிர்காலத்திற்கு தனியாக ஒரு உருவம் கொடுத்ததில்லை. சமாதானமாகவே சென்றனர். காலத்தின் சூழ்நிலையில் காதலர்கள் கூட அண்ணனும், தங்கையுமாக வாழச் சம்மதித்தனர்.

காண்டேகர் எப்போதும் சிறந்த கொள்கையால் கவரப்பட்டார். மனிதனது கையாலாகாத நிலையை உணர்த்தினார் என்றாலும் அவனது உள் பலத்தில் அவருக்கு நம்பிக்கை உண்டு. இந்த ஒரு காரணத்தினாலேயே இவரது நூல்கள் பலருக்கு அனுதாபமும், தைரியமும் கொடுத்தன. அவரது தாக்கம் பல எழுத்தாளர்களிடையே காணப்பட்டது. தனது நண்பர்கள் மற்றும் ஆதரவாளர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இக்கடிதங்கள் அவர் உள்ளத்தில் இருந்த உண்மை, வெள்ளை மனம், அவரது முற்போக்குக் கருத்துக்கள்; இயற்கையின் பால் அவரது அன்பு; இவற்றை விளக்கும். புணர்ச்சி பற்றி எந்த விஷயம் பேசினாலும் அவர் அதை அனுமதிப்பதில்லை. இக்கடிதங்கள் அவரது சுயசரிதையில்

நறுமணத்தோடு கூடிய இதழ்கள் எனக் கூறலாம். ஆனால் இக்கடிதங்கள் இன்னும் வெளிவரவில்லை.

இந்தக் கடுமையான உழைப்புக்கு காரணம் என்ன? பல திறனாய்வாளர்கள். வி.எஸ். காண்டேசர் ஒரு சாதாரண குணாதிசயங்களை கொண்ட ஒரு எழுத்தாளர் என்றுதான் நிர்ணயித்து உள்ளனர். அவரது காலத்து பல எழுத்தாளர்கள் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. ஆனால் காண்டேசரின் எழுத்துக்கள் மறையவும் இல்லை. அவரது நிலை இறங்கவும் இல்லை. அரசியல் மற்றும் சமூக நிலையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட போதும் காண்டேசர் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தார் எனக் கூறலாம். புதுமையான இலக்கிய கலாச்சாரத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்ற அவரது அவா, அவரது நம்பிக்கையின் அடித்தளமாக அமைந்திருந்தது. ஒரு சாதாரண மனிதர் எவ்வாறு ஒரு எழுத்தாளராக முடியும் என்பதற்கு அவரே ஒரு சான்றாக விளங்கினார். எழுத்தாளர்கள் தங்களை இலக்கியத்திற்கு அர்ப்பணித்துக் கொள்ள வேண்டும் என எண்ணினார். அச்செய்கையை ஒருவித காரண காரியத்தோடும், சரித்திர வழக்கங்களை ஒட்டியும் செய்தார். காலச்சூழலுக்கும், சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொள்ள அவர் ஒரு போதும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. தனது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் இலக்கியத்திற்கே அர்ப்பணித்தார். கொள்கைபிடிப்பு உள்ளவன் எவ்வாறு தனக்குப் பதவி வேண்டும், கௌரவம் வேண்டும் என்ற வேட்கையை தடுத்தாட்கொள்ள வேண்டும்; அப்படிக் கொள்வதால் ஏற்படும் வெகுமதி எவ்வாறு இருக்கும் என்று எண்ணினார் காண்டேசர். பாரதிய ஞான பீட பரிசைப் பெற்றபோது காண்டேசர் கூறினார்.

"எழுதுவது மிகவும் கடினமான விஷயம்" என்று கூறி ஸ்டீவன் சன்ஸ் சிறுகதையை மேற்கோள் காட்டினார். ஒரு சிறு குழந்தை தனது காகிதக் கப்பலில் வெளிநாடு போக வேண்டும் என்று எண்ணுவதாயும் ஆனால் உண்மை வேறு விதமாக உள்ளது என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார்.

கலைஞன் என்ற போக்கிலும் குடிமகன் என்பதிலும் மாறுதல்கள் காணப்படுகிறது, மனிதன் தானாகவே ஒரு தீவு போல் ஆகிவிட்டான். ஆகையால் அவன் தனது உணர்ச்சிக்கு ஒரு சவால் விடுத்து இன்றைய சமூகத்துடன் ஒரு நல்ல தொடர்பைக் கொள்ள வேண்டும். இதை அவன் எப்படி

அடைய வேண்டும் என்பதை நன்கு காண்பித்தார். அவரது உதாரணம் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடியது அல்ல. நமது கலாச்சார மரபில் இது ஒரு பகுதியாக எப்போதும் விளங்கும். காண்டேசுரின் வாழ்க்கையிலும் இந்தியாவின் கலாச்சார வாழ்க்கையிலும், உறுதியான முக்கியத்துவம் உண்டு. அதுதான் ஆசிரியரையும் மாணாக்கரையும் பிணைக்கும் அன்பு. காண்டேசுரர் திடீரென ஒரு ஆசிரியராக ஆகவில்லை. ஆசிரியர் என்ற முறையில் காண்டேசுரர் பண்டைய கலாச்சாரத்தை பின்பற்றினார். மகாத்மா பூலே, அகர்கார் போல இவர் சமூகத்திற்கு ஒரு ஆசிரியர் அல்ல. உண்மைகள் தங்கள் கனவாக இருக்க வேண்டும் என விழையும் இளம் சமூகத்தினருக்கு ஆசிரியராக இருந்தார். காகிதக் கப்பலில் பயணம் செய்ய விரும்பும் இளைஞர்களுக்கு ஆசிரியராக இருந்தார். தனது நூல்களில் நிகழ்ச்சிகளையெழுந்தும் கொடுக்கவில்லை. கொள்கைப் பிடிப்பையும் ஏற்படுத்தினார். பழைய கருத்துக் கொண்ட ஆசிரியர் என்பவர் உணர்ச்சி மிக்க கருத்துரைப்பார் என்பதை விளக்கினார். தனது கற்பிக்கும் நிலையில் ஒரு கனவைத் தன்னுள் கொண்டிருந்தார். ஞானபீட பரிசைப் பெற்றுக் கொள்ளும் போது கூறினார். "வாழ்க்கை என்ற வண்ண நாடகத்தில் சாதாரண மனிதன்தான் உண்மையான கதாபாத்திரம். அந்த நாடகம்தான் உலகம் என்ற இந்த மேடையில் நடிக்கப்பெறுவது." தனது நூல்களின் மூலம் சாதாரண மனிதனின் நிலையை நன்கு வெளிப்படுத்தினார். இச்சாதாரண மனிதனின் வாழ்க்கையில் இரு நிலைகள் உண்டு ஒன்று இயற்கையான தேவைகள். மற்றொன்று கலாச்சாரத் தேவைகள். இவை இரண்டும் சரிசமமாக அமையவில்லை எனில் அவன் வீழ்ச்சி அடைகிறான். இன்றைய நவீன உலகில் விஞ்ஞானம் மற்றும் தொழில் நுணுக்கம்; கலாச்சார மற்றும் நீதி நடைமுறையை தாண்டி சென்றுவிட்டன. இதைநினைவில் கொள்ள வேண்டும் என விழைகிறார். அவரது சாதாரண மனிதன் என்பவன் ஒரு தொழிலாளியோ, விவசாயியோ அல்ல. நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் கற்பனை கொண்ட பொதுக் கொள்கைக்கு இடமும், உருவமும் கொடுத்தார். 1920-க்குப் பிற்கு காண்டேசுரின் இலக்கியத் தன்மை நடுத்தர வகுப்பினரின் கலாச்சார தேவை மற்றும் ஆசைகளோடு ஒன்றாக்கலந்தது.

அவரது கதாநாயகனும், கதாநாயகியும் மாறுபட்ட கருத்துக்களும், வற்புறுத்தல்களும் நிறைந்த, நடுத்தர வகுப்பினருக்குச் சான்றாக இருந்தனர். தோன்றுருவா

வில்வரும் அபயன் போல யயாதி, நடுத்தர வகுப்பினரின் பிரதிநிதியாகவே விளங்கினான். இதனால் "யயாதி" யை யாரும் குறைத்துக் கூறவில்லை. நடுத்தர வகுப்பினர்கள் இயற்கைக்கும், கலைக்கும் நடுவே; உண்மைக்கும் போலிக்கும் இடையே கனவுலகில் சஞ்சரிக்கின்றனர். சமூக மற்றும் அரசியல் மாற்றங்கள் நடுத்தர மக்களுக்குப் பல துன்பங்களைக் கொடுத்தது. இருப்பினும் பரம்பரையின் மதிப்பு குலையாமல் இருப்பதைக் காணமுடிந்தது. சராசரி மனிதனின் காலம் முடிவுற்றது. புதுமையான மனிதனின் கனவை சாதாரண மனிதனும் காணமுடியும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. இவை இரண்டு கனவுகளும் நினைவாகவே காண்டேகர் உழைத்தார். சுயநலமற்ற கலாச்சாரம் மற்றும் நீதியின்பால் ஏற்பட்ட ஒரு அவாதான் அவரது கனவுகளின் பயன். இதற்காகவே காண்டேகரை "நீதியின் டார்வை கொண்ட ஒரு கலைஞர்" என்று அழைக்கலாம்.

நூல் அட்டவணை

நாடகம்

1. ரன்காச்சே ராஜ்ய 1928

நாவல்கள்

1. ரிடயாச்சி ஹகா 1930
2. காஞ்சன் மிருக 1931
3. உல்கா 1934
4. தோன் துருவ 1934
5. தோன் மனே 1938
6. ஹிரவ சாபா 1939
7. ரிகம தேவரா 1939
8. சகாச ஷோதா 1939
9. பந்தாரே தாகா 1939
10. பகலே பிரேமா 1940
11. ஜலலேலா மோஹோர் 1941
12. கிரௌஞ்சவதா 1942
13. அஷ்ரு 1953
14. யயாதி 1959
15. அமிருத்வேல 1967

சிறுகதைத் தொகுதிகள்

1. வித்யுத் - பரகாஷ் 1917
2. நவமல்லிகா 1929
3. ஜீவன் சுலா 1934
4. தத்தகா அனி இடர் கோஷ்டி 1934
5. தவபிண்டு 1937
6. நலச்சந்திரிகா 1937
7. பூஜன் 1938
8. பகல்யா 1939
9. சமாதிவரில் பூலே 1939
10. ஹஸ்டச பாஸ் 1939
11. சூர்ய கமலே 1941
12. ஒண் பாஸ் 1942
13. கல்சார்ட மோதி 1942
14. அஜாசி ஸ்வப்னே 1944

15.	கலாசி ஸ்வன்ப்னே	1944
16.	கரத்யாபகர்	1944
17.	நவபாரதகலா	1944
18.	பஹில்யா வஹில்யா	1944
19.	பஹிலி லதா	1944
20.	பூலே அனி தகடா	1944
21.	ஸ்திரி அனி புருஷா	1944
22.	சந்தேரி ஸ்வன்ப்னே	1947
23.	சஞ்ச வாடா	1948
24.	அஷ்ரு அனி ஹஸ்யா	1949
25.	பிரீடிச சோதா	1952
26.	பிரசாத்	1957
27.	முரளி	1960
28.	உக்ஷாபா	1961
29.	தாகா ஆட்சே - சந்தனே	1972

நீதிக் கதைகள்

1.	கலிகா	1941
2.	மிருகஜாலதால்யா கால்யா	1944
3.	ஸ்வர்ணகானா	1944
4.	வீசலேலி பூலே	1948
5.	சோனேரி சாவல்யா	1948
6.	வனதேவதா	1960

கட்டுரைத் தொகுப்புகள்

1.	வாயு லகரி	1936
2.	சந்தன்யதா	1938
3.	அலினாஷா	1941
4.	மந்தாகினி	1942
5.	சயமாகலா	1944
6.	சூர்ய கமலா	1944
7.	கல்பலதா	1945
8.	மஞ்சிரியா	1945
9.	நவ கிரானா	1946
10.	திசர பிரகர	1946
11.	ஜிம்ஜிம்	1948
12.	பாரிஜத்	1952
13.	மஞ்ச தாரா	1959
14.	ரிம்சிம்	1961

இலக்கியத் திறனாய்வுகள்

1. கட்காரி : வ்யக்தி அனி வங்மயா	1932
2. மராத்திகா நாட்ய சம்சாரா	1945
3. வி.எம். ஜோஷி : வ்யக்தி அனி விசாரா	1948
4. அகர்கார் : வ்யக்தி அனி விசாரா	1949
5. கேசவ சுத் : காவ்யா அனி கலா	

சொற்பொழிவுகளின் தொகுப்பு

1. சகா பாஷனே	1940
2. தீனா சம்மேளனே	1947
3. அபிஷேகா	1958

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்

1. துந்தூர்மஸா	1929
2. கோகர்நிசி பூலே	1944
3. ஜீவன் சலா	1944
4. வனபோஜனா	1944
5. கோபா அனி கோபன்னா	1946
6. பூலே அனி காதே	1946
7. ரங்கா அனி கந்தா	1961
8. ரேஷா அனி ரங்கா	1961
9. த்வஜ படகாத தேவ்யா	1975

சரிதை மற்றும் க்ய சரிதை

1. அகர்கார் சரித்ரா	
2. தே திவாஸ், தீ மனசே	1961

மொழிபெயர்ப்பு

1. தருன்காடி பத்ரே : பாகம் 1 - 2 - 3
(எர்னஸ்டு தோலர்சிய கஹி
நிவாதக் பத்ரஞ்ச அனுவாத) |
|---|

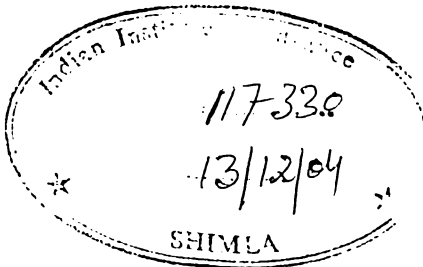
திரைக்கதைகள்

1. சாயா
2. ஜ்வாலா
3. தேவதா
4. சகச ஷோத்
5. அமிருத்
6. லக்னா பகவே கருனா
7. சர்காரி பகுனே

8. துசாசா
9. சங்கம்
10. தர்மபத்தினி (தமிழ்)
11. மாஸே பாலா
12. படி மா (ஹிந்தி)
13. சுபத்திரா (ஹிந்தி)
14. தானா பனி (ஹிந்தி)
15. அன்டரிச்ச தீவ
16. லிஷ்வமித்ர
17. சோனேரி சாவலி
18. மனசாலா பங்க அசுததா

வி.எஸ். காண்டேசரைப்பற்றிய நூல்கள்

1. காண்டேசர் சரித்திர அண்டு வாங்மயா 1941
மாதவ காஷிநாத் தேஷ்பாண்டே
2. சாகித்யிக் காண்டேசர் : எடிட்டர் : 1950
டாக்டர் எஸ்.எஸ். போஸலே
அஜப் புஸ்தகலாயா கொல்ஹாபூர்.
3. கபரா : எடிட்டர் : டாக்டர் எம்.எஸ். கனடே 1978
மற்றும் டாக்டர் பாலச்சந்திர பட்கே
4. கண்டேசர் : வியக்தி அனி சாகித்திய 1975
டாக்டர் எஸ்.எஸ். போஸலே
(மேகே பிரகாசன்)
5. மராத்தி காதம்பரி : பஹிலே ஷாடக் 1953
(குஸுமவதி தேஷ்பாண்டே, மும்பை
மராத்தி சாகித்ய சங்க)
6. ஏக் லேகக் அனி ஏக் கேடே 1973
ஜயா தாட்கர் (பாப்புலர் பிரகாசன்)
7. பத்மபூஷன் : பாபு சர்கேப் கண்டேசர் 1976
ஜீவன் அனி அதவானி : ஆர்.வி. ஷேவடே
(குருஜி) எழுதியது.

விஷ்ணு சாகாராம் காண்டேகர், (1898-1976) இரண்டு தலைமுறை மராத்தி வாசகர்களிடையே இலக்கியத் தரத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்களின் எண்ணங்களைச் சீர்செய்தவர். கதை, நாடகம், திறனாய்வு, திரைப்படக்கதை, வாழ்க்கைச் சரிதம், கவிதை மற்றும் நீதிக்கதைகள் போன்ற எல்லா இலக்கியத் துறையிலும் பரிமளித்தவர். கொள்கைப் பிடிப்பு உள்ளவர். சாகித்திய அக்காதெமி பரிசு, ஞான பீட விருது மற்றும் பத்ம பூஷண் விருது பெற்றவர். பிற மொழிகளிலும் அறிந்த முதல் மராத்தி எழுத்தாளர் காண்டேகர் என்றால் மிகையாகாது. இலக்கியப் பெரும் பரிசான ஞானபீட பரிசைப் பெற்றது இவரது படைப்பான யயாதி.

இந்நூலை எழுதிய மதுகர் தத்தாத்ரேய ஹட்கனகலேகர் (பி.1927) சிறந்த திறனாய்வாளர். ஆங்கிலத்திலும் மராத்தியிலும் படைப்பாளர். இலக்கியப் பரிசுகள் வழங்கும் பல தேசிய மற்றும் மண்டல குழுக்களில் உறுப்பினர். இச்சிறு நூலில் பிறமொழி வாசகர்களைக் கருத்தில் கொண்டு, காண்டேகரின் வாழ்க்கை மற்றும் நூல்களைப்பற்றி திறம்படக் கூறியுள்ளார்.

இந்நூலைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ள வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி (பி. 1938) சாகித்திய அக்காதெமியின் தென்மண்டல அலுவலகத்தில் பல ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து, உதவி ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தவர். தற்போது சாகித்திய அக்காதெமியின் சென்னை கிளையின் சிறப்பு அதிகாரியாகப் பணிபுரிகிறார்.

V.S. Khandekar (Tamil)
ISBN 81-260-0829-6

Rs. 25/-

Library

IAS, Shimla

T 891.460 92 K 527 H

00117330

இருபத்திரண்டு மொழிகளில் நூல்கள் வெளியிடும் சாகித்திய அக்காதெமி உலகிலேயே மிகப் பெரிய வெளியீட்டகம்.